

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA J. CUNNINGHAM

Sisters Planet

En kolay şey
kaçıp gitmekken,
bu genç ona
dayanma gücü
veriyor.

GÖNÜLSÜZ MUHAFİZ

AMAZON BESTSELLER

GÖNÜLSÜZ MUHAFAZ

MELISSA J. CUNNINGHAM

Karanlık ve tehlikeli, asi genç Brecken Shaefer'in muhafızı olmak göründüğünden çok daha zor.

Ölüm, on altı yaşındaki Alisa Callahan'ın sandığı gibi bir şey değildi. Yumuşak ve pembe renkli bulutların üzerinde, büyükannesi ve en iyi arkadaşıyla birlikte sonsuzluğa uzanmak en büyük hayaliydi. Kısacık hayatında birden fazla acı verici tecrübeyle karşılaşmış olmasının bir mükafatı olacaktı herhalde. Ancak ne yazık ki kendi canınıza kıydığınızda, o sonsuz mükafatları elde etmek o kadar da kolay olmuyordu.

Alisa, intiharının bedelini ödemek üzere muhafızlık yapmak zorundadır. Bu kolay bir iş gibi görünse de, Alisa'nın korumak zorunda olduğu gencin tehlikeli bir sırrı vardır ve kesinlikle hayatında Alisa'yı istememektedir.

Brecken Shaefer sıradan bir genç değildir. Özel yetenekleri, Alisa'nın ölümünden sonraki hayatını kabusla çevirecektir. İkisi arasında bir takım duygular filizlenmeye başladığındaysa, olaylar kontrolden çıkar. Alisa, kendi içindeki şeytanla yüzleşmek bir yana, Brecken'i korumak için, ikisinin de ruhlarını tamamıyla yok etmek üzere olan bir iblisle de yüzleşmek zorundadır.

Alisa geçmişinden saklanmaktan yorgun düşmüştür. En kolay şey kaçıp gitmekken, Brecken ona dayanma gücü verebilecek midir?

20

tumblr.com/KaldirimYayin
facebook.com/kaldirimyayinlari
instagram.com/kaldirimyayinlari
www.kaldirimyayinlari.com

KALDIRIM YAYINLARI bir Karbey Yayıncılık Eğitim ve Dan. Hiz. San. Tic. Ltd. Şti. kuruluşudur.

GÖNÜLSÜZ MUHAFİZ

MELISSA J. CUNNINGHAM

TEŞEKKÜR

Muhteşem eleştiri grubuma kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmasaydı, bu kitap şu anki halini alamazdı. Sizi seviyorum çocuklar! Renae Mackley, Shannon - Brock Cheney, Richard Johnson ve Angela Millsap.

Ayrıca, Clean Teen Yayınları'nın, bana bu şansı veren muhteşem kadınlarına çok çok teşekkürler. Onların sayesinde bu kitap ışıldadı ve onlar bana, yazın alanında kariyer yapmam için umut ışığı oldu. Kapak tasarımında kendisiyle çok rahat çalışabildiğim için Marya Heiman'a teşekkürler. Ben çok seçiciydim, o ise bana istediğimi sunmak için elinden geleni yaptı. Sabır dolu tavsiyeleri ve sıkı çalışmaları için Courtney Nuckels, Rebecca Gober ve Dyan Brown'a çok teşekkürler. Bu yayınevini çok seviyorum!

Ve son olarak, son beş yıldır bu iş için alıştırma yaptığım her anda bana sabırla katlanan mükemmel aileme çok teşekkür ederim. Onlar yemek yaptı, temizlik yaptı, ayak işlerime baktı; kısacası benim yapmam gereken her işi yaptılar. Bryan, Jacob, Seth, Heidi, Gabriel ve Wyatt. Siz benim hayatımsınız. Bütünüyle, tamamıyla.

GİRİŞ

ALISA

İntihar etmenin benim için en makul seçenek olmadığını daha önce fark etmem gerekirdi. Ancak pek çok genç kız gibi, ben de bunu önceden planlamamıştım. Annemin, babamın ve erkek kardeşlerimin, tuzla buz olmuş hayatımın parçalarını toplayacağını ya da ölümümle büyük bir boşluk bırakacağımı fark etmemiştim.

Aslında kimsenin çok da umurunda olduğumu sanmıyordum.

Aldığım ilaçlar sorunları düzeltmeye yetmemişti. Doktor bana bu ilaçları, çok sevdiğim, bebekliğimden beri bizimle birlikte yaşayan büyükannemin ölümünden sonra yazmıştı. Büyükannemin ölümünden üç ay sonra da en iyi arkadaşım Natasha, beyin tümörü yüzünden öldü. Onun ölümü beni yıkmıştı. Natty ile ben Siyam ikizlerinden bile daha yakındık ama bunun yanında çok karanlık, korkutucu bir sırrı da paylaşıyorduk.

Bu sırrı ondan başka kimseye söylememiştim.

Aileme bile.

Natasha'nın ölümünden sonra, omuzlarımdaki yükü kiminle paylaşacağımı bilemiyordum. Acı içinde boğuluyor gibiydim. Karanlık bir çukura düşmüştüm ve antidepresan kullanma

kararımda haklıydım. Ailem de o ilaçların bana iyi geleceğini düşünüyordu.

Duygularımı daha açık bir şekilde ifade edebiliydim. Annemle babama güvenmeli ve onlara, bu ilaçların işe yaramadığını anlatmalıydım. Kendimi çok daha kötü hissettiğimi söylemeliydim onlara. Fakat bunu yapamadım. İlacın beni olumsuz etkilediğini fark etmedim.... Ta ki artık çok geç olana dek.

O gece istediğim tek şey daha fazla hissetmemekti; kalbimin ikiye ayrılmamasıydı, bütün bedenim ağrıyınca kadar ağlamamaktı.

Arabamı o yolun virajındaki uzun çam ağacına toslasam çok mu canım acırdı? İşe yarar mıydı, yoksa ömrümün geri kalanını bitkisel hayatta mı geçirirdim?

Bir kumar oynadım.

Riske girdim ve istediğimi elde ettim.

Ölümü.

KAYIP CENNET

ALISA

Arabamın farları ormana doğru parladı, ön cam sileceklerinin her hareketinde esrarengiz bir ışıltıyla nabız gibi atmaya başladı. Derin gölgeler yeşillik boyunca uzanırken bu görkemli sessizliği bozan tek şey emniyet kemeri sensorunun cınlayışıydı.

Yalnızdım, alnımdaki derin yaradan hareketsiz bedenime doğru akan kanı izliyordum. Kızıl renkli dereler gömleğime doğru süzülüyor, çiçek veren güller gibi yayılıyordu. Bir anlığına yüreğim pişmanlıkla doldu. Bunu yapmamalıydım. Bu kadar çabuk pes etmemeliydim.

Fakat bundan sonrası daha iyi olacak. Bundan eminim. Artık kâbuslar yok, panik ataklar yok, ilaçlar yok. En önemlisi de arkadaşların, komşuların, hatta ailemin meraklı bakışlarına maruz kalmak yok.

Hepsi benim dedikodumu yapardı ve kimse beni gerçekten umursamazdı. En azından benim fark ettiğim durum buydu. Ailem elbette ki beni seviyordu ama ben onları tüketiyordum, sürekli olarak güven duyma isteğim onları yoruyordu. Ağabeyimle

yaptığım son konuşma kavgayla bitti, annemle babam da artık bıkmıştı.

Daha bu sabah annem kendini kaybetmiş ve bana bağırıyordu. Kendime acımandan, şikâyet etmemden, ağlamamdan bıktığını, kendime bir çeki düzen vermezsem çok daha ciddi önlemler alacaklarını söylemişti. Bu önemlerin neler olabileceklerinden emin değildim, ancak iyi bir şeyler olmadıkları kesindi.

Ve işte ben, artık ailemi bir baş belası olan *kendimden* kurtarıyorum. Başta üzüleceklerdir ama alışırlar.

İnsan her şeye alışır.

Etrafıma baktım, beni karşılamaya neden kimsenin gelmediğini merak ettim. Hayatım boyunca, ölümden sonra sevdiğimiz insanların karşımıza çıkacağı ve elimizden tutarak bize cennetin sedefli kapısına kadar eşlik edeceğine dair hikâyeler dinlemiştim.

Şu ana kadar, ölmek sadece hayal kırıklığı yarattı.

Belki de ateist teorim doğrudur. Belki de Tanrı, cennet, melekler, ölüm sonrası hayat yoktur ve deneyimlemekte olduğum şey sadece oksijen eksikliğinden dolayı beynimin ilahi bir olayla ilgili fantastik sahneler yaratmasından ibarettir.

Göğsümde bir şeylerin kuvvetle çekildiğini hissedince endişelendim. Etrafımdaki dünyanın ışıkları sönüyordu ve ben ilerliyor, tuhaf bir ışık noktasına doğru çekiliyordum. Sanki bedenime bir ip bağlanmıştı, bir şey makaraya sarılmış bir balık gibi çekiyordu beni.

Önce karşı koydum, korktum ama merakıma yenildim ve o çekilmeye ayak uydurdum.

Sonra farkına varmaya başladım. O ışık. O çekilme. İşte bu! Cennet gerçekten var ve ben oraya gidiyorum. Hepsi gerçekmiş! Mutluluk dalgası esliğinde bir rahatlama sarıyor beni. Aslında içten içe, tamahuk BDFa'yı kullanırsanız <https://bit.ly/2sryv0d>,

evet, ama esas istediğim, hayır, *ihtiyaç duyduğum* şey ölümün bir son olmadığını, büyükannemin ve Natty'nin hâlâ yaşadığını bilmektir. Onların o nurlu hayatlarının tamamen sönmediğini bilmek.

Bekliyorum, yüreğimdeki bu ağırlık yok olacak ve özgür olacağım, cennetin yamaçlarında, nergislerin arasında dans edeceğim. En iyi arkadaşımın ve büyükannemin kollarında olacağım. Kendi gümüş çerçeveli bulutuma kavuşacağım.

Bekliyorum...

Işığı takip ettim ama bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca süzüldükten sonra, o ani neşe duygusunun, daha önce hep kitaplarda okuduğum o battaniye sıcaklığının hâlâ gelmemiş olduğunu fark ettim ve kendimi halen arabamı çarptıktan önceki gibi hissediyordum. Hâlâ bana ızdırap veren o yükleri taşıyordum. Hâlâ arkadaşımın ve büyükannemin ölümlerine üzülüyordum. Anılar içimde yaşıyor ve bana işkence ediyordu.

Omzumun üzerinden son bir kez arkaya baktığımda, etrafımdakileri gördüm. Orman ve hurdaya dönmüş arabam, uzak bir hayal gibi arkamda kalmıştı.

Öne doğru, unutmak istediğim dünyayı arkamda bırakacak bir adım attım. Önümde uzanan çayırda çok güzel kırmızı çiçekleri vardı. Çiçeklerin çoğu daha önce hiç görmediğim türdendi; renkler canlı ve parlaktı, bazıları ise kör edici derecede beyazdı. Çiçeklerin muhteşem kokularıyla mest olmuşken, bir anlığına neden burada olduğumu unuttum.

Çayırın öteki tarafında geniş, parıltılı, elmaslarla donatılmış, gümüş rengi tırabzanlarla tamamlanmış bir köprü vardı. Sallanan çiçeklerin arasından ilerleyerek parmaklarımı onların kadifemsi yapraklarında gezdirdim.

İçim harika bir hisle dolup taşmıştı.

Bu dünya çok büyük, çok parlak ve çok güzeldi. Ümit, içimde helyumla şişirilmiş bir balon gibi çiçek açmış, bitkin ruhumu hafifletmişti. Hayatım artık mükemmel olacaktı. Eski varlığımın yarattığı o yürek sancısından kurtulabilirdim. Natty ile birlikte yıllarca katlanmak zorunda kaldığımız ızdırabı artık düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Yüzüme tembel bir gülümseme yerleşti. Özgürdüm.

Benimle aynı yöne giden başka insanlar da vardı, bazıları ya-nımdan mutlulukla parıldayan gözleriyle geçiyor, ellerini onları öteki tarafta bekleyen ruhlara uzatıyordu. Tanıdık kimseyi gör-memiştim ama oradaldı, emindim.

Kalabalığa katılmak üzere acele ettim ama ayağımı köprü'nün parlak yüzeyine basar basmaz, görünmeyen bir kuvvet beni geri-ye doğru çekti, dengemi kaybettim ve popomun üstüne düştüm. Parlak toz bulutları etrafımda uçtu.

Birkaç kişi bana doğru baktı ama hiçbiri durmadı. Utanmış-tım, dikkat çekmek istemeyerek kalabalığa karışmayı tekrar de-nedim. Ama sanki bir mıknaşın ters tarafındaymışım gibi, aya-ğımı köprü'nün kenarına doğru atamıyordum. Kafam karışmıştı, ayağımı atmayı tekrar tekrar denerken küfretme isteğime zar zor hâkim oluyordum.

Burada bir şeyler yanlış gidiyordu.

Öteki insanların başarıyla köprüyü geçişini izlemek için dur-dum. Onlar öteki taraftaki o güzel şehre girerlerken, ben de bu geçişin çok kolay olduğu izlenimine kapılıyordum. Parlak ışık-larla, altın binalarla dolu bir şehirdi bu. Uzakta parıldayan kated-raller ve kuleler görünüyordu. Orada olmayı her şeyden çok isti-yordum. Oraya gitmek *zorundaydım*. Oraya gitmek için kendimi *öldürmüştüm*.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Ama geçemiyordum.

Aslında pembe bulutlar üstüne sonsuza kadar kalmam ve altın kanatlarımla umarsızca uçmam gerekiyordu benim. Bu aptal engel de neyin nesiydi? Neden öteki insanlar karşıya sorunsuz geçiyordu? Ben neden engellenmişim? Bu çok saçmaydı.

İşte o anda onu gördüm. Uçuşan, çıplak ayak bileklerine kadar uzanan beyaz elbisesiyle şehrin giriş kapısındaydı. O aşına olduğum, sevgi dolu yüzünde bir gülümseme vardı.

“Büyükanne!” Köprüyü, öfkeyi, karşıya geçemeyişimi unutmuştum. Hızla ileri doğru atıldım, kollarımı onun, hayatım boyunca hep yanımda olan ve beni her şeye rağmen seven büyükanneimin boynuna sarmak istiyordum.

İleri adım atar atmaz geriye doğru sektim, herkesin önünde, hiç de zarif olmayan bir şekilde yere düştüm.

Bir kez daha.

13

İçim utanç duygusuyla dolmuştum. Bir sorun vardı ve bunun ne olduğunu benim dışımda herkesin bildiğinden emindim. Burada istenmiyordum. Kalbime bir yumru oturdu, yaşlar gözlerimi yakmaya başladı ama kendimi toparladım, başımı dik tuttum ve kimseyle göz göze gelmedim.

Büyükannemle bile.

Büyükannem köprüyü geçti ve beni kollarıyla sardı, başımı öptü, saçımı okşadı ve gözlerime baktı. “Benim tatlı Alisa’m,” dedi, dudaklarını bile kıpırdatmadan.

Büyükannemin kapalı duran ağzına baktım ve onunla göz göze gelmek için başımı yukarı kaldırdım. Zihnimden bir sürü düşünce geçiyordu. Büyükannem sevgi ve kabulleniş dolu bir sesle konuşuyordu ama bu konuşma benim kafamın içindeydi.

“*Seni gördüğüme çok sevindim ama burada olmaman gerekiyor!*”

O anda fark ettim. Zihin okuyabiliyordum! Sihirli güçlerim vardı!

Bu harika bir şeydi!

Bedenimi terk ettiğimden bu yana ilk kez büyükannemin şefkatinin, sevilmenin ve güvende hissetmenin tadını çıkarıyordum. O beni tanıyordu. Beni anlıyordu. Her ne olursa olsun, beni o parıldayan şehre götürecekti.

Ama elimden tutup beni köprüye doğru götürmek yerine *öteki* tarafa doğru çekti.

CENNETTEKİ KÖŞKÜM

ALISA

Yanlışı anlaşılmamasın, çok şükür ki öteki yön cehennem değildi. Cehennemin nerede olduğunu bildiğimden değil elbette, ama yine de içim rahatladı. Oraya gitmeyi hak ettiğimi kesinlikle düşünmüyorum.

Büyükannem bir göz kırpsıyla beni *Idir Shaol* adını verdiği, “dünyalar arası” ya da bu gibi bir anlama geldiğini söylediği bir yere götürdü. Bu yer, köprünün öteki tarafındaki kalabalık şehirle kıyaslandığında ufak bir köy gibiydi, ama en azından burada sıçrayan alevler ve ruhların derinlerden gelen feryatları ve inlemeleri yoktu.

“Burası bir süreliğine senin evin olacak” dedi büyükannem, gözlerime sevgiyle bakarak. “Seni ne kadar çok sevdiğimi unutma. Ben senin arkandayım hayatım. Şimdi git ve herkese ne kadar güçlü olduğunu göster.” Beni ileri doğru itti.

Yüzümü büyükanneme döndüm ve arkamdaki sessiz köyü görmek için omzumun üzerinden geriye doğru baktım. “Sen gelmiyorsun musun?”

Büyükanmem başını yavaşça iki yana salladı, gözleri veda eder gibiydi.

İçimi korkunç bir ürperti kapladı. Beni gerçekten burada bırakmayacaktı herhalde... bu *dünyalar arası* yerde, sıkışmış ve bir başıma. Kimseyi tanımıyor ve yalnız kalmak istemiyordum.

“Hadi ama, Alisa. Sadece kısa bir süre için,” dedi. “Sana yardım dokunacak şeyler öğreneceksin ve göz açıp kapayıncaya kadar biz yine bir arada olacağız.” Söyledikleri aklıma kazınırken o da bana gülümsüyordu.

İstemsiz biçimde tartışmaya başladım. Ölmeden önce çok iyi bir münazaracıydım ve kavgaları severdim, bu yeteneğimi ailem sayesinde pekiştirmiştim. Şu anda bir tartışmaya girmezsem büyükanmemin gerçekten gideceğini hissediyordum.

Dikkatli bir biçimde düşündüm. “Hmm, kulağa hoş geliyor ve bunu sonra mutlaka yapmak istiyorum ama bence biz bir arada olmalıyız. En azından şimdilik. Ben buraya dinlenmeye ve mutlu olmaya geldim. Bir şeyler öğrenmeye değil.” Sırıtiyordum, büyükanmemin gamzelerime karşı koyamayacağını bilirdim. Ama yüzüne bakarken ondan bir tepki alamayınca benim yüzümdeki ışık söndü.

Kelimelerimin onu *etkilediğinden* emindim ama fikri değişmemişti.

“Alisa, burada işler böyle yürümüyor.” Büyükanmem başını salladı ve yanaklarını avuçları arasına aldı. Elmalı turtanın o aşırı kokusu etrafımı sarmıştı.

Gözlerim onun gözlerini arıyordu, çünkü bu bakışı tanıyordum. Onun bu bakışını... Hayal kırıklığı mı? Benim yüzümden mi?

“Merak etme, geri geleceğim,” dedi. “Burada geçireceğin zaman içinde mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalış. *Hari-kulade* bir tecrübe edineceksin. Sana söz veriyorum.” Beni öptü. Bense iki tane yüksek, kaleye benzeyen tahta kapının ortasında, büyükannemden geriye kalan boşluğa bakakaldım.

Koyu yeşil renkli bir cüppe giyen bir adam bana doğru bakarak yaklaştı. Ona arkamı döndüm ve geçip gitmesini ümit ettim. Kimseyle konuşmak istemiyordum, hele ki kalbim bu kadar ağır-laşmışken. Adam bana yaklaştı ve birden, daha önce hiç görme-diğim bir parlaklıkta, tuhaf bir güç yayıldı ondan. Başka bir yere bakmamla onu tam arkamda hissetmem bir oldu, yatağın altında bir canavar olduğundan emin olmak gibi bir şeydi bu. Onun var-lığı bana baskı yapıyordu ve arkama döndüğümde kendimi mü-kemmel biçimli bir yüzle karşı karşıya buldum.

Omuzlarından dökülen uzun, koyu renkli saç ve gülüşü, ne-fesimi kesen bir ışık saçı. Bu adam muhteşemdi. Parlaklık onun etrafında nabız gibi atıyordu, güneşten bir parça âdeta tenine yas-lanmış gibiydi. Gözleri bile zümrüt yeşili bir ışıltıyla parlıyordu. Dudaklarında eğlendiğini gösteren bir gülüş belirdiğinde ben, tutarlı hiçbir şey düşünemeyerek ona bakıyordum.

Adam elini uzattı. “*Idir Shoal’a* hoş geldin! Ben Raphael.” Adı-nı yüksek sesle söyleyişi ve derin, gürleyen sesi nedense bana Ro-cky Road dondurmasını anımsattı. Yoğun ve çikolatalı.

Zihnimdeki bulanıklığı gidermek için başımı salladım ve ada-mın elini sıktım. Bir anda nefesim kesildi ve şaşkınlıkla geri çe-kildim. “Senin bir beden var!” Biraz daha yakından ve dikkatle baktım, bunu neden saklaması gerektiğini merak ediyordum.

“Aman Tanrım! Haklısın!” diye haykırarak ellerini kendi vü-cudu üzerinde gezdirdi. “Nasıl oldu bu?”

Benimle alay ettiğini anlamadan önce bir anlık panik yaşadım ve ona küçümseyici bir şekilde gülümseyerek parmağımı salladım. “İyi denemeydi. Buraya cezalı olarak gelen herkese bunu yapıyorsun muhakkak.”

“Hayır.” Bronz yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Sen ilksin.”

Bu adamdan hoşlanabilirdim. Sevimli, eğlenceli ve hoştu ama bana göre çok yaşlıydı. “Yani buralar senden mi sorulur?” Etrafa şöyle bir baktım ve burasının, cehennemin bir köşesi olup olmadığını merak ettim. Burası o şehir kadar parlak değildi ama burada herhangi bir ağlama, feryat ya da dış gıcirtısı yoktu. Belki de cehennem öyle sessiz bir yerdir ki, orada bulunanlar sese duydukları ihtiyaç yüzünden yavaş yavaş deliriyordur. *En ufak* bir sese bile. Ölümle alakalı bütün hayallerim tuvalete atılmış, üstüne de sifon çekilmişti.

“Gel, yürürken sana anlatayım,” dedi koluma girerek. Teninin sıcaklığını, elini her hareket ettirişinde kolunun kıvrılışını cüppemden hissedebiliyordum. En az onun kadar maddi bir varlık-mışım gibi koluma hafifçe vuruyordu.

Taş patika boyunca ilerlerken ayağımın altındaki soğuk ve dümdüz taşları hissediyordum. Canlı renkleri içime çekiyor ve Raphael’in bana söylediği her şeyi aklımda tutmaya çalışıyordum ama çok fazla şey söylüyordu. Çok fazla renk, odaklanılması gereken çok konu, çok fazla dürtü vardı. Hiçbir şey aklımda kalmıyordu ama ona tekrar anlattırmaya da utanıyordum. Anlattığı şeyler süzgeçten geçen su gibiydi.

O bunu fark etmemişçesine devam etti. “Senin gibi canına kıymış olan üç ruhla birlikte, bir kulübede yaşayacaksın. Yeni rolünü öğrenmek için dersler alacaksın ve sonrasında bakacağız. Kulağa hoş geliyor mu?”

“Anlamadım. Ders mi?” Bu kelimeye odaklanmakta hiç zorluk çekmedim. “Okuldaki gibi mi?” Yüreğim ağzımda, suratımda bir ifade aradım. Sevdığım insanlarla sonsuza kadar yaşamayı ümit etmiştim, bilinmedik bir yerde yabancılarla yaşamayı değil. İdir Shaol’da sevdiğim hiç kimsenin olmadığını fark etmiyor muydu? Hayatıma son verdiğimde aklımda, intihar eden başka insanlarla birlikte yaşamak yoktu. “C seçeneği yok mu?”

Sıcak kahkahası, bas gitarın yumuşak bir tıngırtısı gibi geldi kulağıma ve elime hafifçe vurdu. “Hayır. C seçeneği yok. Özür dilerim.”

Raphael beni, yuvarlak duvarlarla çevrili, sazdan çatılı, ahşap kepenkli ve kırmızı kapılı bir kır evine götürdü. Tam bir Hansel ve Gretel eviydi. İçeride de tenceredeki zehirli güvecini karıştıran bir cadı bulursam hiç şaşmazdım.

“Burası senin bölgen.” Raphael kapıyı iterek açtı. “Burayı dünyadaki evine benzetmeye çalıştık.” Bana, içinde bir sürü farklı şey olan bir kutu verdi. “Gerek duyduğun her şey burada. İdir Shaol’a alışmak için kendine biraz zaman tanı. İstedığın her yeri gezebilirsin. Benim bürom bu patikanın aşağısında. Şehrin ortasında, büyük, beyaz, mermerden bir binada. Muhakkak fark edersin. Sen yerleştikten sonra seninle tekrar konuşmak isterim.”

“Tamam.”

Raphael kolumu hafifçe sıktı ve beni, cennetteki köşkümün ortasında yalnız bıraktı. Evde dört yatak vardı; her biri bir duvara dayalıydı, tıpkı bir yurt odasındaki gibi. Yataklardan üçü tutulmuş olmalıydı; üstlerine çeşitli renklerde yorganlar serilmiş ve kişisel eşyalar, yatakların yanındaki küçük masalara yerleştirilmişti.

Burada neden yatak vardı ki? Bize yatak gerekli miydi? Bizler uyur muyduk? Ben *çok* yorgundum ve biraz uyumak bana iyi gelecekti.

Yatağım olduğunu d    nd  ğ m şeyin üstüne kutumu koyduktan sonra, bu sessiz boşluğu taradım. Benim hayatım artık buydu; bu yer, bu insanlar. Kendimi yatağa attım, büyük hayal kırıklığı ya  yor ve ağlamak istiyordum. O acı hâlâ i  imdeydi.

Hayatımı mahvetmi  tim, hem de *tamamen*.

Ben öldükten sonra her şey daha güzel olmalıydı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

YALNIZ BAŞINA SÜRÜKLENİŞ BRECKEN

İlkbahar yaklaştıkça günler uzuyor ve kış mevsiminin karanlığı Brecken'in yüreğini dolduruyordu. Hayatındaki hiçbir şey yolunda gitmiyordu. O sadece kendi sahnesini oynayan bir oyuncuydu ve o sahne asla sona ermiyordu. Zamansız bir boşlukta sürükleniyor gibiydi.

Annesinin uzun süren hastalığından ve ölümünden bu yana babasıyla arası mesafeliydi. Hayır. Mesafeli değildi; babasıyla herhangi bir yakınlığı yoktu. Babası eve hiç gelmiyordu. Sürekli şehir dışındaki işlere gidiyordu. Brecken bunu kafasına fazla takmıyordu, zaten babasıyla bir kez bile göz göze gelmemişlerdi. Bir araya geldikleri zaman dilimlerinde de bir sürü tartışma yaşıyorlar ve Brecken bu tartışmalardan mağlup ayrılıyordu. Babası gittiğinde tamamıyla özgürdü ancak kendisinden küçük iki kız kardeşinin sorumluluğunu da üstlenmek zorunda kalıyordu, ki bu sorumluluk hiç de hafif değildi. Üç kardeş bu küçük, aptal evde yaşamaya devam etmek istiyorsa faturalar ödenmeliydi, sebze-meyve alışverişi yapılmalıydı.

Brecken çalışmıyordu ve tek çıkış yolunun okula devam etmek olduğunu biliyordu. Öğleden sonra kız kardeşlerinin ödevlerine yardım ediyor, akşam yemeğini hazırlıyor ve çamaşır yıkıyordu.

İçinde bulunduğu durum hiç de mükemmel değildi. Kız kardeşlerinin sürekli olarak bir şeylerden şikayet etmesi Brecken'ı bunaltıyordu. Kızlar Brecken'ın, annelerinin yerini almak şöyle dursun, babalarının yerini almasını bile istemiyorlardı. Kızlar, aptal ağabeylerinin onlardan odanı toplamalarını, ev işlerine yardım etmelerini ya da bunlar gibi başka şeyler söylemesini istemiyordu.

Brecken onları suçlamıyordu.

Pek çok gece yatağında yatarken, annesiyle konuşabilmeyi, onun hayaletinin birden karşısında belirmesini ve kendisini teselli etmesini diliyordu. Ama annesi hiç gelmedi. Esas hayal kırıklığı yaratan da buydu.

Brecken'm notları düşünüyordu ve okulda birkaç kavgaya karışmıştı; kavgaları o başlatmamış olsa da, ortalıkta olmayan ailesi ve kıyafetlerini Nordstrom kadar pahalı bir yerden almıyor oluşuyla ilgili saçma sapan laflar duymaya seyirci kalamıyordu.

Ufukta görünen tek ışık Jill'di; güzel, kıbar ve harika Jill. Her zaman bir mutluluk merhemi gibiydi, her karanlık günün sonunda Brecken'ı neşelendirmeye hazırdı. Jill onun ihtiyacı olan mucizeydi ve Brecken, Jill'e uzun müddet sıkı sıkı tutunmaya kararlıydı.

EV ARKADAŞLARI

ALISA

Yorganı kendi evimdeki yorganın birebir aynısı olan yeni, yabancı yatağında ne kadar uzun süre yattığımı bilmiyordum. Saatimin tik taklarını, duvarımdaki resimleri, kıyafetlerle dolu dolabımı özlemiştim. Elbette ki zamanın geçtiğini değerlendirme kabiliyetini de unutmamak lazımdı.

Buradaki duvarlardan gölgeler geçmiyordu, kimse beni yemeğe de çağırılmıyordu. Yatma saati kaçtı? Katılmam gereken dersler ne zamandı? Buradaki insanlar bu duruma nasıl katlanıyordu? Ben nasıl katlanacaktım? O anda bildiğim tek şey, burada kalırsam kafayı yiyeceğimdi ve zamanda geriye gitmekten başka bir şey istemiyordum.

Bir süre sonra yeni ev arkadaşlarım kapıdan geçerek eve geldiler. İlk gelen gülüyordu ve beni görür görmez ikisi de donup kaldı, yüzlerinde şaşkınlıkla karışık bir gülümseme vardı. Belli ki onlar çoktan arkadaş olmuştu ve ben de dışlanan kız olacaktım.

Ölümüm de hayatım kadar mükemmel olacak gibiydi. Ne güzel bir sürprizdi bu.

Beni görünce gülerek, “Merhaba!” diye haykırdı gürültücü, kızıl saçlı kız. Kendini yatağımın üstüne attı, yanıma oturdu ve tek koluyla bana sarıldı. “Tanıştığımıza memnun oldum! Ben Shana.” Elimi tuttu, sıkarak bir aşağı, bir yukarı salladı.

“Merhaba.” Hafifçe geri çekildim. Kız tereyağlı tost gibi kokuyordu. Tuhaf. Büyükanнем elmalı turta gibi kokuyordu. Kendi kokumu merak ettim, elbette eğer bir kokum varsa.

“Bu Cinder,” dedi Shana, bir yandan da uzun, siyah saçı tek gözünü kapatmış olan suratsız kızı işaret ediyordu. Cinder o saç tutamını ne geri itiyor, ne de kulağının arkasına atıyordu. Kederini ağır bir kefen gibi etrafında tutan bir hali vardı, ona baktıkça kendimi kötü hissediyordum. Gözleri kahverengiydi galiba, tam seçememiştim. Yavaşça yatağına yürüdü ve oturdu, çenesini indirerek göğsüne değdirdi.

24

Üçüncü kızın boyu en az 1.80’di, yüzücü genişliğinde omuzları ve kalın elleri vardı, hepimize tepeden bakıyordu. Her tarafından düşmanlık akan bakışlarıyla, kendisinden bariz bir tehdit dalgası yaylıyordu.

Bu insanlarla yaşamak zorunda mıydım? Tamam, Bayan Çok Mutlu Amigo Kız Shana ile anlaşabilirdim ama bu hödük Bayan Kas Yığını ile ya da Cinder gibi gotik tiplerle iyi geçinemezdim. O tür insanlardan genelde uzak dururdum.

“Bu Deedre.” Shana’nın işaret ettiği, ellerini başının arkasında bağlamış, onun yatağında yatan bir devdi. “Aslında... görüldüğü kadar kötü değildir. Sadece sigara içmesi lazım.”

“Burada sigara içilebiliyor mu?”

Deedre’nin diken diken sarı saçlarına ve kaslı bedenine baktım. Onun yoluna çıkmamak benim için hiç de sorun olmazdı. Ona yaklaşmak gibi bir isteğim yoktu.

Deedre kafasını çevirdi ve koyu renkli, nefret dolu gözleriyle bana çok sert bir bakış attı. Aklım bir sürü düşmanca düşünceyle doldu; Deedre'nin ellerini boynumda ve sapsarı dişlerini burunumun dibinde hayal ettiğim o görüntü sonsuza dek kafamdan silinmeyecekti. Kafasını yavaşça sallarken gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Şaşkınlıkla yatağıma döndüm, ellerim, kendimi zihinsel bir saldırıdan korumak için istemsiz olarak yüzüme doğru kalktı. Dayak yemiş gibiydim, aslında bir nevi şiddet görmüştüm, bu da ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

Deedre güldü ve saldırı sona erdi.

Cinder ve Shana'nın birbirine baktığını gördüm. Deedre kıs güldü, parmaklarını ağzına doğru götürerek yarattığı hayali sigaradan bir nefes çekti ve hayali dumanı suratıma üfledi. "Ap-tal."

"Kimi ve neyi düşündüğüne dikkat et," diye fısıldadı Shana, yanıma yaklaşarak. "Birisi hakkında, iyi ya da kötü, ne düşürürsen düşün, bunu bilirler."

Harika. Omuzlarım ürperdi ve yatağımda doğruldum. Deedre'yi tanıımıyordum bile ama onun cinayet sınırlarında gezen o düşünceleri beni çok korkutmuştu.

Bu iş böyle olmazdı. Burada yaşayamazdım.

"Biraz dolaşmaya ne dersin?" dedi Shana, düşüncelerimi bölerek. "Sana etrafı gezdireyim." Onun bu enerjisi ve saklamadığı neşesi beni o felçli durumumdan çıkarmıştı. Beni günün, yani güne benzeyen bu şeyin parlak ışıklarına doğru götürmesine izin verdim. Anında kendimi hafiflemiş ve daha mutlu hissetmiştim.

Shana beni şehre götürdü, bana bazı mekanları, hatta kütüphaneyi bile gösterdi. Burada, yani ben her neredeysem, kütüphane

bulunacağını tahmin etmezdim ama şikâyetçi değildim. Kütüphane severek gezeceğim bir yerdi. İyi bir kitapta kendini kaybetmek cennetin ta kendisiydi. Ve eğer cennette yaşayamıyorsam, ben de Harikalar Diyarı'nda yaşadım.

*
**

Kısa gezimizden sonra Shana ve ben, Raphael'in bürosunun bulunduğu beyaz, mermer binanın önünde duruyorduk. "İçeri girmem lazım," dedim, Raphael'in benimle konuşmak istediğini anımsayarak.

"Ah, tabii. Sonra görüşürüz o zaman." Gönülsüzce yanımdan ayrılırken, kulübeye yalnız dönmek zorunda kaldığı için mutsuz olmuşa benziyordu. Ona üzüldüm. Ben de Cinder ve Deedre ile yalnız kalmak istemezdim.

26

Kendimi önümdeki konuşmaya hazırlamak üzere iç çektim. Raphael benimle ne konuşmak istiyordu? İntiharım hakkında bir şey soracak mıydı? Açıklama yapmak zorunda mıyım? Oda arkadaşlarımla değişmesini isteyebilir miydim? Bu son düşünce benim için itici bir güç oldu, çift kapıdan geçerek onu aramaya koyuldum.

Ben odasma girdiğimde yüzü gülmeye başladı, siyah masasının arkasından bana oturmam için bir sandalye işaret etti, sonra öteki tarafa geçti ve kendisi de oturdu. "Yeni evini beğendin mi?" diye sordu. Bu sorunun cevabımı zaten bildiğini hissediyordum.

"Evet, şu mesele."

"Tamam tamam, biliyorum," dedi, konuşmamı durdurmak üzere elini kaldırmıştı. "En büyük sorun yataklar. Masa ve sandalye yerine neden yatak var ki? Bu konuda çok şikâyet alıyoruz."

"Şey, benim sorum yataklar değil. Yataklar iyi"

Gönülsüz PDF Kitap Arşivi - <https://tankey.org>

“Ah. Güzel. Sana verdiğim kutunun içindeki yorganı buldun mu?” Gözlerinden parlak bir ışık yansıdı ve dudağı hafifçe seğirdi.

“Evet, buldum. Teşekkür ederim.”

Öne eğildi, ellerini masasının üstünde birleştirdi. “Onu özel kılan bir şey fark ettin mi?”

Yorganı zihnimde canlandırırken kaşlarımı çattım. “Benim evimdekine çok benziyor oluşunu mu?” O aptal yorgan da, kutunun içinden çıkan *Ruhun Ölümsüzlük Rehberi* adlı kitap da zerre kadar umurumda değildi. O benim gerçek yorganım olsaydı, o zaman benim için özel olabilirdi. Ama değildi. Sadece bir benzeriydi. Ucuz bir kopyasıydı.

“Evet!” dedi heyecanla. “Bunu kasıtlı olarak yapıyoruz, anla-sın ya. Burada da evinizde gibi hissebilesiniz diye.”

İşe yaramamıştı. Kendimi evimde gibi hissetmiyordum. Kaybolmuş gibiydim, gözetleniyordum ve öfkeliydim. Her şey farklı ve tuhaftı, büyük resme bakıldığında da bir yorgan çok da bir şey ifade etmiyordu. “Aslında, ev arkadaşlarım hakkında konuşmak istiyordum.”

“Ya?” Raphael arkasında yaslandı.

“Şey, acaba ev arkadaşlarım değişebilir mi diye soracaktım. Shana fena değil ama Cinder ya da Deedre ile zaman geçirebileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Deedre beni öldürmek istiyor. Bunu yapamayacağından emin olsam da, bu düşünce beni rahatsız ediyor.”

Raphael öksürmeye başladı. Gülümsedim, çünkü bu çok aptalca bir konuşmaydı. Kar beyazı bulutların arasında özgürce

uçmak varken, bir büroda oturmuş, ev arkadaşlarımın değişmesini istiyordum. Arpım neredeydi benim? Ya altın kanatlarım?

Bezgin bir iç çekişle öne doğru uzandım. “Bak. Burada ne işim var bilmiyorum ama hayatımın geri kalanının iyiye gitmesini istiyorum.”

O soğukkanlı haline geri dönen Raphael yeniden ciddileşti ve öne doğru eğilerek bana, yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. “Senin hayatının geri kalanı *bu*.”

**

Ne kadar üzüldüğümü söylememe gerek yoktu. Bütün rahatlama ve mutlu olma hayallerim ellerimin arasından kayıp gitmişti. Natty’ye ve büyükanneme duyduğum özlemin acısı, şimdi *herkesi* özlemenin acısına dönüşmüştü.

Bir de okula gitmem mi gerekiyordu? Gerçi, sınıftaki ilk dersim hatırlanmaya değerdi. Sınıf çok büyüktü, pencereleri çok yüksekti. Kristal parlaklığındaki camdan içeri parlak bir ışık yansıyor ve ben, kendi okulumla özdeşleştirdiğim o değişik, misk kokusunu duyuyordum. Eski boya ve yıpranmış halı kokusu karışımı bir şey. Kokuların beni bu kadar etkilemesi ve eski günlere götürmesi çok tuhaftı... hem iyi, hem de kötü günlere.

Yapabileceğim tek şey onların bu aptal düzenlerine uyum sağlamaktı. Derslere girmek beni hasta ediyordu. Okuldan her zaman nefret ederdim ve şimdi, ölümden sonra da mı okula katlanmak zorundaydım? Bir sırada oturarak meleklerle benzeyen öğretmenlerin hiç de ilgimi çekmeyen konulardan bahsetmesini dinlemek ve iç karartıcı insanlarla birlikte yaşamak, burasının gerçekten de İdir Shaol olmadığını düşünmeme sebep oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Hata yapma. Hata cehennemdir.

Shana ilk günümde okula benimle birlikte geldi ve ön sıraya oturmamı istedi. Ben sınıfa girerken herkes bana öyle bir bakıyordu ki, sanki göğsüme kocaman, kırmızı bir "A" harfi yapııştırılmış gibiydi. Benimle aynı sebepten ötürü burada olmalarına rağmen beni suçlayıcı bakışlarla izliyorlardı. Üstünkörü bir şekilde odayı süzdüm, döndüm ve önüme baktım. Sınıfta yaklaşık yirmi kişi vardı ve hepimiz hemen hemen aynı yaştaydık.

Öğretmenimiz önümüzde duruyordu, altın sarısı saçları narin omuzlarından aşağı dalga dalga dökülüyordu. Etrafındaki ışık çok parlaktı ve ben birden kendimi onun pembe cübbesini incelerken buldum. Hiçbir zaman pembe düşkünün bir kız olmamıştım ama bu tonunu daha önce hiç görmemiştim, nefesim kesilmişti. Öğretmenin küçük ayakları çıplaktı ve o konuştuğu elleri havada uçuyor gibiydi.

"İdir Shaol'a hoş geldiniz arkadaşlar. Burada geçireceğiniz kısa süre boyunca öğretmeniniz ben olacağım," dedi hoş bir ses tonuyla.

Kısa mı? Burada kısa süre mi kalacaktım? Başka bir yere mi gidiyordum? Ah, öyle olmasını ümit ediyordum. Aklımdan buradan kaçma düşünceleri geçerken derse dikkatimi vermediğimi fark ettim, öğretmen de konuşmayı bıraktı. Doğrudan bana bakıyordu, bakışları içime giren davetsiz bir misafir gibiydi. İçimi görebildiğini biliyordum; bütün hayatımı, bütün yetersizliklerimi... O anda onu sevmemiştim ve onun onaylamayacağı bir şey yapmamış olmama rağmen onun da beni sevmediğini düşünüyordum.

Gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı; bir saniye sonra da tekrar sınıfa döndü. "İsmim Anaita. Bu dersinize ben geleceğim. İhtiyacınız olan tek ders bu olabilir, zira bazılarınız ötekilere nazaran daha hızlı bir ilerleme kaydedecektir. Çoğunuzun da bildiği gibi İdir Shaol, kendimi bir şekilde kurtarmamı gerektiriyor. İçin bir

bekleme yeridir. Ölümlü hayatında cahilce, aptalca ya da bencilce davranarak değişime karşı çıkmış olanların yeridir. Çoğunuz canınıza kıydınız. Şu anda buradaysanız ve Ruh Hapishanesi'ne çoktan gönderilmediyseniz, bilin ki burada birisi sizin ikinci bir şansı hak ettiğinize inanıyor.”

Kadının meleksi görünüşüyle suçlayıcı ses tonu birbirine hiç uymuyordu. Herkesin benim gibi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Bana doğru baktı, güzel, pembe dudaklarını büzdü, krem si teni Raphael'inkine benziyordu. O an bu kadının bedeninin etten ve kemikten oluştuğuna dair bahse girebilirdim.

Bu bedenleri nasıl elde ediyorlardı?

CENAZE

ALISA

İkinci gününe başlarken ilk görevim verildi. Yani ikinci günüm olduğunu sanıyordum, çünkü burada saat yoktu. İlerleyişimin bir sonraki aşamasının başlangıcı olan bu görev, aynı zamanda korkunç, iğrenç, koşarak kaçmak isteyeceğim bir şeyi yapmayı gerektiriyordu. Nereye gideceğimi bilmesem de saklanacak bir yer olmalıydı. Ruh Hapishanesi'nde değildim ya. Yani, henüz değildim.

Bana bu heyecanlı macerada eşlik etmek üzere Idir Shaol'un girişinde bekleyen büyükannemi görmeden önce, isyan çıkarmaya kararlıyım. İlerlememe gerek yoktu, ev arkadaşlarına ve okula ihtiyacım yoktu ve yerine getiremeyeceğim görevleri üstlenmeme hiç lüzum yoktu.

"Merhaba, tatlı Alisa'm," dedi büyükannem, yüzümü avuçlarının arasına alarak. "Hazır mısın?"

"Hayır."

Büyükannem hafifce kıkırdatarak beni yanına çekti ve sübhesindeki o keskin elmalı turta kokusunu aldım. Onun turtalarının

tadı, ruhumun dilini bir elmadan alacağım ısırtığın lezzetine duyduğum özlemle kaplıyordu.

“Bu yoldaki her adımında yanında olacağım,” dedi. “Canına kıyan herkes bunu yapmak zorundadır. Bu bir mecburiyet. İntihar etmek hafife alınamayacak kadar ciddi bir eylemdir. İntihar senin etrafındaki herkesi ve her şeyi etkiler. Sonsuza kadar.”

Büyükannem haklıydı ama içim korkuyla dolmuştu. Elimi tuttu ve bana göz kırpmasıyla, yaralı ruhların bekleme yeri İdir Shaol’dan ayrıldık.

**

Bir org, büyürken hep duyduğum ilahileri çalıyor ve mahallemdeki küçük kilisenin nerede görsem tanıyacağım kapıları önümde yükseliyordu.

Destek almak için büyükannemin elini sıktım. Büyük bir gönülsüzlükle girişe adım attım ve klimadan gelen serin havayı hissettim. Yüzü aşkın insan küçük kilisenin sıralarını doldurmuştu, siyahlar içindeydiler ve burunlarını çekiyorlardı. Tanıdık yüzler sıralarda arka arkaya oturuyordu, kilisenin yüksek pencerelerinden içeri giren ışık huzmeleri, önümdeki insanların gözyaşlarıyla yıkanmış yüzlerinden geçiyordu.

Büyükanneme korku dolu bir fısıltıyla, “Oturmamız gerekiyor mu?” diye sordum.

Çiçek kokuları kiliseyi doldurmuştu. Kokularını alabiliyordum ama cennetteki çiçeklerin kokusunu aldığım şekilde değildi bu. Burada hislerim sessizdi ve biraz da körelmişti. Ama çoğunlukla her şeyin kokusunu alıyor, her şeyi duyuyor, her şeyi hissediyordum.

Bundan nefret ediyordum.

“İstiyorsan oturalım,” dedi büyükannem, elime hafifçe vurarak.
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Bir sıranın sonuna oturur oturmaz, arkadaki kapılar açıldı. Herkes ayağa kalktı. Büyükannem kolumdan tutarak beni de kaldırdı. Bir ruh için oldukça güçlüydü.

Okulumdan üç çocuk, iki erkek kardeşim ve iki kuzenim yaşça içeri girerken parlak, ellerinde maun rengi bir tabut taşıyorlardı. Tabut önümden geçerken boğazım düğümlendi, donakaldım. Kardeşlerimin gözlerinden akan yaşlara, yaşların beyaz gömleklerini kirletmesine, kırmızı, şişmiş gözlerine ve tabutumu taşıyan beyaz eklemelerini görmeye katlanamıyordum. Başka tarafa bakmayı denedim ama bilinmeyen bir kuvvet beni, bu sahneyi izlemeye zorluyordu.

Tabutu kürsünün önüne götürdüler. Ailem ikinci sırada otuyordu. Geriye kalan sıraları da arkadaşlarım ve akrabalarım doldurmuştu. Bu kadar fazla insanın geldiğine inanamıyordum; benim yaşadığımdan bihaber olan ya da varlığımı umursamayan pek çok insan buradaydı.

Herkesin yüreğinde bir acı vardı ve ben bunu *hissediyordum*. Demir gibi ağırlaşmış yürekler, çaresizlik içindeki ruhumu eziyordu. İnsanların duyduğu acı beni paslı, sivri bir testere gibi delip geçiyor, bende yeni yaralar açıyor ve beni âdeta dilimlere ayırıyordu. İkiye ayrılmıştım ve açıklanamaz bir kederin derinliklerine doğru çekiliyordum.

Büyükanneme döndüm.

Kolunu omzuma koydu ve beni sardı. “Biliyorum, hayatım. Biliyorum. Rahat bırak kendini. Rahatla.”

Büyükannem beni, ailemin oturduğu ikinci sıraya doğru götürürken onun kollarında titriyordum.

“Otur, canım.”

Bankın uç kısmındaki boş yere oturdum.

“Bu insanların hepsi,” dedi büyükannem kalabalığa bakarak, “sen ve ailen için buradalar.” Etrafta okuldan tanıdığım çocukları gördüm ve çok şaşırdım. Burada ne işleri vardı? Ben yaşarken beni zerre kadar umursamazlardı. Okul koridorlarında, kendimi tamamen yalnız hissederek yürüdüğüm ve kimsenin benimle konuşmadığı zamanların sayısı o kadar fazlaydı ki. Belki de sadece ölü bir bedenın tekerlekler üstünde götürölüşünü görmek istemişlerdi.

Ama tüm bu insanların hissettiğı keder ve çaresizlik beni bir battaniye gibi sararak nefessiz bırakıyor, düşüncelerimin doğru olmadığını anlatıyordu bana. Onların hislerini anlayamıyordum bile. Bunca zaman kimsem olmadığını düşünmüştüm.

Sonra, bir barajın yıkılışı gibi, o insanlarla ilgili bütün anılar zihnime dolmaya başladı. Omuza hafif bir dokunuş, samimi bir gülüş... Bu insanlar benimle arkadaş olmak *istemişti*. Bunu görmeyen, görmek istemeyen bendim.

Gözlerine bir mendil bastırmakta olan annemin başı öne doğru eğildi. Daha önce hiç görmediğim güzel, siyah bir elbise giymiş ve yaptığı makyaj, soluk yüzünü ve uykulu, kızarmış gözlerini gizleyememişti. Babam annemin yanında, metin bir yüz ifadesi ve şişmiş gözlerle oturuyordu. Genellikle gülen ya da birbiriyle alay eden kardeşlerim sessizce karşı tarafa bakıyorlardı.

On altı yaşındaydım ve artık bir ölüydüm. Bu bir rüya değildi. Bunu uyduzan beynim değildi. Burada, harcanmış hayatımın yasını tutan ailemi izliyordum.

Bir an midem büzölüyormuş gibi oldu ve kendimi kötü hissettim. Kusacak gibiydim ama kusamazdım. İçimde biriken bu çürüme hissinden asla kurtulamayacaktım. İçimden sıcak, kapkara ve zehirli duygular fışkırıyor, dışarı çıkmak için bir yol arıyorlardı. Büyük bir dehşetle, sadece kendi acımı düşünerek ne kadar bencilce davranmış olduğumu fark ettim.

Ah, zamanı geriye alarak, arabadaki o ana dönebilmeyi ne kadar da isterdim. Acıya daha uzun süre katlanmalıydım. Belki yine mutlu olabilirdim; hayatımın geri kalanını yaşar, evlenir, çocuk sahibi olurum. Artık böyle bir şansım yoktu.

Suçluluktan yıkılmış bir halde ellerimle yüzümü kapadım, beni istila eden korkunç duygulardan saklanmaya çalışıyordum. Hıçkırarak ağlarken sessiz olmaya bile çalışmıyordum. Dudaklarımdan acı içinde bir inilti dökülürken omuzlarım sarsıldı. "Gitmem gerek." Sesim çaresiz, rahatsız ediciydi.

"Henüz bitmedi," dedi büyükannem, tam karşıya bakarken. Ağzı sımsıkı, incecik bir çizgi halini almıştı; zalim bir amir gibiydi ve beni, sebep olduğum kedere tanık olmaya zorluyordu.

Anneme bakarken yeniden feryat ettim. Buna katlanamıyordum. Sevdığım insanların bu kadar acı çekmesini izleyemiyordum.

Büyükannem üzülerek gülümsedi. "Çok özür dilerim."

Rahip ayağa kalktı ve müzik durdu. "Sevgili dostlarım. Alisa Kristine Callahan'ın cenaze törenine hoş geldiniz."

Rahip sözlerine, hayatımla ilgili hikâyeler anlatarak devam etti. Çocukluğumdan genç kızlığıma kadar pek çok hikâye anlattı. Kiliseye gitmeyi on üç yaşında bırakmıştım, bu yüzden beni hiç hatırlamayacağını sanıyordum. Küçükken, Tanrı benimle ilgilenmediği için ben de O'nunla ilgilenmemeye karar vermiştim. Annem kiliseye gitmem için bana rüşvet vermeyi denemiş ama çok geçmeden bundan vazgeçmişti. Onun çığlık çığlığa bir genç kızı o kutsal çiftli kapıya doğru sürükleyerek kendini rezil etmeye niyeti yoktu, bense dini bir ritüel için giyinip süslenecek değildim.

Rahip devam etti. "Alisa'nın on yaşlarında olduğu zamanı hatırlıyorum. Bir Pazar sabahı koşarak bana doğru gelmiş, kendisini Stephen Keits ile tanıştığını ve onunla evlenmek için bana yardım ettiğini söylemiş."

âşıktı ve onu başkasına kaptırmak istemiyordu. Zavallı Stephen'ın Alisa ile nişanlandığından haberi bile olmadı."

Kalabalıktan güçlükle bastırılan kahkahalar ve boğuk hıçkırıklar yükseldi.

O konuşmayı hatırlıyordum. Stephen'm ela gözlerini, güzel gülüşünü ve sapsarı, kıvrıkcık saçlarını da hatırlıyordum. Acaba o da burada mıydı? Ah, olmamasını ümit ediyordum. Yerimde döndüm, Stephen'ı aramaya başladım ve onu sekiz sıra arkada gördüm. Şu anda on yedi yaşında ve futbol takımındaydı. Okul korosunda şarkı söylüyordu ve her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Onunla birlikte olma şansımı kaybetmiştim.

Rahibin konuşması bittikten sonra, Karen teyzem ayağa kalkarak anma konuşmasını yaptı. Onu uzun zamandır görmemiş-tim ama bugün burada olduğu için mutluydum. Kısa kestiği konuşmasında benim doğumumu, büyümemi ve beni ne kadar çok sevdiğini anlattı. Müziğe olan yeteneğimden ve arkadaşım Natty kanserden öldüğünde ne çok üzüldüğümünden bahsetti.

Annem hıçkırıklara boğulurken omuzları sarsılıyor ve yüzünü mendilinin ardına saklamaya çalışıyordu.

Annemin önünde diz çökmek üzere ilerledim ve onun yor-gun, mavi gözlerine baktım. "Anne, özür dilerim. Çok özür di-lerim." Yanağımı onun incecik, soğuk parmaklarına yasladım ve kokusunu içime çektim. Tanıdıkta, yumuşacıktı. Leylak kokusu gibiydi.

Annem beni duyamazdı ama başını kaldırdı. Gözlerinden yaşlar boşanırken şaşkın şaşkın bakıyordu. Önce babama, sonra da ellerine baktı ve gözyaşları arasında gülümsedi.

"Seni seviyorum anne," dedim bir gayretle. "Bu durumu dü-zelteceğim. Yemin ederim düzeltereğim. Lütfen üzülme." Yaşlarla yıkanmış yanağına bir öpücük kondurdum. Mavi gözleri parladı ve ben, onun burada olduğunu bir şekilde bildiğinden emin oldum.

Babama yöneldim, ona da aynı şeyi yaptım ve benzer bir tepki aldım. Sonra da kardeşlerimin önünde diz çöktüm.

Önce Tyler'ın elini tuttum. En küçüğümüz oydu. On iki yaşındaydı. Gözlerinden yaşlar boşanıyor, ama yanaklarından o yaşları silmeye tenezzül etmiyordu. Koyu renk saçlarını yana doğru taramış ve kravatı çok düzgün bir şekilde takılmıştı. Acaba ona kim yardım etmişti? Ona hep ben yardım ederdim.

"Tyler, seni seviyorum," diye fısıldadım ona. "Üzülme." Yanığını okşadım ve yüzünü, gözlerinin rengini, perçemindeki o asi saç tutamını ezberledim. "Seni çok özleyeceğim ve... yaptığım şey için çok özür dilerim. Keşke geri dönebilseydim." Kardeşimin başını öptüm ve elini sıktım. Bir şey hissetmiş gibi görünmüyordu ama bütün kalbimle hissetmiş olduğunu ümit ettim.

Derin bir nefes alarak ağabeyim Dere'ye döndüm. Neredeyse on sekiz yaşındaydı. Koca adam olmuştu. Koyu, altın rengi saçları ve çikolata rengi gözleriyle bana çok benziyordu. Keskin bir çizgi halini almış ağzı ona dokunduğumda kıpırdamadı bile. Kollarını sıkı sıkıya bağlamıştı, sert bir ifadeyle bakıyordu.

Onu sevdiğimi ve özür dilediğimi fısıldadım ama o tamamen tepkisizdi. Ne söylersem söyleyeyim karşılık alamıyordum. Belki de ben yaşarken sürekli kavga ettiğimiz içindi. Belki de birlikte geçirdiğimiz son anlarda ona nefret dolu sözler söylediğim, o da bana bebek gibi davranmayı ve kendim için üzülmeyi kesmemi söylediği içindi.

Suçluluk duygusu, midemin tam ortasına yerleşmiş sert, sivri bir taş gibiydi ama ben bu ızdırabı hak ediyordum. Ailemin hayatını ne kadar söz versem, ne çok uğraşsam da onaramayacağım biçimde değiştirmiştim. Kendimi öldürmüştüm ve geri dönemi-yordum.

Dere'ye veda ettikten sonra kalbim paramparça halde geri çekildim ve ayaklarım yandı.

Bir limuzin ailemi mezarlığa götürürken arabada ben de vardım, annemin elini tutuyordum. Kimse konuşmuyordu. Mezarımın başında durdum. Koyu, çamurlu, kocaman bir delikti. Aslında sahte yeşil çimlerle bezenmişti ama bedenimin sonsuza kadar içinde kalacağı kirli yeri hayal edebiliyordum. Soğuk. Yalnız. Çürüyerek. Mezarlıklardan nefret ediyordum.

Hıçkırıklarımı tutarak Tanrı'ya bir mucize olması, yaşamama tekrar izin vermesi için yalvardım. Oradaydım işte; apaçık gözler önündeydim, üzerimden kanlar akıyordu ve kimse bu akışı durduramıyordu. Her şeyi duymak, hissetmek ve tecrübe etmek zorundaydım.

Sonunda büyükannem bana doğru döndü, elini kolumun üstüne koydu ve gözlerini kapadı. İki saniye sonra Idir Shaol'un girişindeydik.

SIRLAR BRECKEN

Brecken telefonu kulağına götürdü. Telefon çaldığında saat gece yarısını geçmişti ve Brecken uyuyordu. Jill'in sesi, bodrum katındaki odasının karanlığını dağıttı. Onun bu saatte telefon edişinden en ufak bir rahatsızlık duymamıştı.

"Seni özledim bebeğim," dedi Jill. "Bunu söylemek için aradım."

Brecken'm göz kapakları taş gibi ağırdı ve kendisi de hâlâ yarı uyur haldeydi, bu yüzden karşılığı fısıldayarak verdi. "Ben seni her zaman özleyorum." Gözlerini kapadı ve telefonunu yastığının üstüne koydu.

"Fark ettim. Gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedi Brecken yatağında dönerek. "Bu gece çok yorgunum. Yarın okulda görüşürüz zaten."

"Ah, ben yarın okula gitmeyeceğim." Jill'in sesi kısıldı. Brecken onun alt dudağının hafifçe büküldüğünü hayal edebiliyordu.

"Neden?" Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kısa bir sessizlik ve hırıltılı bir gülümseme duyuldu. “Şey, bir konferansa gideceğim, ama şu anda bunun hakkında konuşamam. Gizli bir şey. Aslında çok havalı olacak sanırım, eğer öyle olursa, eve döndüğümde sana anlatırım.”

“Neden gizli?” diye sordu Brecken. Bütün bir günü Jill’siz, etrafında dikkatini dağıtacak kimse olmadan geçireceği için sinirlenmişti. “Neymiş bu kadar önemli olan?”

“Bilmiyorum aptalca şey, ama bu konuda konuşmamaya söz verdim ve sözümü tutacağım. Şey, anneler gelmeden ben gideyim.” Brecken’a hattın diğer ucundan bir öpücük gönderdi ve onu sevdiğini söyledi.

Harika bir sıcaklık hissi sarmaladı Brecken’ı . Bundan sonra hiç kimseye Jill’e verdiği değeri vermeyeceğinden emindi. “Ben de seni. Görüşürüz.” Telefonun ekranının parlak ışığı karardı ve Brecken, şu kimsenin hakkında konuşamayacağı gizli konferansın tuhaflığına kafa yormaya başladı. Birden gerildiğini hissetti ama bu hissi savuşturmayı başardı. Jill akıllı bir kızdı. Onun için endişelenmesine gerek yoktu. Normalde böyle sır tutan biri değildi ama... her neyse.

Bunu düşünemeyecek kadar yorgundu.

ÇIKIŞ YOLU

ALISA

Duygusal olarak çökmüş ve aşırı yorgun bir halde kendimi Idir Shaol'daki yatağıma attım. Bir ruhun bu denli bitap düşmesi mümkün müydü? Sonsuza kadar uyuyabilirdim ama maalesef böyle bir seçeneğim yoktu. Onun yerine Hansel ve Gretel kulübemde yatağa uzanmış, fırıl fırıl dönen mavi tavanı seyrediyordum. Tavan, tıpkı Dünya'daki gökyüzü gibi görünüyordu ve olması gerektiği gibi sakindi ama bana kendimi daha iyi hissettirmiyordu.

Duvara bakarak korkunç, çaresiz durumumu düşünmemeye çalıştım. Raphael bana, cenazemden döndükten sonra böyle bitkin, tedirgin ve huzursuz hissedeceğimi, dinlenmem gerekeceğini söylemişti. Ama ev arkadaşlarım kapıdan içeri girer girmez dinlence ve huzura dair bütün düşünceler aklımdan uçup gitti.

"Evet, gidiyor. İnanamıyorum buna. Onu çok kısıkanıyorum." Shana bu şekilde haykırırken çok heyecanlıydı ve ellerini, kollarını çılgınca sallıyordu. "Şu işe bak. Rüya gibi!"

Yatağımda doğruldum. "Kim gidiyor?" <https://rantey.org>

“Anthony Wiser. Dünya’ya geri dönüyor.” Yatağına atladı ve el kitabını açtı.

Beynimde düşünceler dolaşmaya başladı. Birisi buradan ayrılıyordu. Dünya’ya geri dönüyordu. Tamamen mi? “Yeniden mi doğacak?”

“Of, ne salak şey,” diye mırıldandı Deedre kendini yatağına atarken. “Reenkarnasyon diye bir şey yoktur, seni aptal. İnsanların düşündüğü gibi bir şey değil o.”

“Muhafız olacak,” dedi Shana kitabını kapatırken ve beni ciddi bir ifadeyle gözlemledi.

Kısık gözleri ve soğuk bakışıyla Deedre beni izliyordu, ağzında küçümseyici bir gülümseme belirdi. “Muhafız olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?” Her nedense, bu durum onda inkâr edilemez bir memnuniyet yaratmıştı.

“Ah, sussana Dee,” dedi Shana, bana doğru dönmeden önce. “Anthony derslerini verdi ve şimdi de borcunu ödemesi için ona bir şans tanındı. Muhafız olacak. Yani dünyadaki birine yardım edecek. Başarılı olursa da Behişt’te yaşamaya hak kazanacak.”

“Behişt mi?” Daha önce bu adı hiç duymamıştım ama büyü-kannemin yaşadığı yer orasıysa, beni de oraya götürebilirlerdi!

“Evet,” diye cevapladı Shana. “Bilirsin işte. Cennet, Sema?”

“Senin giremediğin yer yani,” diye alay etti Deedre.

Onu görmezden geldim. Ben orada yaşayabileceksem o yerin adı çok da önemli değildi. “Herkes muhafız olabiliyor mu?” Göğsümde ümit çiçekleri açmıştı.

“Hayır.” Cinder kesin bir ifadeyle konuşmuştu. Bu, onun ağzından duyduğum ilk kelimeydi. Bu konuyla uzaktan yakından ilgili görünmemesi, onun da şu hakkını kaybetmiş ruhlardan biri olup olmadığını düşünmeye sebep oldu.

“Şey,” dedi Shana, “Aslında bu olay senin durumunla da alakalı ama Raphael’le konuşursan o sana, senin muhafız olma yeterliliğine sahip olup olmadığını söyleyecektir. İstersen şimdi yanma gidelim.”

Birkaç saniye sonra kendimizi Raphael’in bürosunun dışındaki havadar koridorda bulduk. Yüksek pencerelerden içeri parlak ışıklar giriyor, mermer fayanslar mükemmel renkleri yansıtıyordu. İdir Shaol bu kadar güzelse – ayrıca buradan giderek daha da hoşlandığımı söyleyebilirdim – o halde Behişt kim bilir ne kadar harikaydı? Bunu yeni yeni idrak ediyordum. Oraya gitmek için sabırsızlanıyordum ve bunun için her şeyi yapmaya hazırdım.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. Kapı açıldı.

“Merhaba kızlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Raphael ellerini bağlamıştı, çıplak ayaklarıyla bekliyordu. Bir kez daha onun kuvvetli parlaklığı, yakışıklılığı ve yansıttığı sevgi karşısında şaşkına döndüm.

“Alisa muhafız olup olamayacağını merak ediyor,” dedi Shana, ben daha ağzımı açmadan.

Kaşlarımı çatarak kızgın bir ifadeyle ona baktım. Shana omuz silkerek gülümsemeye devam etti.

“Öyle mi?” Raphael’in gözleri yüzümü inceliyor, bana sanki içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu. “Gel, Alisa, bu konuyu konuşalım.” Kapıyı Shana’nın suratına kapadı ve ben de onunla başa kaldım.

Raphael bana bir sandalyeyi işaret etti ve yüzündeki bakışı görünce, bana muhafız olmak için yeterli olmadığımı söyleyeceğinden emin oldum. Gerçekten de, kendini öldüren birinin zorlayıcı durumlarda insanlara yardım eli uzatmasını kim isterdi ki?

“Evet, Alisa. Anlat bakalım, nasıl gidiyor?”

“İyi.” Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Bu maskaralıktan alnımın akıyla çıkmaya kararlıyım, ama eğer Raphael içimi görebiliyorsa, hasarlı, kırık, sefil bir ruh görecekti. Aslında çok da iyi değildim.

“Herhangi bir sorun var mı?”

“Hayır.”

“Muhafız olmak mı istiyorsun?” Koltuğunda arkasına yaslandı, yüzünde çok hafif bir gülümseme belirdi. Yeşil gözleri benim gözlerime odaklandığında hissettiğim tek şey, onun benim yüreğimi, günahlarımı, zayıflığımı, bilhassa da çaresizliğimi gördüğüydü.

Orada otururken, bir an için beynim bomboş oldu ama yine de utanç doluydum. “Dürüst olmak gerekirse, bir muhafız ne yapar, onu bile bilmiyorum.”

Raphael başım, beni anlar gibi salladı. “Bu ciddi bir sorumluluktur. Dünya’daki bir insan senin gözetimin altında olacak ve ona çok zor bir durumdayken yardım edeceksin. O kişinin içinde bulunduğu zorluk sana önceden söylenmeyecek, ne olduğunu ilham ve tefekkür yoluyla bulacaksın. Sonra da bu kişinin o zorluğa alt etmesine yardım edeceksin. Eğer başarılı olursan Behişt’e girmeye hak kazanırsın. Ama bu iş göründüğünden çok daha zordur.”

Bu iş bana da çok zor gelmişti ama yine de bir denemek istiyordum, çünkü *burada* sonsuza kadar tıklılıp kalma düşüncesi benim için bir seçenek olamazdı.

“Bunu yapmak istiyorum. Telafi etmem gereken çok şey olduğumu biliyorum. Başka birine yardım edebileyim ki, o da benimle aynı hatalara düşmesin.” Cenazemden sonra, yaptığım o devasa hata suratıma bir tokat gibi çarpmıştı. Dünya’ya geri dönmek istiyordum. Dönmek zorundayım.

Raphael üzgün ama sevecen bir gülümsemeyle, “Bir sonraki yönetim kurulu toplantısında bunu konuşacağız ve kimin ne düşündüğünü öğreneceğiz.” Elimi sıkı ve dokunuşuyla birlikte içimi bir ısı dalgası kapladı. Şimdiye kadar hissettiğim bütün suçluluk duygusu deşilmiş ve su yüzüne çıkmıştı.

Yüreğim sıkıştı ve elimi geri çektim, benim şu *Yönetim Kurulu* meselesini konuşmamı istemiyordum. Yüreğim sıkıştı. Anaita da muhtemelen o yönetim kurulundaydı ve gitmeme asla izin vermezdi. Sonsuza kadar her ders bana işkence etme düşüncesi ona muhtemelen büyük bir zevk verecekti.

Raphael’le yaptığım konuşmadan sonra zaman, değerlendirilmesi pek kolay olmasa da, daha yavaş akıyor gibiydi. Yönetim kurulunun kararını bekleme işkencesi beni içten içe yiyip bitiriyor, saçımı başımı yolmama ramak kalıyordu. Tabii bunu yapamazdım.

Hayır diyeceklerinden emindim.

Günlük programıma uymaya devam ettim. Sırada yine bir ders vardı. Patikada Shana ile yan yana, sallana sallana yürüyordum. Cinder ve Deedre de arkadan geliyordu. Sınıfa girince arka sıraya doğru yöneldim. Shana her zaman önde otururdu ama ben arka sıraya doğru ilerleyince olay çıkarmazdı. Ben, öğretmenden mümkün olduğunca uzakta oturmaya, oturduğum yerde çökerek görünmez olmaya gayret ederdim.

Anaita sınıfın önünde bir intikam meleği gibi duruyor, parmak uçlarından ışık ve güç yansıyor. Ders boyunca gözlerini bana dikti ve ben de aklımı okuyamam diye dua ettim. Hiçbir şey düşünmemek için kendimi zorluyordum, bu da kolay bir şey değildi. Aklımda önem arz eden bir şey yoktu. Anaita bugün benimle uğraşmadığı için şanslıydım. Bu bir mucizeydi.

Ders bittğinde özgür olma nevesiyle hızlıca kapiya yöneldim.

Yeterince hızlı değilmişim.

“Alisa, biraz konuşabilir miyiz?” Anaita’nın yumuşak sesi beni ürküttü. Ona baktığımda hiçbir duygu emaresi göstermemeye çalıştım ama bakışlarının sertleştiğini gördüğümde içimde büyüyen endişeye hâkim olamadım. Sınıfa tekrar girerek onun, geniş, parlak pencere altında duran fildişi masasının olduğu yere ilerledim. Anaita masasına yaslandı, pembe cübbesi etrafına yayılmıştı.

“Raphael bana, muhafız olma isteğinden bahsetti. Bence bunun için biraz erken.” Gülmüyordu ama kafamdan neler geçtiğini anlamaya çalışmak için kafasını kaldırdı. İşte bunu beceremezdi. Ben bile kafamdan neler geçtiğini bilmiyordum.

“Ama,” diye cevapladım sonunda. “Yanılıyorsun.” Birkaç yanlış şey daha söylemeden önce dudaklarımı kapayabilmek için kendimi zorladım.

46

Bakışları koyulaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ruhunda bir yangın var, Alisa, ve bu iyi bir şey... tabii bazen. Ama başarılı olmak istiyorsan sana bu yangından daha fazlası lazım. Sarsılmaz bir güvene ihtiyacın var. Gözetim altına alacağın kişi her dönemeçte isyan edecek, senin etkinden kurtulmak isteyecek. O... neyse, önemli değil. Başarısızlığa mahkûmsun sen.”

“Yani bu *gidebileceğim* anlamına mı geliyor?” diye sordum şaşkınlıkla.

Anaita iç çekti ve masasının etrafında yürüdü. “Kurulda bu konuyu konuştuk ve oyların çoğu senin lehine çıktı.”

Anaita benim aleyhime oy vermiş olmalıydı. Buna pek şaşırmadım.

KÜTÜPHANE ÇALIŞMASI

ALISA

Kulübeme kadar sevinçten uçarak gittim; bu güzel haberi kızlarla, özellikle Deedre ile paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Bu durumu onun başına kakmak istiyordum. Sonuçta o buraya benden önce gelmişti, ama buradan ilk ayrılan bendim. Al bakalım!

Kapıyı açarken en üzgün ifademi takındım... ama evde kimse yoktu. Boş ve sessiz eve baktım. Üzülmüştüm ama birden, içime bir heyecan dalgası yayılmaya başladı. Kütüphaneye gitmenin tam zamanıydı! Nasılsa yapacak başka bir işim yoktu. Kapıyı arkamdan kapayarak Idir Shaol'un merkezine doğru ilerlemeye başladım. Ne işe yaradığını bilmediğim birkaç binayı geçtikten sonra, dünyadaki en sevdiğim mekanı kolayca buldum.

Kütüphaneyi.

Burası tam da olması gerektiği gibiydi. Kırmızı, parlak tuğlalardan, hafifçe boyanmış pencereler, insanı içeri yönelten beton basamaklar. Ve her yerde insanlar vardı. Onlar kütüphaneye girdikçe, koşuşturdukça, masalarında oturup mini bilgisayarlarıyla

çalıştıkça, sesleri her yere doluyordu. Bu değişik, yeni tecrübe beni içine almıştı, şaşırmış bir halde yavaşça ilerliyordum.

Büyük bir odanın köşesindeki sinema ekranına doğru, halıyla kaplı basamaklar uzanıyordu. Oraya doğru yöneldim, insanların bu kadar dikkatle neye baktıklarını merak etmiştim. Hepsini ekrana odaklanmıştı, filmi izliyorlardı. Küçük amfiteyatro çok rahat görünüyordu, ben de dost canlısı görünen bir kızın yanına, bir basamağın köşesine oturdum.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım.

“Şşşt,” dedi kız bana bakarak, sonra filme geri döndü.

“Ama ne izliyorsunuz?”

“Bir eğitim görseli. Sessiz ol.”

“Ne konuda?” diye sordum.

Kız bana döndü, kaşlarını çatmış ve dudaklarını sıkmıştı. “Eğitim görseli, nasıl muhafız olduğu konusunda öğretici bir araçtır.”

“Ah.”

“Şşşt!” Filmi izleyenler dönüp bize baktı. Çenemi kapayarak buradan çıkıp gitme isteğimle mücadele ettim ama görseli çok merak etmiştim, bu yüzden oturup izledim. Sonuçta ben de bunu yapacaktım. Muhafız olacaktım.

Birden canım sıcak, yağlı bir paket patlamış mısır çekti ama burada sıcak ve yağlı patlamış mısır olmadığından kendimi boşlukta ve mahrum hissettim, dünyada bulunan ve özlediğim her şey için kendimden nefret ettim. Canım çok çekmişse de bu isteği basturmak için yapabileceğim bir şey yoktu, ben de orada oturarak, bir daha asla patlamış mısır yiyemeyeceğim düşüncesiyle kahroldum.

Filmdeki ruh muhafızı, gözetimi altındaki, bara girme isteğine karşı koyamayan kişinin peşini asla bırakmıyordu. Muhafız adamın etrafında dolaşıyor, kulağına telaş içinde bir şeyler fısıldıyordu. İkisi sokağın köşesinde dururken, adamın gözleri barın kapısında idi. Deri ceketli, babam yaşlarında bir adamdı. Muhtemelen kırk beş - elli yaşlarındaydı. Adamın gırtlığındaki Adem elması her yutkunuşuyla bir aşağı bir yukarı hareket ederken, ellerini bir yumruk yapıyor, bir serbest bırakıyordu.

“Adam alkolik,” diye fısıldadı yanımdaki kız. “Adsız Alkolikler’den yeni ayrılmış.”

“Ah,” diye fısıldadım. “Öyleyse neden bara gidiyor?”

Kız bana aptalmışım gibi baktı. “Zaten olay bu. Muhafızı, adamı bara gitme fikrinden caydırmaya çalışıyor.”

İçimden bir ses, kızın bu cümlesinin sonuna *salak* kelimesini eklemek istediğini söylüyordu.

Sahne ilerliyordu ve ben öne eğildim, ayak parmaklarım yumru haline gelmişti ve gözlerim, film çok net görülebiliyor olsa da yorulmuştu. Büyülenmişim, nefesimi tutuyordum. Filmdeki adam aylarca süren başarısını sadece bir kadeh içki için feda mı edecekti? Adsız Alkolikler’de geçirdiği bütün o işkence dolu saatleri çöpe mi atacaktı?

Onun bu mücadeleyi kaybedeceğinden emindim ki, adam döndü ve hemen bir taksi çevirdi. Yanımda oturan insanlar zıplamaya ve alkış tutmaya başladılar, hepsinin elleri havadaydı. Biraz sonra ben de kendimi zıplarken, adamın başarısını kutlamak için yanımdaki kıza sarılırken buldum. Hepimizi bir heyecan dalgası sarmıştı.

Gözetimimdeki kişinin de böyle karşı koyamadığı istekleri olacak mıydı? Buradaki insanlar benim işimi izleyecek miydi? Birilerinin seni izlemesi çok havalı görünse de, ben seyirciye bayılan biri değilim. İnsanların benim bir filmde izleyeceğim bir

kesinlikle çuvallardım. “Bu eğitim görsellerini her zaman izliyorsunuzuz?”

“Ah, evet,” dedi kız. “Bilhassa görevin zor olduğu ve muhafızın başarı elde ettiği özel durumlarda. Başkalarının başarısından örnek almamızı istiyorlar. Hatalarından da.”

“Tamam, anladım.” Ara ara buradakilere beni de izleteceklerinden emindim. Sanırım *yapılmaması* gerekenlerin gösterildiği filmlerde izletirlerdi beni. Grup dağıldığında kütüphanenin farklı bir tarafına doğru yöneldim, bu muhteşem yerin başka ne gibi olanaklar sunduğunu göreceğim için çok heyecanlıydım.

Bazı yüksek kitaplıkların yanından geçtim ve bir kitabı almak üzere durdum. Sayfalar çok kalındı ve kitap eski görünüyordu, ben çevirdikçe sayfalardan keskin bir küf kokusu yükseliyordu. Kitap tuhaf bir dilde yazılmıştı. Bir kitabı anlayamadığımda yerine koyup başka bir kitap alıyordum ama o da aynı tuhaf dilde yazılmış oluyordu. Bu bölümde nasıl kitaplar vardı böyle? Aşk romanları neredeydi? Ya gerilimler?

“Kayıp mı oldun?” diye sordu arkamdan bir ses.

Arkama döndüğümde elinde büyük bir tomar eski kitap ciltleri taşıyan, beyazlar giymiş, kısa boylu bir kadın gördüm. Elinde taşıdığı ciltler benim elimdekine benziyordu.

“Burada mı çalışıyorsunuz?” Bu kadına aniden kanım ısınmıştı. Çok tatlı, anaç bir görüntüsü vardı.

“Evet. Kayıp mı oldun? İnsanlar burada pek de amaçsızca dolaşmaz,” diyerek güldü ve göz kırptı. “Buraya yeni geldin herhalde. Bir şey mi arıyorsun?”

“Şey, aslında buraya bir şeyler okumak için geldim ama burada çok fazla şey var.” Etrafımdaki insanlar videolar izliyor, sohbet ediyor ya da bir şeyler tartışıyor. Sadece oturup kitap okuyan hiç kimse yoktu.

“Söylemek istediğin şeyi anladım. Burası dünyadaki kütüphanelere benzemez,” diye açıkladı kadın. “Herkesin ya yapacak bir işi vardır ya da eğitimdedirler.”

“Ah. Şey, ben de yakında Dünya’ya giderek muhafızlık yapacağım.”

“Şimdi seni daha iyi anlıyorum.” Kadın, elini usulca koluma koydu. “Dünya’ya bu kadar çabuk gönderileceğine göre yaşlı ve bilge bir ruh olmalısın.”

Yaşlı bir ruh mu? Bilge mi? Bu kadın beni başka biriyle karıştırıyor olmalıydı.

“Eğer istersen biraz laflamaya vaktim var.” Kadın o kadar sıcak bir ifadeyle gülümsüyordu ki, onu görmezden gelemedim. Ayrıca çok yalnız olduğum için teklifini kabul ettim.

“İsmim Annabelle. Çok uzun zamandır burada çalışıyorum. Bir yüzyılı aşkın bir süredir.” Yakındaki bir masaya oturdu, ben de tam karşısına oturdum.

“Yüz yıldır burada mı çalışıyorsunuz?”

“Evet. Buradaki zaman kavramı dünyadakiyle aynı değildir, ama ben işimi seviyorum. Buraya gelmeyi ben istedim, senin gibi ruhlara yardım edebilmek için.” Kadın sakın bir ifadeyle arkasına yaslandı. “Senin adın nedir hayatım?”

“Alisa. Alisa Callahan.” Bu kadın bana büyükannemi anımsatmıştı ve bu beni çok mutlu etmişti. Oval yüzü ve gülücükler saçan mavi gözleriyle büyükanneme çok benziyordu. Gülümseyişleri bile benziyordu. Bu kadın sayesinde bana ihtiyaç duyulduğunu hissettim ve içime bir huzur hissi doldu. Bu hissi uzun süredir yaşamıyordum.

Annabelle öne doğru eğildi, apaçık ve huzurlu bir ifadesi vardı. “On sekizinci yüzyılın sonlarına doğru, doğal sebeplerden ötürü öldüm. Öldükten sonra öğrendim ki, her ruh çalışmaya ve

bir şekilde başkalarına yardım etmeye devam ediyor. Varlığın her alanında yapılacak çok iş var.”

Ben de sonsuza kadar çalışmak zorunda mı kalacaktım? Gerçek bir *çalışma* mıydı bu? Büyükannem de çalışıyor muydu? Ya Natty? Çaresizlikle gözlerimi kapadım. Sonsuza kadar çalışmak istemiyordum. Dinlenmek istiyordum. Yorgundum. Bu yüzden kendimi öldürmüştüm ya. Başımı salladım ve ellerime baktım.

“İnsanların ölümden sonra ne yaptığını hayal ediyordun?” diye nazikçe sordu kadın bana. “Bütün gün mutluluk bulutları üzerinde süzöldüklerini mi?” Elini elimin üstüne koydu ve parmaklarımı sıktı. “O bile bir süre sonra sıkıcı gelmeye başlar. Sence de öyle olmaz mı?”

Aslında, hayır. Bence öyle olmazdı. Bu harika olurdu.

“Biliyorum, öğrenmen gereken çok şey var ama muhafızlık görevini bitirip geri döndüğünde, katkıda bulunmak istediğin yeri seçme hakkın olacak. Elbette, eğer başarılı olursan.”

Ona doğru döndüm. “Eğer başarılı olursam mı? Olmazsam ne olur?”

Kadın bir an duraksadı ve başını yavaşça kaldırarak gözlerinin içine baktı. “O zaman Ruh Hapishanesi’ne gidersin.”

KÖTÜ BİR ANLAŞMA

BRECKEN

Brecken, okuldan tanıdığı, Damion adındaki çocukla birlikte mutfak masasında karşılıklı oturuyordu. Damion arkadaşı değildi, daha ziyade amaca ulaştıran bir adımdı. Gerçi Brecken'a sevmediği işleri yapması git gide daha sık söylenmeye başlanmıştı, hatta bazen çizmeyi aşan şeyler isteniyordu ama ihtiyacı olan parayı başka nasıl kazanabilirdi ki?

Babasını arayamazdı. Onunla yaptığı her konuşına tartışmayla sonuçlanır; babası onu, onlara bıraktığı paranın faturaları ödemeye ve biraz birikim yapmaya nasıl olup da yetmediğini söyleyerek azarlardı. Babası, onların yemek de yemeleri gerektiğini anlamıyor muydu?

Brecken'ın kendi çaresiz durumuna duyduğu öfke yeniden nüksetti ve Damion'ın son planına ayak uydurma fikri güçlendi.

"Sabah sekizde evden çıkmış olurlar," dedi Damion, koyu renkli bakışları yoğundu. "Bir köpekleri var ama küçük ve zararsız. İstersen öldür, umurumda değil. Zaten o komşular berbat. Banyo penceresini hafif aralık bırakırlar. Salaklar. Neyse, pencerede bir sineklik var ama onu kolayca itebilirsin. Büyük yatak

odasını bulmaya çalış. Mücevher falan. Aldığının üçte birini istiyorum sadece.”

“Çeyrek. Riski alan benim.” Brecken, Damion’ın bulanık, kah-verengi gözlerine tiksintiyle baktı. Hâlâ burada olmasının tek sebebi, o aptal faturayı ödemedikleri takdirde ertesi gün telefonlarının kesilecek olmasıydı. Brecken’a doksan beş dolar lazımdı ve faturayı zamanında ödemezse hem kendi cep telefonu, hem de babasının cep telefonu kesilecekti. Bu planı ailesi için yapmıştı, babası da telefonu çalışırken kullanıyordu.

“Tamam.”

Brecken dişlerini gıcırdatarak ellerine baktı, göğsünden başına doğru bir utanç dalgası yayılıyordu. Sanki kalbi de, tırnaklarının içine bulaşmış kir kadar pisti.

Oradan ayrılırken hem pişmandı, hem de çok korkuyordu. Bu şekilde yaşamaya nasıl devam edebilirdi?

CEHENNEME İLK BAKIŞ

ALISA

“**R**uh Hapishanesi’ne mi?” Annabelle’in gözlerine korkuyla bakarak tekrarladım. “İslahevi gibi bir yere mi yani?” Küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden sonsuza dek ceza almak istemiyordum. Bu hiç adil değildi. Ben kefaretimi ödeyerek ailemin, Natty’nin yanında olmak istiyordum. Hapishaneye giremezdim!

Annabelle, bu önemsiz bir durummuş, her gün oluyormuş gibi gülümsemeye devam ediyordu. Belki bazıları için önemsizdi ama benim için değildi. Ben hapse girecek türden biri değildim. Hiç hırsızlık yapmamış, uyuşturucu kullanmamış, yasa dışı hiçbir işe bulaşmamıştım. Tamam, bir kere içki içmiştim ama hiç sevmemiştim. Bunun da bir kıymeti olmalıydı. Hiçbir erkekle yatmamıştım bile. Yani, resmi olarak. İlk aşamayı hiç geçmemiştim.

Özgür olabilmek için kendimi öldürmüştüm!

“Ruh Hapishanesi’nin bazı bölümleri o kadar da kötü değildir,” dedi Annabelle. “Hatta bazıları orayı sever bile. Tabii öteki bölümler...” Titredi. “Bilmek istemezsin.”

Haklıydı, bilmek istemiyordum.

Kadın oturduğu yerde döndü ve gözlerini kapadı, sessizleşti ve hareketsiz kaldı. "Bir dakika, lütfen," dedi parmağını havaya kaldırarak. "Bir mesaj alıyorum."

Kaşlarımı çatarak bekledim. "Annabelle?"

Bir dakika daha hareketsiz kaldı ve sonra bana döndü. "Raphael... Sanırım onu tanıyorsun?"

"Evet."

"Kütüphanede benimle birlikte olduğunu biliyor."

Tabii ki biliyordu. Burada dünyadakinden daha az mahremiyet vardı. Aman ne şaşırtıcı.

"Seni Ruh Hapishanesi'ni ziyarete götürmemi söylüyor. Bu sayede oranın nasıl bir yer olduğunu kendin görürsün. Bu tecrübenin sana yardımcı olacağını söylüyor. Aslında bu benim görevim değil ama sana rehberlik etmek beni memnun eder." Annabelle ayağa kalktı ve bana gülümsedi, sonra da elini uzattı.

Sandalyemde, ellerim kucağımda oturuyordum. "Oraya gitmek istemiyorum."

Kıkırdayarak elime uzandı. "Oraya kapatılmayacaksın. Sadece görmek için."

Koluma girdi, ben de kendimi şahit olacağım işkenceye hazırladım.

Annabelle'in bir göz kırpmasıyla kütüphaneden ayrıldık. Yol çok uzun sürmüş gibiydi, herhangi bir yere varmak için bekliyordum. Neresi olursa. Sanki karanlıkta asılı kalmıştım. Etraf anormal biçimde gölgeliydi, yanımdaki Annabelle'i bile zar zor görüyordum. "Ne zaman varacağız?" diye fısıldadım bir süre sonra.

"Geldik zaten, hayatım."

Annabelle beni hafif eğimli bir patikaya götürürken bir korku dalgasıyla sarmalanmıştım. Karanlığı her yanımda öylesine

hissediyordum ki, neredeyse bana diz çöktürecek gibiydi. Ağır bir sis etrafı sardı, sisten gelen sakızımsı maddeler kollarıma yapıştı; öyle ki kollarımdan çıkmıyor, parmaklarıma da yapışıyordu. Can çekişen yaralı hayvanlarınkine benzer korku dolu çığlıklar, nemli havada yükseliyordu.

Buna daha fazla katlanamazdım. Burada olmamalıydım. “Bu da ne böyle?” diye çığlık attım, kollarımı silmeye çalışıyordum.

“Çaresizlik, hayatım. Yenilgi. İzdırıp. Suçluluğun azabı.”

İniltilerin sesi gittikçe yükseliyor, içime kör bir bıçak gibi saplanıyor, bu şeytani yerin korkutuculuğunu artırıyor. “Şu zavallı... şeye... biri yardım edemez mi?” diye sordum, her yerime yapışan vıcık vıcık sis dikkatimi dağıtırken. Sis parmak aralarıma girmişti, saçıma dolmuştu, damağıma bile bulaşmıştı.

Bu şeytani yer, bu karanlık dünya, kuvvetli parmaklarını bana geçirmiş; ölü eller, ölü ruhlar ve ölü hayaller buzdan bir ürpertiye asılı kalmıştı. Burada sadece beden değil, duygusal olarak da işkence görüyordum. Ümitsizlik, korku ve öfke, canlı varlıklar gibi sisin içinde süzülürken ben, sadece yatmak ve tekrar ölmek istiyordum. Burası benim cenazemden çok daha kötüydü.

Annabelle beni patikanın daha da aşağısına doğru çekti. Tam köşeye yaklaşmaya cesaret etmişim ki, jilet gibi keskin çimler ayağıma kesti. Fiziksel bir kesik değildi ama yüreğime saplanmış, utanç ve ağır depresyon dolu bir bıçak gibiydi.

“Şu şeyi susturabilir misiniz artık!” Sonunda çığlığı bastım. Kulaklarımı kapamıştım; bu ürkütücü haykırışlara daha fazla katlanamayacaktım. Daha önce bu kadar acınası, bu denli can yakıcı bir şey duymamıştım.

“Bu bir şey değil, canım. Bunlar insan. Ruh,” dedi Annabelle.

Durdum. Ayaklarımdaki pis taşlara kadar donakalmıştım.

“Bu doğru, Alisa,” dedi bana dönerek. “Duyduğun şey, günahlarının bedelini ödeyen, bu bedeli yaşarken ödemeyi reddetmiş insanların ızdırapla inlemesi.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Kulaklarımı tıkamıştım ama gözlerim görüyordu. Patikanın biraz uzağında ince, koyu renk, kıvranan, yukarı doğru uzanan kollar gördüm. Affedilmek, bir şans daha elde edebilmek için çılgık atan rahatsız edici sesler geliyordu. Ruhum irkildi; kolların bana dokunabileceklerinden, kendi pislikleriyle beni de kirleteceklerinden korktum.

“Lütfen, gidelim artık.” Annabelle’in elini tuttum. “Burada kalmak istemiyorum.”

“Ama görevinde başarısız olursan burada kalacaksın. Sonsuza kadar Idir Shaol’da kalamazsın. Kendi yoluna gitmen gerekiyor. Herhangi bir yola.” Annabelle bu kadar ufak tefek bir insan için fazla güçlüydü ama ona sıkı sıkıya tutundum, onun gözlerini kırıştırdıktan sonra burada kalmayı asla istemiyordum.

“Görmen gereken biri var.”

“Burada mı? Kim?” Annabelle beni patikanın aşağısına doğru çekti.

Hüngür hüngür ağlarken ve korkmuşken tam bir ahmak gibi görünüyor, bir yandan da ona tutunuyordum. “Lütfen bırakma beni,” diye tekrar tekrar yalvardım.

Annabelle durdu ve koyu renk bir... şey, bize doğru yarı emekleyip, yarı sendeleyerek gelmeye başladı. Onu geri iten bataklık erimiş katrana benziyor, adamı patikada tutuyordu. Önümde durdu. Çarpık bir duruşu ve acı içinde bir ifadesi vardı. İşkence görmüş bu yüzü anında tanıdım.

“Bay Roland.” Nefesim kesilmişti ve birden midem bulanmıştı.

“Eveeett,” diye fısıldadı sinir bozucu bir sesle. “Hatırladın.”

Elbette hatırladım... Unutmaya, o anıyı hafızamdan silmeye çalışmış ama başarılı olamamıştım. Kendi kusmuğuna çekilen köpek gibi sürekli aklıma geliyordu.

Burada olmayı hak eden biri varsa, işte bu *adamdı*. Çok uzun zaman önceydi ama anılar anında, tüm çıplaklığıyla gözümün önüne gelmişti. Bir yıldan daha uzun bir süre boyunca beni ve en iyi arkadaşımı; öz kızı Natty'yi taciz etmişti.

Onu görünce dehşete düşmüştüm. Geri çekildim. Bu adam hayatımı mahvetmişti. Natty'nin hayatını da. On iki yaşındaydım. O kadar masum, güzel ve tatlıydım ki... Bu adam bütün bunları elimden almıştı ve bir anlığına, öne doğru sıçrayarak onun o bozuk suratma tırnaklarımı geçirmek, kömür rengi gözlerine tükürmek için can attım. Onu burada gördüğüme çok sevinmiştim. Bu kadar sefil olduğu için çok mutluydum. Ondan, dünyadaki herkesten ve her şeyden daha fazla nefret ediyordum.

Gerçek olmayan gözyaşları, ben ona baktıkça gözlerimi yakıyordu. Suçu ortaya çıkmış, on üçüncü doğum gününden hemen sonra hapse atılmıştı. Onu bir daha görmemiştim. Öldüğünü duyduktan sonra her gece, cehennemde kavrulması için dua ettim.

Bay Roland bana doğru yaklaşarak elimi tutmaya çalıştı. Bağıarak geri sıçradım. "Dokunma bana! Bana bir daha sakın dokunma!"

Adam geri çekildi, acı içindeki yüzü yaralarla doluydu. "Özür dilerim, Alisa. Çok, çok özür dilerim. *Lütfen* affet beni. Bilemezdim..." Acınası görünüyordu. *Acınasıydı*. Hiçbir kurtuluş ümidi olmayan, menfur bir yaratıktı o. Umarım hiçbir zaman kurtulmazdı.

"Seni *asla* affetmeyeceğim," diye sessizce hırıldadım. Dişlerimi sıkıyordum. "Duydun mu beni? Asla!"

“Lütfen,” diye yalvardı tekrar, ayaklarımın dibine çöktü. İnliyor, sırtındaki çamur dar bir koza gibi uzanıyordu.

Bu dünyanın zifiri karanlığına, havasındaki ağırlığa şöyle bir baktım. Bu dünyada hiç kimse ışığın altında parlamıyordu. Bu dünyadaki ruhlar, yaptıkları korkunç şeyler yüzünden karanlıkta yaşıyordu. Bu adam bunu *hak ediyordu*.

“Hayır.” Annabelle’in elini tuttum ve onun bir göz kırpmıyla ortadan kaybolduk.

SOYGUN BRECKEN

Brecken, Damion'ın komşusunun evinin önünde bekliyordu. Evden çıkan çiftin Lexus marka arabalarına binerek işe gitmesini izlerken, kendi hayatının da bu insanlarınki kadar rahat olmasını diledi. İnsanın her istediğini alabilecek kadar parası olması nasıl bir duyguydu acaba? Bu sorunun cevabını verebileceğinden şüpheliydi.

Brecken on dakika bekledi, daha sonra evin köşesinden sürünerek geçti, belalı komşulara gözükmemek için çalıların arkasına saklandı. Banyo penceresinin aralık olduğunu gördü, Damion öyle olacağını söylemişti.

Bir tornavidayla camı yerinden söktü ve hafif bir tıngırtıyla tuğlaların karşısına bıraktı. Pencerenin dar tarafı sadece bir metre kadar yukarıdaydı. Zıpladı, dizinin pencere pervazında olduğundan emin olana kadar elleriyle denge sağlamaya çalıştı, daha sonra pencereden sürünerek içeri girdi. Az kalsın kayarak yüzünün üstüne düşecekti. Ayakkabıları, el değmemiş beyaz klozetin üstünde iz bıraktı.

Brecken banyonun kapıma doğru emekledi ve dikkatle etrafına baktı. Ev sessizdi; koridorun sonundaki oturma odasında

bulunan büyük sarkaçlı saatin tik takları dışında bir ses duyulmuyordu. Kalın halı adım atmasını engelleyince, ayak izi bırakmamak için ayakkabılarını çıkardı. Birkaç saniyeliğine ayak parmaklarını kıpırdatırken, bazı insanlar için sıradan olan bu zenginliğe şaşıırıyordu.

Brecken merdivenlere doğru yöneldi. Sokak kapısının üstündeki yüksek pencerelerden sızan ışık oturma odasına giriyor, odadaki şamdana yansıyor, bej rengi duvarlarda gökkuşağı oluşturuyordu. Çok güzeldi, sessizdi, huzurluydu. Kendi evine hiç benzemiyordu.

Ebeveyn yatak odası koridorun sonundaydı. Brecken kapının önünde bir süre bekleyerek sayvanlı, battal boy yatağa baktı. Saten yorgan yatağı sarmalamıştı, duvarın iki tarafında süslü şifonyerler duruyordu. Bir köşede yana yatmış bir boy aynası vardı. Brecken bu aynadan ebeveyn banyosundaki mermer tezgâhı görebiliyordu.

Bu insanlar ne kadar kazanıyorlardı? Ne iş yapıyorlardı? Brecken bu evdeki lükse, zenginliğe inanamıyordu. Kafasını sallayarak şifonyere doğru yöneldi. Şifonyerde bulduğu güzel mücevher kutusu, odadaki koyu renk, parlak ahşap ile uyumluydu.

Brecken kapağı kaldırırken, yapmak üzere olduğu şeyden dolayı kendinden nefret etti. O böyle biri değildi. Onda bir suçlu ruhu yoktu. İnsanları incitmek, kendisine ait olmayan kıymetli hazineleri almak istemiyordu, ama başka seçeneği mi vardı? Yapacak başka neyi kalmıştı?

Boğazında ekşi bir tat hissetti, neredeyse kaçıp gidecekti. Toparlanmaya çalışarak ellerini dizlerine koydu, derin nefesler aldı.

Bunu yapmak zorundaydı. Zorundaydı. Başka yolu yoktu. Yaşadığı hüsrân gözlerini yaşartmıştı. Yaşları sildi, dişlerini gıcırdatı ve işe koyuldu.

CENNETTEN GELEN ZİYARETÇİ

ALISA

Bay Roland'ı görmek, hatırlamayı, gözümün önünde canlandırmayı istemediğim pek çok anıyı su yüzüne çıkarmıştı; şimdi onları zihnimden atamıyordum. Tüm bu anılar bana eziyet ediyordu. Kafamın içinde sivrisinekler uçuşuyordu sanki; beni sokuyor, ısırtıyor, kaşıntıyordu. Uykunun kayıtsız kollarına bırakmak istiyordum kendimi, ama burada öyle bir şansım yoktu.

Aklıma Natasha geldi. Acaba neredeydi? Onu neden hiç görmemiştim? Sevdiği insanların yanında mutlu muydu? O, babasını affetmiş miydi? Idir Shaol'un bir patikasından dolanarak, ayağımın altındaki sert ve soğuk taşları hissederek ilerliyordum. Canım derse girmek, görüşme yapmak ve bilhassa da ev arkadaşlarımı görmek istemiyordu.

Çimli bir tümsek bulup oturdum. Uzun, beyaz cübbem, dizlerimi kırıp kollarımı dizlerimin etrafına sardığımda ayaklarımı gizliyordu. Çeneğni kollarıma yasladım ve gözlerimi kapadım;

beyaza yakın sarı saçlı, sevimli, çarpık ön dişli, parlak mavi gözlü Natty'yi hayal ettim.

Onu *özlüyordum*. Öldükten sonra gerçekten de onunla birlikte olacağımı düşünmüştüm. Ümitlerim boşa çıkmıştı. İçimdeki acının büyüyüp, kabarcıklar halini alan çamur gibi, beni sızıyla doldurmasına seyirci kaldım. O buralarda bir yerdeydi. Acaba benim öldüğümü biliyor muydu? Ya da daha kötüsü; *nasıl* öldüğümü biliyor muydu?

Natty ve ben, babasının tacizleri sırasında ve ondan sonra, hep birbirimizin yanındaydık. O bana, bu durumla baş etmemde yardımcı oluyordu, ben de ona. O öldüğünde, onun bana verdiği manevi destek de yok oldu. Her şey üst üste yığılmıştı, kaçacak yerim yoktu. İntihar etmek tek çarem, utanç ve depresyondan kurtulmak için tek yolum gibi görünüyordu. Onunla yeniden konuşmak, kardeşçe desteğini, sessiz kuvvetini hissetmek için neler vermezdim.

İki saniye geçmemiştir ki, tümsekte yanıma biri oturdu ve elini omuzuma koydu. Raphael'in eli olamayacak kadar yumuşaktı bu el. Shana beni görüp de uğramak mı istemişti? Ya da büyükannem? Bu düşünceyle kafamı kaldırdım; içim ümitle dolmuştu. Böyle bir sürpriz kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Natty!" Ona sarıldım, bir mutluluk dalgası içimi doldurmuştu. O gülümsedikçe yüzünden parlak bir ışık saçılıyordu. Aklıma, birlikte geçirdiğimiz bütün o zaman geldi. Natty, üç yaşından beri arkadaşım. O bizim mahalleye taşındıktan bir hafta sonra annem, onun annesini yerel bunko¹ grubuna davet etmiş, Natty

1 Bunko: Kapalı mekanlarda, gruplar halinde, üç zar ile oynanan bir oyun. (Çev.)

de annesiyle birlikte gelmişti. O günden sonra da neredeyse hiç ayrılmadık.

İyice büyüdüğümüz zamanlarda bile, bunko gecesi bizim için haftanın en iyi kısmıydı. Kendimizi odama kilitler, ayak tırnaklarımıza oje sürer, erkeklerin dedikodusunu yapar, film izlerdik. Natty benim, hiç sahip olamadığım kız kardeşimdi. Her günümüzü birlikte geçiriyorduk... ta ki onun baş ağrıları başlayana kadar.

Sorununa teşhis konması çok uzun sürmemişti.

Anaplastik Astrositoma.

Beyin kanseri.

Ameliyat edilemez.

Ölüm cezası.

65

"Burada ne işin var?" Elini elime aldım ve öptüm, geldiği gibi hızla gitmemesi için sıkı sıkı tuttum.

"Beni düşünüyordun, Lis, bunu hissettim." Elimini sıkarken mavi gözleri parıldadı. "Gerçi yanında fazla kalamayacağım."

"Ama neden?" Çaresizdim, en iyi arkadaşımı yanı başımda istiyordum. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu, artık o geldiğine göre, onu kolayca bırakmaya niyetim yoktu.

"Öyle işte. Ziyarete gelebilirim ama fazla kalamam."

"O büyük şehirde yaşıyorsun, değil mi?" diye sordum kıskançlıkla.

Başını salladı, ama bana bakarken yüzünde üzgün bir gülümseme vardı.

"Orası nasıl bir yer?"

Natty içini çekerek yukarı baktı, biraz düşündü. “Harika, çok güzel ve kalabalık. Çok mutluyum.”

“Öyle mi?”

“Şaşırmış gibisin.” Güldü ve başını salladı. “Ölmek o kadar da kötü bir şey değildi. En azından benim için.”

“Benim için çok kötüydü,” diye cevap verdim. Görünmez gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Gerçekten ağlayamayacak olsam bile, ister istemez bu tepkiyi veriyordum.

Natty başını tekrar salladı. “Evet, doğru ama dünyadaki hayat kısa sürüyor. Biliyorsun.” Yüzüme baktı ve bakışı ruhumu, güneşin ışıkları gibi, narin ve yumuşacık bir şekilde ısıttı. Ayaklarının etrafındaki koyu yeşil çimlere baktım ve ayak parmaklarımı orada gezdirdim. Çimler canlı gibiydi. Sadece hayatta oldukları için mutlulukla şarkılar söylediklerini duyduğuma yemin edebildim.

Ona döndüm. “Hiçbir şey bilmiyorum. Kimse bir şey bilmiyor. Ben *seninle* olacağımı sanmıştım.”

“Biliyorum,” dedi Natty. Eski günlerdeki gibi şakayla koluma vurdu. “Aptal kız. Dereyi görmeden paçalarını sıvarsın hep.”

Eskiden olsaydı bu sözler üzerine kıkırdardım ama onun yerine, buraya geldiğimden beri içimi kemiren o soruyu sordum. “Gerçekten mutlu musun, Natty? Doğruyu söyle. Mutluysan, neden? Anneni bıraktın, evini... beni.”

“Evet ama burada hâlâ ailemle birlikteyim. Büyükanнемle dedem, onların anneleri ve babaları, kuzenlerim buradalar. Ben doğmadan çok önce ölmüş oldukları için hiç tanışmadığım birçok akrabam burada. Büyük bir aile buluşması gibi. Aslında buraya

seni görmeye gelmek ve o kalabalıktan bir süreliğine uzaklaşmak iyi oldu.”

Babasından bahsetmedik; o da, ben de.

Ben de büyük bir aile buluşması istiyordum. Ben de mutlu olmak, dinlenmek ve güzellikler istiyordum ama elimdeki şeyler, Shana haricinde, beni hiç sevmeyen korkunç ev arkadaşları ve cehenneme bir geziydi.

Natty'nin gülüşüyle birlikte içimde bir kıskançlık sancısı başladı. *Onda* olan şeyi istiyordum. Ama çok sabırsızdım. Çok aptaldım.

“Merak etme. Çok iyi bir muhafız olacaksın.”

“Sen o konuyu biliyor musun?”

“Evet. Hepimizin muhafızı vardır. Çoğu muhafız *melektir* ama bazen, senin gibilerin borçlarını ödemesi gerekir. Bu çok normal. Ben de yakında muhafız melek olacağımı ümit ediyorum ama görevlendirileceğim kişinin *bütün* hayatını gözetmem gerekecek, sadece kısa bir müddet değil. Muhafız meleklerin görevlendirildiği kişi her zaman ya bir akraba ya da kendi neslinden biri olur.”

Bunu bilmiyordum. Hiçbir şey bilmediğimi, Natty'yi dinledikçe daha çok fark ediyordum. “Bu işi becerebileceğimden emin değilim, Natty. Bitik vaziyetteyim. Her şeyi berbat ettim.”

“Her şeyi değil, Lis. Bu işi *becerebilirsin*.” Ayağa kalktı, ben de onunla birlikte kalktım.

“Gitmiyorsun, değil mi?”

“Gitmem lazım. Yalnızca bir dakikalığına geldim, ama seni izleyecek ve mümkün olduğunda ziyaret edeceğim. Merak etme. İyi olacaksın ve yakında birlikte olacağız. Tamam mı?”

Başımı sallayarak ona sarılırken, akışına bıraktığımız şu zamandan nefret ettim. Natty'nin gözlerini kırpmasıyla, ortadan kaybolması bir oldu.

İşte o kadar hızlı.

Bir kez daha geride bırakılmıştım.

KORKULAN TELEFON

BRECKEN

Soğuk, yağmurlu bir ilkbahar günüydü ve rüzgâr ısırıcasına Sesi yordu. Önceki hafta boyunca her gün yağmur yağmıştı ve Brecken'ın kız kardeşleri eve tıkalı kalmış, sıkılmış ve huysuzlanmıştı. Brecken sonunda onları odalarına yollamayı başardı ve o telefonu edebilmek için ihtiyacı olan mahremiyete kavuştu.

Elindeki telefona bir süre baktı. Yapacağı konuşmadan korkuyordu. Brecken'ın ne istediği, söylediği ya da rica ettiği hiçbir zaman önemli olmazdı. Babası 'hayır' cevabını otomatik olarak verirdi. Dinlemezdi bile. Belki de Brecken, babasının umurunda bile değildi. Daha önce çağrısının sayısız kez meşgule atılmış olması canını yakıyor ve Brecken, işleri nasıl düzelterceğini bilmiyordu.

Bir zamanlar, hayat çok kolay gözüküyordu. Babasıyla eskiden balığa çıktıklarını, matematik ödevi yapmak için geç saatlere kadar oturduklarını, teke tek basketbol oynayışlarını hatırladı. O günler artık geride kalmıştı.

Neredeyse telefonu açmamasını ümit ederek babasının numarasını çevirdi.

Babası telefonu açtı.

"Merhaba, Baba," dedi Brecken çekinerek.

“Merhaba,” diye cevap verdi babası. “Seni birazdan arasam olur mu? Şu anda pek müsait değilim.”

Aramayacaktı. Yalancı ya da tamamıyla güvenilmez olduğundan değildi bu. Babası *hiçbir zaman* müsait değildi. Hep aynı şey olurdu. Brecken tekrar aranmak için bekler, bekler ama telefon hiç çalmazdı.

“Aslında, durum biraz acil, Baba. Banka hesabına biraz para yatırılması lazım. Bazı faturaların son ödeme tarihi geçti ve şirketler arayıp duruyor.”

Hattın diğer yanında bir sessizlik oldu; Brecken, babasının özür dileyerek onlara para gönderemeyeceğini söyleyeceğinden emindi. Babası, “Tamam, oğlum. Bugün öğleden sonra bankaya giderim. Son işimin ödemesini yeni aldım, elimde bir çek var. Beş yüz şimdilik işini görür mü?” diye cevap verdiğinde, Brecken çok şaşırdı.

Hayır. Bankaya yatıracağı miktar işini görmezdi. Evin kirası gibi elektrik faturasının, doğalgaz faturasının ve hastane faturasının da ödenmesi gerekiyordu. *Ve* sebze meyve alışverişinin de yapılması lazımdı.

Bunlar babasının yapması gereken şeylerdi. Brecken’ın normal bir genç gibi davranma, arkadaşlarıyla eğlenme, lakros ya da basketbol oynama, partilere gitme hakkı olmalıydı. Ama babasının, bu durumun onun için ne kadar zor olduğunu bilmesini istemediğinden sesini sabit, nötr tuttu. Hayat babası için de zordu.

“Tabii, Baba. Ne kadar gönderebilirsen.” Babasının gönderecek fazla parası yoktu. Şehir dışında çalıştığında kendi kamp arabalarında kalırdı. İş için önceden malzeme alması gerekirdi ve yemek için de paraya ihtiyacı vardı.

Babasının ağzından, Brecken’ın aradığına sevindiğini belirten bir söz ya da bir *Seni seviyorum* çıkmamıştı. Okul, arkadaşlar, ödevler nasıl diye sorulmamıştı. Derin bir iç çekişle Brecken, telefonu kahve masasının üstüne koydu ve babasının külüstürünün anahtarlarını aldı.

DÜNYAYA DÖNÜŞ

ALISA

Zaman geçiyordu. Bense derslerime giriyor, el kitabından çalışıyor ve Raphael'le düzenli görüşmeler yapıyordum. Bu zamana kadar Anaita ile herhangi bir görüşme yapmamayı başarmıştım ama bu başarıım birden sona erdi.

Shana, eline sıkıştırdığı parşömen kâğıtla beraber koşarak kulübemize geldi. Ben yatağımın üstüne oturmuş, muhafızlığım süresince bana yardımcı olacak bilgiler edineceğimi ümit ettiğim sıkıcı eğitim kitaplarını okurken, kâğıdı suratıma dayadı.

"Alisa! Sana Anaita'dan mektup var." Ben mektubu okurken beni izledi. "Beni patikada gördü ve bunu sana vermemi istedi. Ne diyor mektupta?"

Notu aldım ve usulca açtım. Kâğıt neredeyse elimi kesecek kadar kalındı. "Beni görmek istiyormuş." Ruhum, yaşayan bir beden vereceği tepkilerin çoğunu verdi. Ancak bu tepkiler daha ziyade duygularla ilgili olduğu için, notu okur okumaz kalbim hızla çarpıyor ve sonra mideme düşüyormuş gibi hissettim. Bir endişe dalgası beni ezdi geçti ve bu daveti geri çevirmek için bir bahane bulmaya çalıştım. Fakat hiçbir şey bulamadım.

“İşte bu harika.” İçimi çekerek kulübemden ayrıldım ve patikadan ağır ağır ilerleyerek, muhafızlık derslerimin verildiği beyaz, mermer binaya doğru yol aldım. Bina, karanlıkta bir işaret feneri gibi parlıyordu ama beni işaret eder gibi değildi. Şu anda gitmek istediğim son yer orasıydı.

Anaita'nın bürosuna ulaştığımda bir an tereddüt ettim, elim kapıyı tıkladırmaya hazır bekliyordu. Gözlerimi kapayarak, *bunu başarabilirim*, dedim kendi kendime. Sert ahşabı tıkladım. Kapı sessizce açıldı ve Anaita oradaydı; altın rengiydi ve parlıyordu.

“Merhaba, Alisa. Otur.” Sağındaki parlak, kırmızı kanepeyi işaret etti. Geniş bir pencere kristal gibi parlıyordu ve ben, o pencereden baktığımda küçük Idir Shaol şehrini görüyordum. Git-tikten sonra burayı özlemeyecektim.

72

Yakınıma doğru bir sandalye çekerek, “Nasılsın?” diye sordu.

Rahatsız olmuş biçimde ona döndüm. Nasıl olduğumun onun umurunda olmadığından emindim. “İyiyim.”

“Burada iyi vakit geçirdin mi?”

Bu, hileli bir soruydu. Yalan söylediğim takdirde bunu anlayacaktı, bu yüzden ben de doğruyu söylemeye karar verdim. Sesimin huysuz bir ergen gibi çıkmamasını ümit ettim. “Pek değil.”

Dolu ve gür kahkahası bütün odada cınladı ama o kahkahada biraz alay da vardı. “Evet. Ne demek istediğini anlıyorum ama hiçbir şey kaza eseri ya da tesadüf değildir.”

Başımı salladım ama içten içe, bu fikre hiçbir şekilde katılmıyordum. Ne çeşit bir lütufkâr tanrı beni böyle bir mutsuzluğa, böyle bir kalp acısına mahkûm ederdi ki? Hayır. Burada gördüğüm onca şeyden sonra bile, Tanrı'ya inanıp inanmadığımdan emin değildim ve eğer Tanrı varsa, çok acımasız ve umursamaz olmalıydı.

Anaita sandalyesine geriye yaslanarak beni izledi. Ellerini önünde bağladı ve gözlerini kıstı. "Raphael gitme zamanının geldiğine karar verdi."

Buz gibi ses tonu yüzünden bir anda ümidim kırıldı. Fikirlerini değiştirmişlerdi. Düşüncelerim, ziyaret ettiğim o hapishaneye kaydı, gideceğim yeni yerin orası olduğuna inanıyordum. Anaita gülümsedi ama yüzündeki karanlık, uğursuz ifadeden dolayı, üstlendiği görevi falan da düşündüğümde, bunun nasıl mümkün olabildiğini düşündüm. "Dünyaya gideceksin, Alisa. Muhafız olarak."

"Ah." Rahat bir nefes aldım. "Ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Ben de öteki yerden söz ettiğini sandım."

"Başarılı olamazsan, öteki yere gideceksin."

"Biliyorum," dedim kafamı sallayarak.

73

"Seni büroma çağırdım çünkü sen yeni görevini Raphael'le konuşmadan önce belirli bir sebepten ötürü seni görmek istedim."

"Öyle mi?"

"Seni anlıyorum, Alisa. Beğensen de, beğenmesen de. Sende kendimi görüyorum. Otoriteye karşı gelsen de, anlamadığın her şeyden nefret etsen de, en iyi yol yerine kolay yolu seçsen de..."

"Hey!"

"Bunu seni üzme için söylemiyorum ama bu görevin ne kadar zor olduğunu anlamaman gerek. Bu senin son şansın. Son şans. Anladın mı? Başarısız olursan ruhun sonsuza kadar cehennemin derinlerinde kalacak, kurtarılmak için çığlık atsan da asla oradan çıkamayacaksın. Asla." Demirden bakışları beni delip geçiyordu, gözleri alev almış gibiydi ama sebebini anlamıyordum. Bir öğretmenin olması gerektiği gibi kutsal biri değildi. Raphael'e hiç benzemiyor oluşu beni korkutuyordu.

Mümkün olduğunca hızla oradan çıkmak istediğimden, ona duymak istediği şeyi söyledim. "Evet, anladım."

"Anladığını ümit ediyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme... yani aklından geçir. Sanırım bunu nasıl yapacağını biliyorsun."

"Evet."

"Güzel. Şimdi Raphael'e git. Geri kalan kısmı o sana anlatır."

Aceleyle kapıya doğru ilerledim ve kapının kolunu bir hayat koruyucusu gibi görerek tuttum.

"Bir şey daha var, Alisa."

Kapının kolunu tutan elim titrerken, ona doğru döndüm. "Evet?"

74

"Söylediklerimi sakın unutma." Anaita hiçbir duygu belirtisi göstermedi ve söyledikleri bir öğütten çok tehdit gibiydi.

Bakışıyla çarpılmış gibiydim. Ona cevap vermedim. Onda sevgi, merhamet ya da yüreklendirme gibi şeyleri hissetmiyordum. Bir süre sonra kapıyı çekerek açtım ve Raphael'in bürosuna giden merdivenleri uçarak indim.

Anaita'nın sözleri acımasız olmasa bile, o sözleri söylerken niyeti buydu. Ben bile bunu fark edecek kadar akıllıydım. Sadece sebebini bilmiyordum. Başarısız olmamı istiyordu. O mükemmel, semavi bedeninin her zerresinden belli oluyordu bu ve bana yardım etme niyetinde olmadığından emindim... onu arasam bile. Kristal mavisi gözlerindeki sertlik, ağzındaki katılık, ellerini tutuşu bile bana yardım etmektense beni boğazlamayı tercih edeceğini gösteriyordu.

Ben koridorun sonuna gelmeden Raphael kapıyı çekerek açtı.

"Alisa!"

Kayarak durdum.

“Senin geçtiğini hissettiğimi sandım. Lütfen bir dakikalığına içeri gel.”

Raphael’in yüzü gülüyor ve etrafa bir sıcaklık yayıyordu. Anaita’nın tam tersiydi ve onun bana söylediklerinden haberi olup olmadığını merak ediyordum. Hiç kıpırdatmadığı eliyle bana bir sandalyeyi işaret etti, gözlerinde sevgi ve kaygı vardı, hoş geldin der gibiydi.

Masasına oturdu, serçe parmağım büyüklüğündeki kristallerin içinde bulunduğu bir kutuyu karıştırmaya başladı. Kristaller gökkuşağı renklerinde parladı; bazıları parlak ve koyu, bazıları da yumuşak, pastel renklerdeydi.

Kan kırmızısı bir kristali kutudan çıkardı ve masasını köşesindeki bir yere koydu. Sağa çevirdi. Saniyeler içinde, kütüphanede gördüğüme benzeyen gerçek boyutlu bir film, bilinmeyen bir yerden karşı duvara yansdı. “Bu çocuğun adı Brecken Shaefer. On yedi yaşında.”

75

Orta boylu, kaslı, siyah deri ceket ve soluk bir kot pantolon giymiş bir çocuktü. Gözlerimi gözlerinden ayıramadan yüzüne bakıyordum, onu bir yerden tanıyor olmam gerektiğini hissettim. Gözlerimi kısarak onu daha net görmeye çalıştım ama resim değişmedi. Bu çocuğun sadece yüzüne bakarak nasıl biri olduğunu anlamıştım. Çok yakışıklı olduğunu fark etmemem için aptal olmam gerekirdi ama bunun dışında, tehlikeli biriydi. Karmakarışık, koyu renkli saçından duruşuna, koyu mavi gözlerindeki meydan okumaya kadar her şeyden belli oluyordu bu.

Onu sevmemiştim.

Raphael homurdandı ama söylediklerinin sadece yarısını duyabildim. Dikkatimi çeken kelimeler *tutuklanma*, *kavgalar* ve *uzaklaştırma almış* oldu ama ben, bu çocukla ilgili bir yargıya çoktan varmıştım.

Bu vahşi, öfkeli, korkutucu çocuğun muhafızı olamazdım. Bu çocukta bir şey vardı... ve beni çok korkutmuştu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Raphael, korkudan allak bulak olmuş suratıma bakmak için dönerken.

“Ee... ben... şey, iyi birine benziyor ama merak ettim, başka seçenekler de var mı? Brecken iyi olmadığından falan değil ama ben bir kızın muhafızı olmayı ümit etmiştim. Anlarsın ya, görgü kuralları gereği.”

Raphael'in ince dudaklarından, beni anladığına dair bir gülüş geçti. Bu gülüşten hiç hoşlanmadım ve kendimi sonrasında gelecek sözlerle hazırladım. “Başka biri yok. Yönetim kurulu bu görevleri çok ciddiye alır. Her muhafızın görevlendirildiği kişi belli sebeplerden ötürü seçilir. Senin için de Brecken seçildi. Onu ya al, ya da bu işi bırak.”

76

Bu tepki çok sert ve keskindi. Tartışmaya, münazaraya izin yok muydu? Bu çocuğun muhafızı olmamın belli sebepleri de *neydi*? Bu sebeplerin ne olduğunu bilmek istiyordum. “Bu Brecken denen çocuğun muhafızı olmayı istemezsem hiç kimsenin muhafızı olamayacak mıyım?”

“O ‘Brecken denen çocuk’ değil ve evet, işin aslı bu,” dedi Raphael, gözlerini kırpmadan. Gözlerinde biraz mizah fark ettim, bu durumun komik olduğunu sanıyor olmalıydı. Belki de Raphael, Anaita’ya düşündüğünden daha çok benziyordu.

İçinde bulunduğum açmaz yüzünden kendimi aşağılanmış hissederek, durumun ümitsizliğiyle başımı salladım. Mecazi olarak bu, tamam mı devam mı durumuydu. “Sanırım kabul ediyorum.”

“Harika!” dedi Raphael, gözlerindeki heyecan, yepyeni bir şey keşfetmiş birinin heyecanıydı. “İşte aradığımız ruh bu! Olay şu: Brecken’ın hayatında, aşması gereken büyük bir engel var.”

“Evet, bu kısmı biliyorum.”

“İzin ver de lafımı bitireyim. Görevinin ne kadar ciddi olduğunu fark etmen çok önemli. Bu bir ölüm kalım meselesi. Senin görevin, onun bu engelin üstesinden gelmesine yardım etmek. Başarılı olursan, ruhsal eğitimini tamamlamana izin verilecek ve bu, hayal edebileceğinden daha da harika bir şey olacak.”

Hayal edebileceğimden daha harika mı? Ben muhteşem ötesi bir şey hayal ediyordum. Ayrıca, Brecken'in sorunuyla ilgili olarak bana en ufak bir ipucunun verilmemesinin adil olmadığını düşünüyordum. Beni oraya, tamamen hazırlıksız bir şekilde nasıl gönderebilirlerdi? Daha önce planlama yapmadan nasıl başarılı olacaktım? Bu, final sınavına hiç çalışmadan girmek gibi bir şeydi.

“Alisa, merak etme,” dedi Raphael. “Senin cesur bir yüreğin var. Onun sesini dinle. Dua et, tefekkür et, yardım iste.”

Bu asla işe yaramazdı. Birileri beni dinlemeye şimdi mi başlayacaktı? Dua etmek istediğimden emin değildim. Tanrı bana hiç yardım etmiş miydi? Düşünebildiğim tek şey, buraya ne kadar kısa zamanda ve ne kadar aşağılanmış olarak döneceğim, daimi olarak cehennemde yaşayacağımı.

Raphael elini tutmam için bana uzattı ve tedirgin gözlerime baktı. “Düşündüğün kadar zor olmayacak. Bunu *yapabilirsin*. Kendine inan.” Bir göz kırpmasıyla bürosundan ayrıldık ve kendimizi bej rengi, tuğladan bir binanın önünde bulduk.

Bu bina bana bir yeri anımsatmıştı.

Bir liseyi.

Ah. Ölmeden önceki iki senemde liseye gitmiştim ama bu benim için pek de harika bir tecrübe olmamıştı. Bunun büyük bir nedeni büyükannemin ve en iyi arkadaşımın ölümüydü ama diğer yandan da kendimi öylesine izole etmiş, öylesine içime kapalı yaşamaya başlamıştım ki, öteki öğrenciler benimle arkadaş

olmaya çalışmaktan vazgeçmişlerdi. Yalnız kalmıştım. Görünmez olmuştum.

“Brecken’in muhafızı olacağına göre, her zaman ona doğru çekileceksin,” diye açıkladı Raphael, beni ön kapılara doğru götürürken. “Onu aklından geçirmen yeterli, sonra onu nerede bulacağını bileceksin. Ve Brecken’in özel yeteneklerini de unutma. Her daim dikkatli ve hazır olmalısın.”

“Özel yetenekler mi?” Ne demekti bu? Bunu bana *şimdi* mi söylüyordu? Son saniyede mi? Brecken engelli falan mıydı?

Raphael bana kaygıyla baktı, kaşları çatıldı. “Biliyorsun ya. Sana büromda anlatmıştım. Yeteneklerinden bahsetmiştim hani.”

Hayır, hatırlamıyordum. O sırada onu gerçekten dinlemiyordum. Brecken’ın haşın, yakışıklı fakat korkutucu görünüşü beni çok şaşırtmış, başka şeylere odaklanmamı engellemişti. “Ah, doğru ya. Evet, hatırladım,” diye yalan söyledim ona. “Sorun yok. Ben hallederim.”

“Güzel. O halde burada vedalaşıyoruz. Sana bol şans. Tanrı yolunu açık etsin.” Bana son bir kez daha baktı ve gözden kayboldu.

Raphael’in gidişinden sonra dünya loşlaşmış, kararmış gibi görünüyordu. Idir Shaol bile yeryüzündekinden daha parlak bir ışık yayıyordu. Bu çok da umurumda olmadığı için başımı salladım ve onları açmaya bile gerek duymadan kapılardan geçerek içeri girdim.

Hayalet olmanın da iyi tarafları vardı.

VARLIK BRECKEN

Matematik dersi her zamanki gibi sıkıcıydı. Brecken ayaklarını uzatmış oturuyordu. Botlarının bağcığı çözülmüştü, somurtuyordu. Sınıftaki diğer öğrencileri izliyor, onların kendisi hakkında ne düşündüğünü zerre kadar umursamıyordu. Sataşmalar artık ona sökmüyordu. Onun kara botlarına, kara kıyafetlerine ya da karanlık ifadesine laf eden olduğu takdirde, o kişiyi buna pişman ederdi.

Sert çocuk görünüşü bu amacına hizmet ediyor, pek çok insan onun yanına yaklaşmıyordu. Arkadaş olduğu “normal” çocuklar lakros takımındaydı ve Brecken, onlarla sadece haftada bir gün, Cumartesileri antrenmanda görüşüyordu. Takımda yer almaya parası artık yetmiyordu ama maçlara çıkamasa da arkadaşları antrenmanlara onu dâhil ediyorlardı. Takımda yer alamamak onun canını en çok yakan şeydi.

Tam da o anda, içini tuhaf bir his kapladı. Ensesinde başlayan bir ürpertinin omurgasından aşağı indiğini hissetti. Sınıfta biri vardı. Bir varlık. Uzun süredir böyle bir şey hissetmemişti. Bu varlık, onu ılık ve nemli bir sis gibi sarmaladı. Aniden, bariz bir

tarçın kokusu duydu. Bir önceki seferki gibi bir koku değildi bu, ama ne demek olduğunu biliyordu.

Brecken oturduğu yerde doğruldu, sınıfı taradı ve sırasına sıkıca tutundu. Bu olamazdı. Tekrar olmamalıydı, şimdi olmamalıydı. Laneti yüzünden çektiği ızdırabın ölçüsü yoktu. Bu lanet bütün hayatına veba gibi bulaşmıştı. Yakasını bırakmıyorlar, gelmeye devam ediyorlardı.

Bu korkutucu ve psikopatça şeylerin bir süredir başına gelmemesinin kısa sürecek bir mutluluk olduğunu biliyordu. Saate baktı, dersin son beş dakikasının geçmesi için dua etti.

Dakikalar geçmedi.

Saatten yükselen tık tak seslerini, ayakların attığı adımları, öğretmenin ağzından çıkan her kelimeyi duyuyordu. Koltukaltları yapış yapış olmuştu, sınıfın havası soluk almasını zorlaştırıyordu. Ter damlaları alnında birikiyor, kalbi hızla çarpıyordu. Başını ellerinin arasına aldıkça nefes alamıyordu. Buradan çıkması, bu boğucu varlıktan uzaklaşması gerekiyordu.

Brecken delirdiğini düşündü. Belki de bütün bunları kendi kafasında uyduruyordu. Belki de hiçbiri gerçek değildi.

Hayır.

Buna inanamazdı.

Zil çalacaktı... az sonra... zil çalana kadar beklemeliydi.

Sınıf karardı, Brecken'ın başı dönmeye başladı. Gözleri kapandı.

İLK DOKUNUŞ

ALISA

Tıpkı Raphael'in dediği gibi, bu gizemli çocuğa doğru çekiliyordum. Bu çocuk aslında kimdi? Nasıl bir pislige bu-laşmıştı? Hisleri, arzuları neydi? Sürekli onunla olmak nasıl bir şey olacaktı?

Bir göz kırpışımla onun yanma gidebilirdim ama ben uzun yoldan gitmeyi seçtim. Neden acele edecektim ki? Tanıdık görünen koridorlarda dolaşırken, bütün liselerin neredeyse aynı şekilde inşa edilmiş olduğuna bakıp şaşırdım; boyalı tuğla duvarlardan sert, cilalı zemine kadar her şey aynıydı.

Okulda olmanın hissettirdiği o rahatsızlık verici duygunun içimi doldurmasına izin verdim. Bu düşünce zihnimin karıncalanmasına, kendimi endişeli ve hazırlıksız hissetmeme sebep oluyordu. Bir ödevimi yapmamış gibiydim.

Koridorun yarısında, patlıcan rengine boyanmış bir kapının önünde durdum. Brecken içerideydi. Bunu hissedebiliyordum ve bu duygu beni felç ediyordu. Parmak uçlarımla kapıya dokundum ve gözlerimi kapayarak kafamı öne doğru uzattım. Sınıfta en az yirmi öğrenci olmalıydı. Beni göremezler ve orada olduğumu

bilemezlerdi ama gerçek bir bedenle yürüyecek olsaydım, onların bakışlarının üzerimde yaratacağı baskıyı hayal edebiliyordum.

İşte buydu. Zamanım gelmişti ve ben, aptal bir çocuğun ve onun birkaç budala arkadaşının beni korkutarak başarısızlığa sürüklemesine izin vermeyecektim. Gözlerimi kapatarak kapalı kapıdan içeri süzıldüm, ahşabın içinden geçerken bir anlığına ruhumun çekildiğini, ahşabın canlılığını ve hikâyesini hissettim. Ruh olmanın havalı yanlarından biriydi bu. *Her şey çok canlıydı.*

İçeri girdiğimde, sınıfın parlaklığı beni şaşırttı. Bunun kadar beklenmedik olan başka bir şeyse, tek bir insandan yayılan parlaklıktı.

Brecken'dan.

Brecken sırasında yayılarak oturmuştu, ayağına ağır, siyah asker postalları giymişti ve bir ayağını ötekinin üstüne atmıştı. Geniş omuzlarına atılmış kalm, pis bir eşofman üstü vardı ve saçları çok dağınık olsa bile ona yakışmıştı. On yedi yaşında, sağlıklı bir erkekten çok daha seksi görünüyordu.

Ona öylece bakakaldım.

Brecken sırasmda doğruldu, korkmuş gibi görünüyordu. Elle-riyle sırasının kenarını tutuyor, başını bir öne bir arkaya çevirerek sınıfı tarıyordu.

Ben de sınıfa baktım. Brecken ne arıyordu? Belki de lise yerine tımarhaneye gitmesi onun için daha iyi olurdu. Onun en yakınında oturan çocuk gerginleşti ve Brecken'dan uzağa gitti. Boş bir sıraya oturarak Brecken'ı izlemeye başladım.

"Oğlum, senin derdin ne böyle?" diye sordu Brecken'ın sağında oturan çocuk, somurarak.

"Kapa çeneni," diye ters bir cevap verdi Brecken.

Öğretmen Romeo ve Jülyet'in hikâyesini, kaderlerindeki aşkı ve birlikteliklerinin baştan sonra nasıl talihsizlikler içinde geçtiğini anlatıyordu. Ben de onların hikâyesini hayattayken okumuş ve pek gerçekçi bulmamıştım. Eğer iki insan birbirini o kadar çok istiyorsa, intihar numarası yerine birlikte olmanın bir yolunu bulacak kadar akıllı olmalıydı. Tabii ben ne bilirdim ki? Hiçbir zaman uzun süreli bir ilişkim olmamıştı.

Brecken'm sınıftaki konuşmalarla uzaktan yakından alakası yoktu. Sırasında kambur bir şekilde oturuyor, masasında, tanımlayamadığım keskin bir cisimle derin bir yarık oluşturunuyordu.

Sınıftakilere bakmak için döndüğümde, bakışlarım Brecken'i izleyen bir kıza takıldı. Kısacık, havaya dikilmiş saçları ve siyah, deri kıyafetleri kimlerle takıldığını belli ediyordu.

Brecken kızla muhatap olmuyor, onun olduğu yöne bile bakmıyordu. Bu kız Brecken için yok gibiydi. Zavallı kız. Bu hissi çok iyi bilirim; ölü ya da diri olduğunla zerre kadar ilgilenmeyen birinden hoşlanma durumuydu bu.

İçimi çektim. Bundan bana neydi ki? Bir daha asla bir çocukla çıkma şansım olmayacaktı. En azından bu kızın daha vakti vardı.

Zil çalar çalmaz Brecken sırasından çabucak kalktı ve sınıftan neredeyse uçarcasına çıktı. Ona yetişmek için acele etmem gerekiyordu. İlk yaptığım şey, uzun, kaslı, sporcu bir çocuğa doğru girişmek oldu. O da sınıftan çıkmak için acele ediyordu. İç içe geçtik, ruhum onun bedenini doldurdu, kalp atışı benim kalp atışım oldu, kasları bana güç verdi, düşüncelerini tamamen okuyabiliyordum. Bir şaşkınlık hamlesiyle geri çekildim, nemli bir madde bana yapışıp kaldı. Ruh Hapishanesi'ndeki çamura benziyordu. İğrençti.

Çocuk bir an donakaldı, bronzlaşmış yüzündeki kaşları çatıldı. Döndü ve arkasına baktı, olduğu yerde biraz daha kalarak

kafasını salladı. Sonunda dolabına doğru gitmek üzere yürümeye devam etti.

Dikkatlice yol alarak önümdeki her insandan uzak durdum. Canlı biriyle iç içe geçmek her ne kadar değişik ve oldukça heyecan verici bir tecrübe olsa da, beni yavaşlatmış ve üstümde kalıntılar bırakmıştı. Kirlendiğimi hissediyor ve banyo yapmak istiyordum.

Brecken'a odaklanmak zor bir iş olmaya başlamıştı. Ben de tavana doğru yükselerek onu takip etmek için havada süzülmeye başladım. Brecken dışarı kaçtı, okulun köşesine doğru koştu. Ona yetiştiğimde eğilmişti, ellerini dizlerine koymuştu, çok hızlı ve derin nefesler alıyordu.

"Kimsin sen?" dedi nefret dolu bir fısıltıyla.

84

Kiminle konuştuğunu anlayabilmek için etrafı taradım. Bu çocuğun gerçekten deli olduğunu düşünerek kafamı salladım ama Brecken ayağa kalktı ve gözlerimin içine bakar gibi durdu. Onunla neredeyse aynı boydaydık. Benden sadece birkaç santim daha uzundu.

"Orada olduğunu biliyorum. Kokunu duyabiliyorum."

Yeniden etrafıma baktım. *Benimle konuşuyor* olamazdı. Burada olduğumu bile bilmiyordu. Kimse muhafızını göremezdi. Kokumu duymak mı? Bu nasıl bir...? Bu ne terbiyesizlikti. Onu duymamış gibi yaptım.

Öteki öğrenciler kapılardan çıkıyor, kaldırımların kenarında bekleyen servis araçlarına doğru koşuyorlardı. Bazıları okulun önündeki kaldırımdan yürüyorlardı. Zengin olanlarsa arabalarına biniyorlardı. Brecken'ın ne yapacağını merak ettim. Öylece duruyordu, soğuk, tuğla binaya yaslanmış, gözlerini kapamıştı.

Bunun sebebini anlayamadım ve çok da merak etmedim. Ona doğru uzanarak elimi kolunun üzerine koydum. Onu biraz

rahatlatmak istemiştim, çünkü buna ihtiyacı var gibiydi. Bir de... bir şeyi anlamak istiyordum.

Brecken bir ışık yayıyordu. Raphael'in ya da tanıştığım öteki ruhların yaydığı gibi bir ışık değildi bu. Yaşayan bütün insanlarınkinden daha parlak bir ışıktı. Brecken'ı farklı kılan şey neydi?

Parmaklarım tenine dokunur dokunmaz, üstüme gelgitli bir basınç dalgası çöktü. Fiziksel olarak acı verici değildi ama yalnızlığı ve çaresizliği can yakıyordu. Zihnim karardı ve kendimde sersemlik hissettim. Olduğum yere yığılacak gibiydim, elimi kolundan çektim ve sert çimentoya doğru tökezledim. Geri çekilirken kendimi güçsüz hissediyordum. Parmaklarım bu temas yüzünden hâlâ yanıyor gibiyken ona baktım.

"Bunu yapmaman gerekiyordu," dedi, *Seni uyarmıştım* der gibi bir ses tonuyla. "Kim olduğunu ve burada ne aradığını bilmiyorum ama sen bana yardım edemezsin, beni değiştiremezsin. Sen de, ötekilerin yaptığı gibi, beni bırakıp gitsen iyi olur."

Burada olduğumu biliyordu. Ona dokunduğumu hissetmişti. Bu mümkün değildi. Burada olduğumu bilen birine nasıl muhafızlık yapabilirdim? İşe yaramazdı. Başkaları da mı onun muhafızı olmuştu? Başarısız olanlar kimlerdi? Ben de başarısızlığa mahkûm muydum? Bir an panik yaşadım. Gözlerimi kapatarak yeniden odaklanmayı denedim. Başkalarının başarısız olması benim de olacağım anlamına gelmezdi.

"Çok ciddiym," diye tekrarladı, tuğladan duvarın karşısında kambur bir şekilde duruyordu. "Git."

Hemen sonra, bir kız köşeyi döndü. Brecken'ın yanına sokuldu. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm." Kız Brecken'ın koluna girdi ve ona daha da yaklaştı. Dümdüz ve sapsarı saçları Brecken'ın yüzünü peçe gibi örtüyordu. Kız gittikçe hızlı hareket ediyor, dudaklarını Brecken'ın dudaklarına değdiriyordu. Bu sırada kızın kısıacık eteğı yukarı kalktı. Brecken'a doğru yöneldiğinde

kızın seksi, pembe, saten iç çamaşırını görebiliyordum. Brecken tek kolunu kıza doladı ve onu iyice yakınına çekti.

Kendimden geçmiş ama iğrenmiş bir şekilde onlara bakmaya devam ettim. Bundan sonra ne yapacaklardı? Güpegündüz, tam da burada mı?

İLK İŞ GÜNÜ

ALISA

Brecken'ın bu bayağı kızla öpüşmesi gerçek anlamda midemi bulandırdı, bundan sonra yapacakları şey için de çok beklemem gerekmedi. Kız ellerini Brecken'm eşofman üstünden içeri soktu ve çıplak, kaslı göğsünü kendine doğru çekti. Bir anlığına kızın kollarını yerinden sökmek istedim. Bu dürtünün nereden çıktığını bilmiyordum.

Brecken etrafa baktı ve kızın ellerini yavaşça eşofmanının altından çekti. "Şimdi olmaz, Jilly."

"Ne?" Kız, kurnaz bir gülüşle etrafa baktı. "Burada kimse yok ve yakalanma ihtimalinin olması her zaman daha eğlencelidir."

"Iyy," dedim, izlemek zorunda kalmamak için kafamı çevirerek.

Brecken dik durdu ve Jill'i nazikçe geri itti. Ayağındaki botlarının bir yere takılması üzerine sendeleyince kahkahalara boğuldum.

Brecken kızın elini tuttu ve onu caddeye, kaldırıma doğru götürdü. "Arkamdan gelme," dedi omzunun üstünden.

Bunu bana söylediğini sandım.

"Nedenmiş?" diye sordu Jill. "Bu akşam dışarı çıkacağımızı sanıyordum." Sevimli bir biçimde dudaklarını büktü. Bu pozunu aynaya karşısında çalıştığından emindim.

"Sana demedim." Brecken dişlerini sıktı ve kızını yanına çekti.

Jill'in dudakları büzüştü ve gözleri kısıldı. "Öyleyse kime dedin, Breck? Burada bizden başka kimse yok ki." Kendi etrafında döndü ve elleriyle kendini Brecken'dan kurtardı. "Yine çok tuhaf davranıyorsun."

Brecken, teslim olmuş bir iç çekişle başını salladı. "Her neyse. Haydi." Başka bir şey söylemedi ve ben de gönülsüzce onların arkasından süzülerek ilerledim. En azından beni biraz eğlendiriyorlardı. Bu muhafızlık işinin abartıldığı kadar da iyi bir şey olmadığını düşünmeye başladım. Şu ana kadar işler beklediğim gibi gitmemişti, eğlenmiyordum da. Onları takip ettikçe kendimi daha kötü hissediyordum. Bu çocuk beni duyabiliyorsa, belki de ona bu durumla ilgili ne düşündüğümden bahsetmeliydim. Ben-
ce bu çocuğun kulağının çekilmesi gerekiyordu.

"İlk ve en büyük hatan kızlar konusundaki zevkin," dedim peşlerinden yürürken. Ellerimi arkamda bağlamıştım. Böyle yapınca kendimi psikolog gibi hissediyordum.

"Bu seni hiç ilgilendirmez!" Kaldırımında fırtına gibi yürürken Jill'in elini avcunun içinde sıkıyordu.

"Elbette ilgilendirir," dedi Jill, elini Brecken'ın avcundan çekerken. "Böyle davrandığında beni korkutuyorsun. Paranoyak mısın sen?" Kız kollarını kavuşturdu ve poposunu kaldırdı. "Bak, Breck, iyi gününde de kötü gününde de yanımdaydım ama yine böyle deli gibi davranmaya başlayacaksan..."

"Jilly, ben deli değilim."

"Sana yardım etmek istiyorum," diye yalvardı Jill. "Edebileceğimi biliyorsun." Bedenini Brecken'a yapıştırırken ellerinin onun vücudunda gezdirdi.

Kendimi gülmekten alıkoyamadım, kafamı salladım. “Büyük başarı.”

Brecken dudaklarını büzerek Jill'i nazıkçe geri itti. “Şimdi olmaz. Eve gitmem lazım. Bu akşam da çıkamayacağım ama seni ararım. Lütfen bana kızma.” Jill'i kendine doğru çekerek hızlıca öptü ve koşarak uzaklaştı. Jill ve ben arkasından bakakaldık.

Bu muydu yani? Koşacak ve saklanacak mıydı? Bay Sert Çocuk'a ne olmuştu? Ağzı açık şekilde duran Jill'e baktım.

“Bence peşinden gitmemelisin,” dedim, çünkü gidecek gibi duruyordu.

Omuzlarını sertçe silkerek arkasını döndü ve öteki tarafa doğru gitti. Kaşları çatıktı.

O anda anladım. Beni dinlemişti! Yapmam gereken tek şey bu muydu? Küçük bir öneri vermek mi? Kulağına fısıldamam fikrini mi değiştirmişti? Belki de bu görev o kadar da zor değildi. Sonra Brecken'in kulağına fısıldayamadığımı hatırladım. Ona fısıldamama gerek yoktu zaten. O beni gayet net bir şekilde duyabiliyordu.

Orada öylece dururken Brecken'm arkasından gitmem gerektiğini düşündüm. İyi bir muhafız böyle yapardı. Ayrıca, bu aptal görevde başarılı olmak istiyorsam bu işi hızlıca halletmem gerekiyordu. Buradan çekip gidersem büyükannemle birlikte olurum, bu Kötü Çocuk Brecken'i da bir daha görmek zorunda kalmazdım.

İçimi çekerek gözlerimi kırptım, karnımdaki kuvvetli çekilme hissine artık seyahat ruhuyla aşına olmuşum. Ve pof, işte bir anda Brecken'm yanındaydım. Ne güzel bir gündü.

Brecken kaldırımda ağır adımlarla yürüyordu. Ellerini cebine sokmuştu ve ben gelir gelmez kaşlarını daha da çattı. “Gider misin artık?”

“Gitmek mi? Daha yeni geldim. Burada olmam *gerek* ve inan bana, seninle olmak kolay bir iş değil.” Başka yöne baktım ve burada olmamayı diledim.

Brecken sesimin geldiği yöne doğru döndü. “Affedersin ama? Sen bu işi nasıl aldın? Artık seçimi züppeler arasından mı yapıyorlar?” diyerek onur kırıcı biçimde güldü.

Bu biraz belden aşağı vurmaktı, çünkü olay asla böyle değildi.

“Beni *duyabiliyorsun*. Bu inanılmaz.” Raphael’in beni böyle bir insanın yanına gönderdiğine inanamıyordum. Başımı salladım, Brecken’in kafasına bir şaplak indirmemek için kendimi zor tuttum. Brecken’in yaptığı “züppeler arasından seçim” yorumuna karşı, ödeşmek için onun canını yakacak bir yorum düşündüm. “Eve arabayla gidemiyor musun? Polis külüstürünü bağladı mı yoksa?”

“Sen bir budalasın.”

“Kapa çeneni,” dedim alınmış gibi gözükmemeye çalışarak.

“Kapa çeneni.” Taklidimi yaptı.

“Çok olgunsun. İki yaşındaki biri gibi kavgı ediyorsun,” dedim, aym ses tonuyla konuşmuş olmama karşın.

Bana doğru son hamlesini yapmak üzereyken, yüzünden küçümseyici bir gülümseme geçti. “*Sen kaç yaşındasın?* Sesinden on iki yaşındaymışsın gibi geliyor. Bana muhafızlık yapması için sümüklü bir ilkokul çocuğunu mu gönderdiler? Gerçekten mi?”

Beni göremeyeceğinden emin olmama karşın ona dil çıkardım, arkasından da bir hareket daha yapmaya heveslendim ama sonra bunun kütüphanedeki filmde güzel görünmeyeceğine karar verdim. Yani biri seyrederse diye.

Başını, kaderine boyun eğmiş biri gibi salladı, dudakları kızgınlıkla büküldü ve bütün evlerin birbirinin aynı gibi görüldüğü bir mahalleye doğru yürümeye başladı. Küçük, farklı renklerde tuğlalardan ve ufak ön verandalarla yapılmış, her bir sokak kapısının yanındaki duvarda pullanmış boyalar olan evler...

Kırmızı tuğladan bir evin girişine doğru dönene kadar tek kelime etmedim. Düzgünce biçilmiş çimlerin rengi kahverengiye dönmüş, çatlak beton girişin her iki yanında küçük çalılar oluşmuştu. Bu evde yaşayan insanların çok parası olmadığı ilk bakışta anlaşılıyordu, ama en azından ev düzgündü.

“Burası senin evin mi?” diye sordum, Brecken’in arkasından oturma odasına girerken.

“Hayır, komşunun evi, ben de burayı soymaya geldim.” Sırt çantasını köşeye fırlattı ve doğruca buzdolabına yöneldi. Bir kutu birayı kapığı gibi kapağını açtı ve kendini koltuğa attı.

“Buna hiç de şaşırmazdım,” dedim mırıldanarak, etrafa bakıyordum.

Gözlerini kapadı ve umurunda değilmişim gibi kıkırdadı.

“Annenler içki içtiğini biliyor mu?” Belki de aşması gereken sorun buydu. Belki de alkolikti. Bu sorunla başa çıkabilirdim. Onu Adsız Alkolikler’e kaydettirirdim, toplantılara götürürdüm, mali destek sağlayacak birilerini bulurdum. Bu iş çantada keklikti.

91

Brecken bana buz gibi bir bakış attı ve homurdanarak biradan bir yudum daha aldı, cevap vermeye tenezzül etmedi.

Bu duygusuzluğu sinirime dokunuyordu ve konuşmak için büyük bir istek duyuyordum. Bana ağabeyim Derek’i ve onun ara sıra içine girdiği tuhaf ruh hallerini anımsatıyordu.

“Geri zekâlı,” dedim. “Burada daha fazla durup bunu izleyecek değilim. Zamanımı neden seninle harcıyorum ki?”

Suratı düştü ve bir saniyelğine de olsa gözlerinde, gizlemeyi başaramadığı bir acı belirdi.

Vicdanıma bir suçluluk hissi yerleşti. Kaba davrandığımın farkındaydım ama bu yorumum onun gibi bir çocuğu nasıl incitebilirdi? Benim söylediklerimi neden umursayacaktı ki? Beni burada istemiyordu. Onun gibi hiçbir çocuk... yani, bu durumla baş etmenin bildiğim tek yolu ağabeyim üzerinde denediğimdi, o

da büyük bir kavgayla sonuçlanırdı. Brecken'a kötü bir şey söylemeden onu nasıl etkileyebileceğimi bilmiyordum. Şimdiye kadar yaptığım yorumlardan pişman olmuştum bile.

Ben aslında şımarık bir çocuk değildim, şimdi neden böyle davrandığımı da bilmiyordum. Ondan özür dilemem gerekirdi, ama bunu kendime yediremiyordum. Ayrıca burada öylece oturup Brecken'ın sarhoş olmasını izlemek ya da ahmakça yorumlarını duymak istemiyordum.

İstedğim tek bir şey vardı.

Evimin rahatlığı ve samimiyeti.

Annemin yüzü ve kuvvetli kahkahası aklıma geldi. Belki de pişen ekmekten yükselen maya kokusu ya da babamın bilgisayar başında oturup *Craigslist*'te gezinmesini görmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirdi. Küçük kardeşimin neşeli alayları beni bunalımından çıkarabilirdi.

Sadece gözlerimi kapamam yeterliydi. Karnımdaki çekilme başladı ve gözlerimi açtığımda parlak, havadar mutfağımızdaydım. Yüzlerce ya da binlerce kilometre yol gidip gitmediğimi bilmiyordum ama en sevdiğim yerdeydim.

Sessizliği, her bir mobilyanın uyandırdığı o tanıdık gelen hissi, duvardaki her bir resmi içime çekmek ve sadece burada, evde olmanın verdiği duygunun tadını çıkarmak için biraz durdum.

Normalde, günün bu saatinde annem tezgâhın başında durur, postaları okur ya da okuldan döndüğümüzde yememiz için bize bir şeyler hazırlardı. Şimdiyse sessizlik mutfağı doldurmuştu ve annemin burada olmayışı her şeyi mutsuz ve sakin gösteriyordu.

Yukarıya, annemin odasına doğru süzülürken kendi odamın önünde durdum. Kapalı kapı beni engelleyemedi ve kapının içinden geçerek odama girdim. Kapalı jaluziler ve ince perdeler odayı gölgeyle kaplamıştı. *Ben* onu bu şekilde bırakmamış olmama rağmen özenle toplanmış yatağın pencerenin altında duruyordu.

Duvara astığım posterlerden bir tanesi bile sökülmemişti. Jacob Black'in üstsüz posterini bile. Annem onu hiç sevmezdi.

Saç tokaları, makyaj malzemeleri ve buruşuk kıyafetler gibi kızlara özgü şeyler yerine parça parça olmuş anılarla dolu bomboş mabedim beni rahatsız etti. Bu yatakta bir daha asla uyuyamayacaktım. Bir daha en sevdiğim Big Star marka kot pantolonumu giyemeyecek, saçımı, büyükannemin ölmeden önce bana aldığı gümüş fırça ve tarak setiyle tarayamayacaktım. Etrafa baktıkça içimi ağır, buz gibi ve pişmanlık dolu bir acı sardı.

Şu anda bu acıyla uğraşmak istemediğim için, annemle babamın odasına yönelerek kapının önünde durdum. İçeriden ses gelmiyordu ama tuhaf bir his bana içeride bir şey olduğunu söylüyordu. Karanlık bir dolapta saklı kalmış çürük patateslerin kötü kokusu gibi, etrafımı huzursuzluk sardı.

Derin bir nefes alarak kapıdan geçtim. Ağır, brokar perdelelerin arasından ince bir ışık huzmesi süzülüyordu. Bana oldukça tanıdık gelen, kiraz ağacından yapılma, battal boy yatak duvara yaslanmış, kötü bir koku odanın her yanını sarmıştı.

Yatağın içinde bir şey, hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Kim olduğunı hemen anladım ve ona doğru yaklaştım. Aşına olduğum o koyu renkli saçlar, uykudaki yüzünün yarısını örtmüştü. Yastığım üstündeki ıslak bir noktaya gözyaşları bembeyaz, kuru bir iz bırakmıştı. Uykuya az önce dalmış olmalıydı.

Yanında diz çöktüm ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. Annem günün ortasında neden uyuyordu? Eskiden hiç uyumazdı. Her zaman ilk o kalkar, koşu bandında koşar, PTAda² çalışır, şehir merkezindeki çocuk hastanesinde gönüllü olarak görev yapardı. Günün bu saatinde uyumayı da tamamıyla zaman kaybı olarak görürdü.

Annemin yanında durarak, soluk alıp verişini izledim. Çok geçmeden sokak kapısının sessizce açıldığını ve kapandığını

2 Parent-Teacher Association: Ebeveynlerin okul yönetiminde yer almasını öngören, veliler ve öğretmenlerden oluşan resmi bir kuruluş. (Çev.)

duydum. Bu kadar iyi duyabildiğimi fark etmemiştim ve evime kimin gizlice girdiğini merak ettim. Anneme baktım, ama o yerinden kımıldamamıştı bile, komadaymışçasına uyuyordu.

Küçük kardeşim Tyler'ı görmek için yukarı çıktım. Sırt çantasını duvara fırlatmış, kendini kanepeye atmış ve eline kumandayı alarak benim nefret ettiğim o Japon çizgi filmlerini izlemeye koyulmuştu. Ansızın geçmişe döndüm. Şu anda onun yanına oturarak onunla birlikte televizyon izlemek için neler vermezdim ki?

Tyler normalde yanına yiyecek bir şeyler alırdı. Hiçbir zaman aşırı kilolu bir çocuk olmamıştı ama tıknazdı; küçükler liginde futbol oynamaya aşırı elverişliydi. Şimdi kıyafetleri üstünden dökülüyor, pantolonu bol geliyordu. Ergenliğe daha yeni girmişti, çocukluk kilolarım bu kadar kısa sürede veremezdi.

Kanepeye, onun yanına oturdum ve elimi elinin üstüne koydum. Bir yalnızlık dalgası ruhumu sardı, göğsüme bir çaresizlik hissi oturuverdi. Kardeşim şu anda böyle mi hissediyordu? Küçük Tyler, bu ağır eziyeti bütün gün omuzlarında mı taşıyordu?

“Kalk da bir şeyler ye,” diye fısıldadım ona.

Yerinden kımıldamadı bile.

Aynı cümleyi bu kez daha kuvvetli bir şekilde söyledim. Kumandayı elinden bıraktı, mutfığa gitti ve dolapları karıştırmaya başladı; mısır unundan yapılmış krakerleri ve sütü dışarı çıkardı.

Elinde bir kâse vıcık vıcık krakerle birlikte geri geldi, ayaklarını kahve sehпасına koydu ve televizyona bakmaya devam etti. Bir anlık bir teslimiyet hissiyle iç geçirerek ayağa kalktım. Annemi tekrar görmem gerektiğini düşünüyordum ama içimden bir ses Brecken'ı bulmam gerektiğini söylüyordu.

Hay aksi.

ÇOK FAZLA, ÇOK ERKEN

ALISA

Gözlerimi kapadım ve Brecken'i hayal ettim; koyu renkli, rüzgârda dağılmış saçlarını, kalın, siyah kaşlarını ve masmavi gözlerini. Bir göz kırpışıyla bodrum katında, karanlık, nemli ve beton duvarlarla kaplı bir yatak odasında buldum kendimi. Boyası bitmemiş tavandan tekli bir ampul sarkıyordu.

Brecken dağınık yatağın kenarında oturuyor, elinde bir hap kutusu tutuyordu. Kutunun etiketini okumak için biraz yaklaştım ama Brecken'm parmakları etiketi gizliyordu. Dişlerini gıcırdatacak kutuyu açtı. Belki de yüksek dozda ilaç almayı planlıyordu. Belki de ona yardım etme vaktim gelmişti. Görevimi tamamlayarak göz açıp kapayıncaya kadar Idir Shaol'a dönebilecektim! İleri doğru atıldım ama Brecken bir avuç dolusu ilaç içmek yerine kuttan bir tane hap çıkararak onu su içmeden yuttu.

Tüh. Bu yaptığı şey benim yemek borumda koca bir delik açabilirdi.

Brecken ilaç kutusunu, üstünde eski, ahşap bir lamba olan masaya koydu, sonra yatağına uzandı ve duvara döndü.

“Brecken,” diye fısıldadım, ne söyleyeceğimden emin değildim. Aileme yaptığım ziyaretten beri kendimde savaşıacak gücü bulamıyor, Brecken’i da kızdırmak istemiyordum.

Brecken yastığıyla kulaklarını kapadı.

“Brecken, beni duyuyorsan lütfen bana cevap ver.”

“Git buradan.”

Bir sandalyeye oturarak hareketsiz vücudunu izledim. “Bu durumdan ben de en az senin kadar rahatsızım.” Keşke burada olduğumu bilmeseydi. Varlığım belli olmasaydı çok daha iyi çalışabilirdim; tıpkı küçük kardeşimle ve Brecken’in öptüğü şu Jilly denen kızla olduğu gibi. Brecken yavaşça döndü ve karanlık odayı gözleriyle taradı. “Sizin gibileri göndermeye neden devam ediyorlar?”

96

“Ben nereden bilebilirim?” Kafamı salladım ve ellerimi göğsümde kavuşturdum. Söylediği her şey canımı sıkıyordu. Konuşurken ağzının aldığı biçim bile. Çığlık atma isteği duyuyordum. Sonunda, “O aldığın hap ne içindi?” diye sordum. “Uyuşturucu falan mı kullanıyorsun? Aldığın ağrı kesici miydi? Neyle uğraştığını bilmek istiyorum.”

Brecken soluğunu vererek bana doğru döndü. “Mutlaka bilmek istiyorsan, ilacın adı Zyprexa. Doktor verdi.”

Zyprexa’yı daha önce duymuştum ama neyi tedavi ettiğini bilmiyordum. Bir zırdelinin muhafızı olmak da benim şansımıydı işte. “Ne işe yarıyor?”

“Şizofreni için,” dedi yatağında doğrularak. “Herkes beni deli sanıyor, tamam mı? Gaipten sesler duyduğunu iddia eden insanlara ya ilaç veriyor ya da onları sırttan düğmeli, beyaz, uzun bir gömleğe sarıyorlar.”

Hakkı vardı. “Evet,” dedim yavaşça. “Başka neler yapabiliyorsun? Bilmem gereken başka mükemmel yeteneklerin de var mı?”

Brecken'in yapabildiği bu tuhaf şeylerin, ben kendisini dinlemediğim sırada Raphael'in bana anlattığı özel yetenekler olduğunu hissediyordum.

Brecken ıslığa benzer bir iç çekişle, yeniden yatağa yattı. "Seni ilgilendirmez. Keşke buradan çekip gitsen."

"İsterdim ama şunu anlamalısın ki, buradaki görevimi bitirmezsem sonsuza kadar cehennemde yaşamam gerekecek. Yani bana biraz yardım edebilirsen iyi olurdu."

Brecken'm ağzından anlaşılmaz sözler döküldü ve yeniden yatağında doğruldu. Odanın köşesinde beni arıyordu.

"Ne dedin?" diye bağırdım ona. "Bunu dinlemek zorunda değilim! Sözlerine dikkat etmezsen sana asla yardım etmem!" Buradan çekip gitmek, bu sersemi kendi kaderine terk etmek dışında bir şey istemiyordum ama böyle yaparsam kendi kaderimin nasıl olacağını da farkındaydım. Benimki boş bir tehditti ve Brecken da muhtemelen bunu biliyordu. Benden kurtulmak için elinden geleni yapacaktı.

Bu düşünce aklıma düşer düşmez kendimi tuhaf biçimde rahat hissettim. Üstüme çöken sakinlik beni yün bir örtü gibi sarmaladı. Kıkırdamam üzerine Brecken'm kaşları çatıldı. Taktikleri işe yaramayacaktı. Onun yöntemini çözmüştüm. İçini görebiliyordum. Belki de bu bir muhafızlık yeteneğiydi.

"Baksana," dedi birden. Öne doğru eğildi ve gözlerini kısıtı. "Sırf bilmen için söylüyorum; seni görebiliyorum. Ya şimdi ne yapacaksın, küçük muhafız melek?"

Donakaldım.

Bir saniye sonra eski odamdaydım.

O iki kelime, "seni görebiliyorum," beni fena halde sarsmıştı. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini asla düşünmezdim. Beni duyabilmesi anlayabilirdim, ama nasıl görebilirdi? Bu hiç de adil değildi. Bütün muhafızlarınkinden daha zor bir görevim vardı ve benim muhafızlığını yapmak istediğim kişi kolay, sıkıcı ve daha az karmaşık biriydi. Bu şikâyetlerimi Raphael'e duyurmaya çalışıyordum ve beni duyduğundan emindim ama cevap alamıyordum. Beni kahkahalarla izlediği kesindi.

Böyle olmaması gerekiyordu, diye çığlıklar attım zihnimde. Aklımdan bazı küfür içerikli kelimeler geçerken dönüp eski odama baktım. İşler her zorlaştığında buraya gelemezdim. Ailemi görmeye bile iznim var mıydı ki? Anaita derste bundan muhakkak bahsetmişti ama kendimi zorladıysam da bu kısmı hatırlayamadım.

Yorgun bir iç çekişle gözlerimi kapadım. İstesem de istemesem de Brecken'la kalmak zorundaydım. Bu yüzden de gözlerimi kapadım ve yüzünü hayal ettim. Kendimi onun yanı başında bulmayı ümit ediyordum.

Hiçbir şey olmadı.

Yeniden denedim.

Hiç. O hayali derin nefeslerimden birini daha alarak zihnimi yavaşlattım ve gözlerimi kapayarak tekrar denedim. Gözlerimi yavaşça açtığımda hâlâ odamdaydım. Aklıma gelen tek mantıklı açıklama, şu anda burada bulunmam gerektiği idi. Ancak zamkla yapııştırılmışçasına görevimin başında bulunmam gerektiği düşünülürse, bu oldukça tuhaftı.

Odamın kapalı kapısını iterek açtım ve koridora çıktım, evin içinde parmak uçlarımda gezindim. Aşağıdaki oturma odasında Tyler hâlâ televizyon ızlıyordu, önündeki masada ise boş bir mısır unu krakeri kasesi duruyordu.

Duvarlardan içeri tanıdık bir gürültü girdi. Garaj kapısının sesi. Saate bakınca Derek'in gelmiş olabileceğini anladım. Çok sevdiğim ve Derek üniversiteye başlamak için evden ayrıldığında benim olacağımı ümit ettiğim eski, paslanmış 1971 model bir Ford Mustang kullanıyordu.

Artık o araba asla benim olmayacaktı.

Muhtağın kapısı açıldı ve yüksek bir sesle kapandı.

Tyler arkasına bile dönmedi. Merhaba da demedi, elini de salamadı. Derek de suratsız küçük kardeşimize selam vermedi ama bodrum katındaki odasına gitmek üzere merdivenleri hızla indi. Üç saniye sonra kapısının çarparak kapandığını duydum. Ne ara bu kadar düşmanca davranır olmuşlardı?

İşte küçük, tatlı Tyler, son bir saattir tek başına, unutulmuş ve acı çeker halde oturuyordu. Acısı, etrafa yaydığı acı dalgalarından belli oluyordu, ancak Derek ona nasıl olduğuna bile soru sormazdı.

Öfkelendim. Halıyla kaplanmış merdivenlerden hızla inerek bodruma yöneldim. Şimşek gibi bir ses çıkardığını ve Dereke hayatının fırcasını atacağını ümit ediyordum. Tyla bu şekilde davranmaya hakkı yoktu. Kapıyı hızla kapatması, odasına dalmadan önce beni sadece bir saniyelikine durdurdu.

Yatağına uzanmış, kulağına kulaklıklarını takmıştı. iPod'u kocağındaydı. Bir koluyla gözlerini kapamıştı.

"Derek."

Kıpırdamadı, zaten kıpırdayacağını da düşünmemiştim.

"Derek!"

Tepki yok.

"Derek!" Bu kez ona çığlık çığığa seslenirken ellerini yuturuk halini almıştı, bütün ruhum öfkeyle sarsılıyordu ama ise

yaramadı. Beni duyamazdı. Tek duyduğu şey, küçük mp3 çalarından gelen AC/DC'nin korkunç müziğiydi.

Burada yapacak bir şeyim yoktu, bu yüzden üst kata süzül-
düm. Zaman kaybı olmaması için zeminin içinden geçtim. Ty
hâlâ kanepede oturuyordu ama yanağından aşağı bir damla göz-
yaşı süzülüyordu.

Gözyaşını öptüm, çok üzülmüştüm. Ne diyeceğimi, nasıl yar-
dım edeceğimi bilmiyordum. "Tyler, seni çok seviyorum. Bu du-
rumda olduğun için çok özür dilerim. Biliyorum, bu benim su-
çum." Bu bitmeyen acımın tek sebebi benim ölümümdü. Yüreğim
acıyordu ama ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Başımı sallayarak parmağımla Tyler'ın koluna resimler çizme-
ye başladım. Eskiden hep bunu yapardık. Gece geç saatlere kadar
film izler, birbirimizin kollarına ya da sırtına resimler çizerdik.
Bu bize ait bir şeydi, bizim geleneğimizdi.

Tyler derin bir nefes aldı ve dimdik oturdu, kolunu sertçe
ovdu, kolu kaşınmış gibiydi. Sonra kanepeye tekrar yayıldı ve
kollarını uzattı, gülümsüyordu. Gözleri yaşlarla doluydu. Yüzüme
bir gülümseme yayıldı, yastıklara doğru kıvrıldım ve parmakları-
mı kolunda gezdirmeye devam ettim. Bir damla yaş yanağından
süzülüyordu ama hissettiği yalnızlığın içinden çıkmaya çalışan
ümit ışığını hissettim. Bu hayatımın harika anlarından biriydi.

Derken bu sahne, hayatımda duyduğum en dehşet verici sesle
bölündü.

ÖLÜMÜN İKİNCİ ZİYARETİ

ALISA

Üst kattan tiz ve korkutucu bir ses geldi ve Tyler'ın yüzündeki korku dolu ifade her şeyi açıklıyordu.

Ona, "Burada kal!" diye emrettikten sonra tavandan geçerek annemin yatak odasına yöneldim.

Odası hâlâ karanlıktı ve etrafı gölgeler sarmıştı. Annem battaniyeleri tekmeliyor ve yatağında nefes nefese, alnında birikmiş ter damlalarıyla yatıyordu.

"Anne! Ne oldu?" Bir anlığına beni duyamadığını unutmuş-tum. Annem cevap vermeyince elimi alnına koydum ama sıcaklığı ve soğuğu eskisi gibi hissedemediğimden ateşi olup olmadığını anlayamadım. Bir saniye sonra annem doğruldu ve yatağa oturdu. Kollarıyla öne doğru uzandı, sağa sola sallandı, yerde, yatağın kenarında duran yorgana takıldı ve tökezledi. Küfrediyordu. Onun küfrettiğini daha önce hiç duymamıştım. Gözleri donuk ve vahşiydi.

Bu benim annem değildi.

Benim annem her zaman sevecen, mutlu ve eğlenceliydi. Bu deli kadınsa bambaşka bir şeydi. Kapıyı hızla çekerek açtı ve sallana sallana merdivene yöneldi. Tırabzana tutunarak merdivenden inerken sarsak ve yavaş adımlarını tek tek atıyordu.

“Tyler!” diye haykırdı. “Kıçını kaldır ve buraya gel!” Merdivenlerden güçlükle inmeye devam ederken her an düşecek gibiydi. Ne yapacağını bilemeden koşarak kardeşimi bulmaya gittim, onu, kopacak herhangi bir fırtınadan korumayı ümit ediyordum.

Tyler oturma odasında yalnızdı ve suratı bembeyaz olmuştu, elleri titriyordu. Saklanmaya bile çalışmıyordu. Hareket edebilecek durumda değildi; çok korkmuştu.

Hiç tereddüt etmeden, Derek’i aramak üzere oturma odasından çıkarak bodrum katına uçtum. Derek hâlâ yatağında yatıyor, parmakları, kulağında çalan yüksek sesli müziğe eşlik edercesine tempo tutuyordu. Ona seslendim, bağırdım, hatta suratına bir tokat attım ama işe yaramadı.

Yatağının yanına çöküp görünmez gözyaşları akıtmaya başlıyana kadar, bütün ruhumla ona seslenmeye, kendimi duyurmaya çalıştım. O anda döndü, mutsuz bir ifadesi vardı, kaşlarını çatı. Yatağına oturdu, kulaklıklarını kulağından çıkardı.

Kapıya doğru yöneldi ve uzun, atletik bacaklarıyla merdivenleri üçer üçer çıktı. Peşinden gittim, içim biraz rahatlamıştı. Derek kalktığına ve koştuğuna göre artık hiçbir şeyden korkmamalıydım... ta ki oturma odasına varana kadar.

Annem Tyler’ı saçlarından tutmuş, bulaşıkları makineye koymadığı için ona deli gibi bağıırıyordu. Şaşkınlıkla döndüm ve mutfağın tertemiz olduğunu fark ettim. Derek kanepeye doğru bir hamle yaptı ve Tyler’ı annemin elinden kurtardı. Ty’in gözleri yaşlarla doluydu, yanağında kıpkırmızı bir el izi vardı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı Derek. “Şu yaptığını bak!” Ty’in yüzüne baktı, kendi yüzünde de inancını yitirmiş bir ifade vardı. “Sen ne biçim annesin?”

Odadaki herkes birbirine sessizce bakıyordu. Ortamdaki tek ses ağır ağır nefes alışlarıydı.

Sonra, oldukça kontrollü bir ses tonuyla, “Ben sana ne biçim olduğunu söyleyeyim. Sen korkunç bir annesin. Ve senden nefret ediyorum. Biz gidiyoruz,” dedi Derek. Hızla odasına doğru giderken, Tyler’ı da peşinden sürükledi.

Annem yenilmişlikle kanepeye yığıldı, elleriyle yüzünü kapadı ama ağlamadı. Onun yerine bacaklarını altına çekti, yastıklardan birine yattı ve dümdüz karşıya bakmaya başladı. Birkaç dakika sonra Derek, omzunda spor çantası, bir elinde de boş bir çantayla çıkageldi. O ve Tyler, anneme hiç bakmadan merdivenlerden çıktı. On dakika sonra ikinci spor çantasını da doldurmuş olarak döndüler. Arkalarına bile bakmadan evden çıkarlarken, sokak kapısını arkalarından çarparak kapadılar.

Biraz evvel gördüklerime inanamıyordum. Bizim evimizde böyle şeyler olmazdı. Tamam, Derek ve annem ara sıra tartışırды ama evi terk etmek de ne demek oluyordu böyle? Evden kaçmak, annemin Tyler'a tokat atması... Anlayamıyordum.

Bir süre sonra annem merdivenleri sendeleyerek çıktı, ayakları geceliğine takılıyordu. Tökezledi ve merdivenlerden aşağı kaymaya başladı. Dengesini yeniden sağladıktan sonra odasına doğru topallayarak yürüdü ve doğrudan banyoya girdi. Lavabonun üstündeki dolabı açtı ve içinden bir hap şişesi çıkardı. Beyaz, halka biçimindeki haplardan birkaçını avcuna döktü. Daha sonra birkaç tane daha döktü. Ve birkaç tane daha.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim, annemin önünde durarak.

Cevap vermedi.

"Anne. Ne yapıyorsun?"

Annem avucundaki on beşten fazla hapi su içmeden yuttu. Şok olmuştum, öylece bakakaldım. Annem yatağına dönerek kendini battanierelerin üstüne attı. On dakika kadar sonra gözleri, daha öncekinden çok daha fazla bulanmaya başladı ve soluk alış verişleri yavaşladı. Göğsü nefes alışında neredeyse kalkmıyordu.

"Anne!" diye bağırdım. "Bunu yapamazsın! Derek ve Tyler'ın sana ihtiyacı var!" Ne dersem diyeyim işe yaramıyordu, çünkü beni duyamıyordu. Dizlerimin üstüne çöktüm ve ileride tanışma ihtimalim olan Tanrı'ya, anneme yardım etmesi için yalvardım.

Etrafımda, ufak bir noktadan gelen ışık vardı ve bana doğru yaklaşıyordu. Yayıdığı parlaklıkla büyükannem birden yanımda belirdi. Güldü ve elimi tuttu. "Merhaba, canım."

“Büyükanne! Anneme bir şey oluyor! Galiba ölüyor!”

“Evet, canım, ölüyor,” dedi kaşlarını çatarak.

Büyükannem neden bir şey yapmıyordu? Ölmek üzere olan onun kızıydı! Orada öylece durup, annemi hiç tepki vermeden izliyordu.

“Ama... ama şimdi ölemez!”

“Buna tanık olmak korkunç bir şey, değil mi?” dedi gözlerine bakarak. “Aynı hissi sen arabanın içinde ölürken de yaşamıştım. Biliyorsun, ben de oradaydım.”

Bunu bilmiyordum. Kafam allak bullak olmuştu ama bu yaptığının ne kadar korkunç bir şey olduğunu fark ettikten sonra annemi görmek istemişyordum.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Çarpan kapının sesi evde yankılandığında yerimden sıçradım. Biri gelmişti. Derek mi dönmüştü? Zeminden geçerek aşağı indiğinde babamı mutfakta, gelen mektupları karıştırırken buldum.

“Baba! Acele et! Annemin sana ihtiyacı var!”

Babam zarfları tek tek okumaya devam etti, hatta bir tanesini yırtarak açtı ve içinden bir fatura çıkardı. Faturaya bakarken kaşlarını çattı ve derin bir soluk verdi.

“Kahretsin! Baba, yukarı çık!”

Babam başını kaldırdı, aklı karışmıştı.

“Evet, yukarı çık!”

Biraz sonra mektupları elinden bıraktı, tavana baka baka aceleyle yukarı çıktı. Aniden en üst kata koştu, hızla odasına yöneldi. Yatağın üstündeki annemi gördü. Annem tepki vermiyordu.

“Laynie, uyan!” Annemin yüzüne vurdu, nefesini kontrol etti, üç kere ağzına nefes verdi. Aceleyle 911’i aradıktan sonra anneme döndü ve kalp masajına devam etti.

YENİ BİR PLAN

BRECKEN

Brecken bodrum katındaki odasında yatağına uzanmış, gözlerini donuk renkli, çatlak tavana dikmişti. Birkaç saat sonra güneş batacaktı. Gardırobunun üstündeki küçük pencereden içeri tembel ışık huzmeleri giriyordu.

Aklına, melek kızla yaptığı son konuşma geldi. Kız onunla konuşmuştu. Aslında bağırarak konuşmuştu. Beline kadar inen koyu kahverengi saçları ve gözleriyle, Brecken'in yatağının karşısındaki sandalyede otururken parılıyordu.

Kızın gözlerinde Brecken'i şaşırtan bir şey vardı. Sadece güzel yüzü değil, aurası, yani etrafa yaydığı enerji de altın rengi ve uçuk pembeydi. Brecken daha önce çok şey görmüştü ama böylesini görmemişti.

Brecken'in başka ziyaretçileri, yani muhafızları da olmuştu ve onlar her zaman bembeyaz bir ışıkla parlamışlardı. O da her meğin o renkte parladığını hayal etmişti ama bu kız...

Bu kızda ne vardı böyle? Gerçi bunu öğrenmeye pek meraklı değildi; aksine, bu muhafız da ötekilerden farklı olmayacaktı.

Brecken'i esas şaşırtan, kızın onunla konuşmuş olmasıydı. Ötekiler onunla ya konuşmamış ya da konuşmaya yeltenmemişti. Brecken'in onları sadece duymadığını, aynı zamanda gördüğünü de öğrenir öğrenmez korkarak kayıplara karışmışlar, yerlerine başka muhafızlar gelmişti. En son muhafız geleli bir seneden fazla olmuştu. O gittikten sonra Brecken bir daha gelmeyeceklerini, onlardan kurtulduğunu sanmıştı. Onunla konuşacak birini göndereceklerse, neden bu kadar sinir bozucu bir muhafız meleği göndermişlerdi?

Genç adam başını salladı ve yataktan kalktı. Bu kızdan, tıpkı öteki muhafızlardan kurtulduğu gibi kurtulacaktı. Aslında nasıl bir insan olduğunu ona gösterecekti. Normalde hep bunu yapardı. Kız onu tanıdıktan ve hayatıyla ilgili gerçekleri öğrendikten sonra nasılsa gidecekti. Uzun sürmezdi. Hiç sürmemişti.

MEDENİ BİR SOHBET

ALISA

Hastanede birkaç saat oturduktan sonra, Brecken'in yanına gitmem gerektiği söyleyen o tuhaf hisse kapıldım. Annemi bırakmaya niyetim yoktu, bu yüzden bu hisse aldırış etmedim. Annemin bana daha çok ihtiyacı vardı ve burada mümkün olduğunca uzun kalacaktım.

His öyle yoğun bir hale geldi ki, buna daha fazla aldırış etmeden duramadım. Annemi yüzünden öptüm. İlaçlara bağlı olarak girdiği komada sakince uyuyordu. İyi olacaktı. Büyükannem öyle söylemişti ve ben de ona inanmışım ama aileme yaptığının nasıl bir şey olduğunu az da olsa fark etmişim. Bu çok acı, kenarları tırtıklı, yutulması zor bir haptı.

Gönülsüzce ve derin bir iç çekişle gözlerimi kapayarak Brecken'i hayal ettim. Onun üzgün yüzüne, insanın içine işleyen gözlerine odaklandım. Bu sefer onun yanma gitmem bir saniye aldı. Katlanabilir bir masaya oturmuş, Kraft marka makarna ve peynirleri ağzıma şapırdatarak yiyordu. İki küçük kız çocuğu da yanında oturuyordu.

“Merhaba,” dedim, boşta kalan tek sandalyeye çökerek. “Geri döndüm. Özür dilerim, ailemle ilgili acil bir durum çıkınca gitmem gerekti.”

Brecken çatalı ağzına götürmek üzereyken donakaldı. Tek kelime etmeden etrafına baktı, tereddütle ağzına bir lokma aldı.

“Beni duyabiliyorsun, değil mi? Geri döndüm,” dedim tekrar. “Bil diye söylüyorum.”

Yavaş ve kontrollü bir nefes aldıktan sonra yemeğinden bir lokma daha aldı ve ben, beni duyduğunu anladım. Odada hareket eden şeyler Brecken’ın gözleri ve düzenli biçimde ağzına aldığı lokmalardı. Yaklaşık dokuz ve on iki yaşlarında olan iki küçük kız, sessizlik içinde yemeye devam ediyordu.

“Sanırım ters yönde oturduğun için şu anda beni göremiyorsun,” dedim kıkırdayarak ve arkama yaslandım. “Bunlar kim?”

Ağız şapırdatmalar, daha küçük olan kız çatalını önündeki kâseye koyarak, “Doydum” diyene kadar devam etti.

Brecken ona bakmadan, “Kâseni lavaboya koy,” dedi.

Kız söyleneni yaptı ve kısa süre sonra daha büyük olan kız da aynısını yaptı. “Ben dışarı çıkıyorum,” dedi büyük kız, el salları gibi yaparak. Brecken’ın tek cevabı, “Tamam” oldu. Kızlar kapıyı arkalarından kapadıktan sonra Brecken ellerini masaya koydu ve kaşlarını çatı, dudakları büzüştü. “Neden geri döndün?”

“Sana yardım etmem gerekiyormuş.” Ona karşı açık ve dürüst olursam bu işi daha hızlı şekilde bitirebileceğimizi ve buradan bir an önce gidebileceğimi fark ettim.

“Ne konuda?” diye sordu masayı temizlerken.

“Bilmiyorum. Bize söylenmiyor. Kendimiz bulmalıyız. Belki de alkol sorunun hakkındadır.”

Güldü, gözlerini kısarak beni görmeye çalıştı. "Benim alkol sorunum yok."

Ben de güldüm. "Evet, elbette. Her neyse."

Sesimin geldiği yöne doğru döndü. "Sen kimsin peki?"

Kendimi takdim etmeyi unutmuştum. "Ben Alisa." Ona kendimle ilgili ne anlatmam gerektiğini bilmiyordum ve bunu Raphael'e ya da Anaita'ya da soramazdım, çünkü ben onları dinlemediğim sırada bunu bana muhakkak anlatmış olmalıydı.

"Sen öldün mü yani?" diye sordu odadan çıkarken.

Arkasından gitmem gerektiğini fark ettim ve bir ayağımla zeminde kayarak onu takip ettim. Böyle yapınca kendimi çok havalı ve bir hayalet gibi hissediyordum. "Evet. Öldüm."

"Nasıl?"

"Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Ben de seni burada istemiyorum."

"Tamam, pes."

Onu bodrum katına kadar takip ettim. Şu psikopatlık ilaçlarını bu odada almıştı. Annemin, bir erkeğin odasına girmek konusunda sıkı kuralları vardı. Bu kesinlikle kabul edilemez bir davranıştı. Ve şu anda annemin bu kuralını ihlal edip etmeme konusunda ciddi anlamda sıkıntı çekiyordum.

Brecken'a baktım. O da duvara bakıyor ve bana baktığını sa-
nıyordu. "Tamam. Ben sana kendimden biraz bahsedeceğim, sen de bana kendinden biraz bahsedeceksin. Anlaştık mı?"

"Pekâlâ."

Onun muhafızı olduğuma göre odasına girmemde bir sakınca olmadığına karar verdim, öpüşecek halimiz yoktu. İçeri girdim ve yatağına doğru bakan tahta bir sandalyeye oturdum. Brecken kendini yatağına atarak bağdaş kurdu.

"İstediğin şeyi sor," dedim ona. Fazla kişisel sorular sorarsa konuyu değiştirecektim.

Brecken kollarını göğsünde kavuşturdu ve biraz düşündü. "Seni yine görebiliyorum. Ama zar zor."

Bunu söylemesini beklemiyordum ama bu sefer hazırlıksız yakanmamıştım. "Nasıl?" diye sordum merakla.

"Ben çok fazla yeteneği olan bir erkeğim," dedi kıkırdayarak, elini havada salladı. "Bu benim her zaman yapabildiğim bir şeydi. Sebebini bilmiyorum. Auraları da görebiliyorum ama ışığın biraz loş olması lazım. Yoksa görülmeleri zor."

Başımı sallayarak dediği şeyi düşündüm. "Öyleyse burası karanlık olduğu için beni görebiliyorsun."

Raphael'in bahsettiği özel yetenekler bunlar olmalıydı. Bunlar olmak zorundaydı. Ve eğer başarılı olmak istiyorsam, bu durumda barışık olmam gerekiyordu. Duygularım ile ilgili bir durum değerlendirmesi yaptım ve bu durumu hoş karşılayabileceğimi fark ettim. Yani, biraz.

Bir süre konuşmadan oturduk.

"Çok seksisin," dedi çarpık bir gülüşle. "Yani görebildiğim kadarıyla öylesin."

Yemin ederim, eğer mümkün olsaydı o an yüzüm kızarırdı. Düz, bulayık suyu sarısı saçlarımin ve donuk, kahverengi gözlerimin çok sıradan, neredeyse sıkıcı olduğunu düşünürdüm. Nedenini bilmem ama bu övgü benim buz gibi, küçücük kalbimi biraz ısıttı. "Teşekkür ederim. Normalde de ruhlar görüyor musun?"

Brecken gülerek doğruldu, kollarını dizlerine dayadı. Birden ciddileşti. "Hayır. Ama büyükannemi ve büyükbabamı birkaç kez gordum. Gerçi annemi görmedim. Sebebim bilmiyorum."

"Annemi mi? O..."

“Evet.”

“Ah. Çok üzüldüm.”

Omuz silkti ve annesi hakkında başka bir şey söylemedi. “Ya-nırma gelen öteki insanlar, senin gibi olanlar, onları görebilmem-den hoşlanmadılar ve benimle konuşmadılar. Senden önce üç kişi gelmişti.”

“Gerçekten mi? Kız mı erkek mi?”

“İkisi kız, biri erkek.”

Onların kim olduğunu, pes ederek çekip gitmelerine neyin sebep olduğunu merak ettim. “Ne kadar süre kaldılar?”

“Benim yanımda ne kadar dayanabildiklerini mi soruyorsun?”

Kafamı evet anlamında salladım. Brecken tavana baktı, düşünüyordu. “Bir bakalım. İlk gelen bir gün kaldı. Kızlardan biriydi. Sonra erkek olan geldi ama ona itaat etmediğini için çok sinirlendi.” Kahkaha attı ve kafasını salladı. “Budala adam. Ve son gelen kız da üç hafta kadar kaldı. Onun neden gittiğinden hâlâ emin değilim.”

“Evet. Bu çok tuhaf.” Bu muhafızların şimdi nerede olduğunu merak ediyordum. Onlara başka bir görev şansı verilmiş miydi acaba? Brecken’i bırakıp gitmeye niyetim yoktu, bu çocuk benim tek şansım olabilirdi. Bu işi elime yüzüme bulaştıramazdım zaten, ayrıca onunla sohbet etmek de fena değildi. Belki arkadaş bile olabilirdik. Belki beni biraz sevsé sözümü dinlerdi.

“Hayır, tuhaf değil. Göreceksin. Sen de gideceksin ama sen *farklısın*. Neden farklı olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim.” Gözlerini bana dikti, bakışları sabitti.

Sandalyede dimdik oturdum, onun bu dikkatli bakışları beni rahatsız etmişti. “Farklı mıyım? Nasıl?”

“Şey, öncelikle, benimle konuşuyorsun. İkincisi, senden yayılan pembemsi bir parlaklık var. Ötekilerde yoktu. Onları be-yazdı.”

Kolumu yüzüme karşı tuttum ve ileri geri salladım. Ben parlaklık falan göremiyordum. “Hmm.”

“Her neyse, benim gitmem gerek. Sen burada kalsan iyi olur.”
Yatağının ayakucundaki ceketini aldı.

“Ne? Nereye gidiyorsun?”

“Arkamdan gelmek istemeyeceğin bir yere.”

KÜÇÜK KIZ KARDEŞLER

ALISA

Brecken'in evinin önündeki kaldırımda kupkuru ve bayat bir kokusu olan tozlar uçuşuyordu. Tek başına bir ağaç kaldırım taşının yanında büyümüş ama çok da serpilmemişti. Mahallenin çocukları güney yönünde, çimenliksiz bir park yerinde oynuyor, toz hortumları meltemle beraber havada uçuyordu. Evlerin önlerine park edilmiş birkaç arabadan hiçbiri çalınacak kadar değerli değildi.

Brecken bacaklarını açarak bir motosiklete bindi ve kontağı çevirdi. Motor gürültüyle çalıştı, siyah boyası güneş ışığında parlıyordu. Yeni ya da pahalı bir görüntüsü yoktu ama paslı ya da yıkık dökük de değildi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Merak etme, melek. Birkaç saate kalmaz dönerim." Motoru hızlandırdı ve gülümsedi. Brecken uzaklaşırken her tarafını kuma bulamıştı.

"Aptal."

Onu takip etmeye koyuldum. Takip etmeyeceğimi mi düşünüyordun yani? Gerçi beni hissedeceğinden korkarak biraz geride duruyordum. Arka planda saklanarak onu izlersem, onun nasıl bir insan olduğuyla ilgili bir izlenim edinebilirdim, belki bu da bana onunla başa çıkabilme konusunda yardım ederdi. Bu teknik olarak iyi bir plandı.

Brecken kendi evine çok da uzak olmayan bir eve doğru gitti ve garaj girişine doğru park etti. Yeterince uzakta olduğumu düşünerek caddenin öteki tarafında kaldım. Siyah panjurlu, çiftlik tarzı bir evin kapısını tıklattı. Brecken eve girdiğinde ben de eve yaklaştım. Açık bir pencereden içeri bakarken Brecken'i kendi yaşlarında bir çocukla konuşurken gördüm. Fısıldamaya bile gerek duymuyorlardı. Planlarını duyduğumda çok şaşırdım.

"Saat altıya kadar çıkmış olurlar," dedi çocuk. "Arka kapı geçen defa olduğu gibi açık olacak."

Brecken başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Kadının mücevher kutusu, ebeveyn yatak odasındaki beyaz şifonyerde. Tek istediğimiz o. Anladın mı? Mücevher kutusu. Sadece o." Çocuk, Brecken'a beyaz bir zarf uzattı. "Yarısı şimdi, yarısı sonra."

Brecken başını salladı.

"Anlaştık, dostum."

Brecken oradan ayrılmak üzere arkasına döndü.

"Bir de şey, sakın yakalanma," dedi çocuk ve kapıyı gülerek kapattı.

Brecken'a ağızım açık bakakaldım, gördüklerime inanamıyordum. Bir suçluya mı muhafızlık yapmak zorundaydım? Kendi komşusunun evini soymakta sakınca görmeyen biri beni neden

dinleyecekti ki? Brecken motosikletine bindi ve kaşlarını çattı. Beyaz zarfı pantolonun bel kısmına sokuşturdu ve motoru çalıştırdı. Dişlerini gıcırdatarak yola koyuldu.

Görüntüsü, o uzaklaştıkça giderek küçüldü. Bir saniye sonra motosikletinin üstünde, onun arkasındaydım. Rüzgâr beni sersemletmişti, kollarımı düşmemek için Brecken'm beline sardım; tabii bu sadece bir refleksti. Ben ona sarılınca birden sarsıldı ve motosikleti bir anda diğer yöne doğru sürdü. O motosikleti eski yönüne döndürmeye çalıştıkça ben çığlık atıyor, ona daha sıkı tutunuyordum; tabii bu da bir refleksti.

Tekerlekler sağa döndü. Motosiklet yerdeki çakılların ve kumun arasında kaydı ve Brecken bizi dengede tutmaya çalışırken botlarını asfalta sürttüğü için dumanlar çıktı. Çığlığım kendi kulağımda yankılanıyordu. Gözlerimi kapadım, onun ölümüne tanık olmak istemiyordum. Brecken son saniyede motosikleti düzeltmeyi başardı ve kaldırımın kenarına park etti, paniklediği yüzünden belliydi. Oturduğu yerden arkasına döndü, beni görmeye çalışıyordu. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı kolları aralarken.

"Ne saçma bir soru bu," dedim. Ölüm makinesinden çoktan inmiştim.

"Sana peşimden gelmemeni söylemiştim!"

Güldüm. "Yani ben de sana itaat etmek zorundaydım, böyle mi? Bu benim işim, sevgili kovboy ve ben işimi yapacağım."

"Bana bebek bakıcısı lazım değil." Benim olduğum yöne doğru baktı, ağzı sınıksız kapalıydı.

"Gördüğüm kadarıyla seni bir hapisane hücresi paklar"

Brecken tekrar trafiğe girdi ve eve gidene kadar hiçbir şey söylemedi. Bu da benim işime gelirdi. Bu noktada söyleyeceği hiçbir şey önemli değildi.

Evine vardığımızda kaskını çıkardı ve benim durduğumu düşündüğü yere doğru baktı. Tamamen ters tarafa bakıyordu. Tek ayağımı yerden kaldırarak onun sol tarafında salladım, o sağ tarafa baktı. “Düşündüğün gibi değil,” dedi yorgun bir iç çekişle.

“Ya, öyle mi?”

Omuz silkerek motosikletin destek çubuğunu bir tekmeyle indirdi, sonra da bacağını motorun üzerinden yere indirdi.

Bir şeyi itiraf etmeliyim; kalça kaslarının Levis kot pantolonundan görünüşü bir anlığına dikkatimi dağıttı. Mavi gözleri güneş ışığında parlıyor, kalın dudakları kıvrılıp suratını buruşturuyordu. Ondan gözlerimi alamıyordum. Erkeklerle güvenmiyorum olmam, onlardan işe yaramayacak biçimde etkilenmemeye engel değildi. Ciddi bir ilişkim olmamıştı ama erkeklerin benden hoşlanmasını istiyordum. Onların benden hoşlanmasına *ihtiyaç* duyuyordum. Buna bir anlam veremiyordum. Sanırım terapi görmem lazımdı.

Brecken kapı girişine çöktü ve kaskını bacakları üzerine yerleştirdi. “Paramız bitti. Babam şehir dışında. Sebzemiz, meyvemiz bitti. Faturayı yarın ödemezsem elektriğimizi de kesecekler. Şu anda işsizim. Oldu mu? İş arıyorum ama hâlâ bulamadım. Bunu yapmaya *mecburum*.”

“Çok güzel. Şimdi de sempatiklik numarası.” Ellerimi göğsümde kavuşturdum ve ona baktım. “Bu işe yaramayacak.”

Brecken ellerini yumruk yaparak hafifçe küfretti, sonra da bir hışımla eve girdi.

"Affedersin? Benimle böyle konuşamazsın!"

Beni görmezden gelerek kapıyı yüzüme kapattı.

Bu beni durduracak mıydı sanki? Kapalı kapının içinden geçerek eve girdiğimde Brecken'ı mutfak masasında, güçlükle nefes alırken buldum.

"Nasıl istersem öyle konuşurum," dedi, sırtı bana dönük halde. "O şeylerden hiçbirini sen bana sempati duy diye söylemedim." Yüzünü kapıya döndü. "Beni anlayabileceğini düşünmüştüm." Küçük mutfakta yüz yüzeydik, ikimizin de pes etmeye niyeti yoktu. "Canımı çok sıktığının farkında mısın?"

"İyi," dedim. "Aptalca davranmaya devam et. Git, hırsızlık yap. Sana ait olmayan, büyük ihtimalle de hatırası olan şeyleri al, sonra da o geri zekâlı arkadaşına ver."

117

Bir anda Brecken'ın yüzü düştü. Mutfak sandalyelerinden birinin arkasına tutundu. Parmak eklemleri bembeyazdı. Durumu açıklamak ister gibiydi ama sonra doğruldu ve başını umarsızca salladı. "Neyse ne." Koşarak, merdivenleri ikişer ikişer indi.

Onun gitmesine izin verdim ve güneşin sıcaklığını yüzümde hissedebilmeyi dileyerek dışarı çıktım. Hissettiğim sıcaklık, gerçekten *hissetmekle* aynı şey değildi. Soğukta da aynı şey oluyordu. Varlığını duyumsuyordum ama tenimi ısırmıyor, beni rahatsız etmiyordu.

Sağ taraftan çocukların çığlıklarını duyunca yakındaki oyun alanını fark ettim. Brecken'la beraber öğle yemeği yiyen iki kız da oradaydı. Küçük olanı, başka çocuklarla birlikte atlıkarıncaya binmişti. Soluk, kırmızı renk boya, ayaklarının altında iyice silikleşmişti. Büyük kız bir salıncağa oturmuş, çok az hareket ediyor ama gözünü kardeşinden ayırmıyordu.

Oraya doğru gittim ve büyük kızın yanındaki salıncağa oturdum. Uzun, koyu renk saçları belinden aşağı doğru uzanıyordu. Kız başını kaldırdı ve güneş, derin bir üzüntüyle dolu mavi gözlerine yansıdı. Gözleri Brecken'inkilerin aynıydı. Küçük kardeşini sessizce izliyor ve bekliyordu.

Salıncakta sallanmaya çalıştım ama salıncak kıpırdamadı. Salıncakta sallanmayı her zaman çok severdim. Sallanırken çok yükseğe çıktığım zamanda midemde hissettiğim o kasılmayı yeniden duyumsamak için neler vermezdim. Onun yerine sıkkın ve kızgın bir şekilde öylece oturdum. "Sen Brecken'in kardeşisin demek?"

Cevap vermedi. Vereceğini düşünmemiştim zaten, ama belki de Brecken'im yeteneği genetikti. "Tamam. Sana birkaç soru soracağım. Cevabın evetse salıncakta geriye doğru git. Hayırsa, hareket etme. Anlaştık mı? Evet için geri, hayır için dur. Oldu. Haydi başlayalım."

Bir anlığına durdum ve bilmeyi çok istediğim şeyleri düşündüm. Kolay bir soruyla başlamaya karar verdim. "Sen de Brecken gibi yaramaz bir çocuk musun?"

Kız durdu, birkaç saniye sonra kendini ayağıyla geri itti ve sallanmaya başladı.

"İşte bu!" Biliyordum. Bu kızda da aynı ağabeyindeki gibi küstah bir ifade vardı. Biraz düşündükten sonra, "Yaşadığın yeri seviyor musun?" diye sordum.

Kız salıncağı durdurdu. Onu suçlayamazdım. Bu mahalle bir batakhaneden farksızdı. Aynı zamanda harap, tozlu ve tamamıyla çirkindi. "Tamam. Şimdi bana Brecken'dan bahset. İyi bir kardeş midir?"

Salıncak hareket etti ama kız başparmağım ileri geri sallanırken yerde tutuyordu. Bu cevabı *eh işte* olarak algıladım. "Hmm. İkiziniz yakın mısınız?"

Salıncak yine hareket etti ama bu seferki hareket sertti. Kız geriye doğru yaslandı, ifadesi kararlıydı. Birkaç kez sallandıktan sonra salıncağı yavaşlattı. Öyle öfkeliydi ki, saçtığı öfke beni bir dart gibi hedef alıyordu. Neye kızgındı bu kadar?

"Tamam, tamam. Anladım." Ayrıntıları bilmiyordum ama bu kızın canının çok yandığı belliydi.

Öteki kız koşarak salıncağa bindi, gamzeli yanaklarına bir gülüş yayılmıştı. "Heidi, beni iter misin?"

Hmm. Heidi. Güzel isim. "Heidi, benim için kardeşinin adını söyler misin lütfen?"

Heidi sallanmayı bıraktı ve kaşlarını çattı. "Canım pek istemiyor," dedi kardeşine.

"Lütfen. Bir kerecik."

"Tamam, o zaman sen de yatağımı toplayacaksın."

Küçük kızın suratu bir anda asıldı, gülüşünün yerini kaş çatışı aldı ama boş olan son salıncağa binip beklemeye başladı.

"Kardeşinin adını söyle, Heidi," dedim tekrar.

"Haydi, Sophie. Asma suratını." Heidi salıncağından kalktı ve Sophie'yi biraz gönülsüzce itti.

"Aferin, Heidi! Teşekkür ederim."

İki kız salıncaklarda birkaç dakika daha kaldı, ben de onların sohbetini seyrettim. Her zaman bir kız kardeşim olsun istemiştim ve Natty'yi bulduğum için çok şanslıydım. Onu düşünmek beni gülümsetti. Natty ve ben mahallemizdeki parka gitmeyi ve

salıncağa binmeyi çok severdik. Birden zihnim anılarla doldu. Hepsi de güzel anılardı.

Kısa süre sonra Heidi ve Sophie salıncaklardan sıkılıp, güneşin altında rengi solmuş büyük oyuncakta oynamak üzere koşuştular. Onlar birbiriyle yarışırken ayaklarının altından tozlar yükseliyordu. Burası ne kadar berbat, ne kadar iç karartıcı bir parktı böyle.

SOYGUN

ALISA

Brecken'm kardeşleri koşarak oyun alanına gittikten sonra, ben de eve dönmek için, yürümekten daha kısa süren yolu seçtim. Gözlerimi kapatarak konsantre oldum ama umduğumun aksine, Brecken'in evi yerine kendimi pis, duman altı olmuş bir oturma odasında buldum.

Burası Brecken'in odası değildi.

Kirli, kahverengi perdelerden sızan güneş ışığı, koyu renkli ve tüylü bir halıya vuruyordu. Halının esas renginin ne olduğunu anlayamamıştım, fakat o an kusmuk renginde, kahverengi ve turuncu karışımıydı. Brecken'in oturduğu koltuğun yıpranmış, mandalina rengi kumaşı üzerinde delikler oluşmuştu. Brecken, bacaklarını eskimiş kahve sehпасının üstüne koymuş, kolunun altına da Jill'i almıştı. Öteki elinde sarılmış bir sigara vardı.

Brecken evden benim haberim olmadan nasıl çıkmıştı? Sinsi, küçük şeytan.

Sigarayı dudaklarına götürdü, derin bir nefes çekti, sonra da birisinin yaptığı aptal bir şakaya güldü. Odada onunla beraber sigara tütüren dört gencin yanında çok rahat görünüyordu. Köşedeki müzik setinden yüksek müzik sesi geliyor, her yerde boş bira şişeleri duruyordu. Kesinlikle Brecken'in kardeşleriyle kalmam gerekiyordu.

Yürüdüm ve karşısına dikildim. “Burasi iğrenç bir yer. Neden burada olmak isteyesin ki?” Ellerimi göğsümde kavuşturarak ona baktım. Beni görebildiğini ümit ediyordum.

Brecken sigarayı ağzına götürürken bir an öylece donup kaldı. Gözleri kısıldı, dudakları gerginleşti. Çenesini sıkarak öne doğru uzandı, sigarayı söndürdü ve homurdandı.

“Bir şey söyleyeceksen şimdi söyle,” dedim. “Burada ne yapıyorsun böyle?” Parmaklarının arasındaki sarmaya baktım. “Ot mu içiyorsun sen? Kafa mı buluyorsun benimle?” Liseye giden gençlerin esrar kullandığını biliyordum ama ben hiç kullanmamıştım. Öyle dindarlıktan falan değildi bu; gerçi öyle olmak kötü bir şey değildi ama Brecken’la kıyaslandığında ben Papa falan olmalıydım.

“Harika,” diye homurdanarak koltuktan kalkmaya yeltendi Brecken.

“Aa, Brecky, gitme,” diye mızımlandı Jill ve Brecken’a daha çok sokuldu. “Daha yeni başladık” Dudaklarını öyle büktü ki, alt , dudağı neredeyse çenesine değecekti.

“Biliyorum ama özür dilerim, gitmem gerekiyor.”

“Nereye?” diye sordu çocuklardan biri. Kum sarısı rengindeki rastaları en az bir aydır yıkanmamıştı. Dizleri delik olan kot pantolonu da. Üstü ve ayakları çıplaktı. Koyu renkli şişeden bir yudum aldı.

“Bir yere gitmem gerekiyor işte, Jeff,” diye cevap verdi Brecken. Sokak kapısının yanındaki kaskını aldı.

“Bana da birkaç tane getir!” diye kıkırdarak bağırdı Jeff.

Brecken arkadaşın duymazdan gelerek hızla motosikletine doğru gitti ve kontağı çevirdi.

Ben de onun arkasına oturdum. Arkada kalmaktan korktumdan değil; nasılsa burada kalmazdım ama ne olur ne olmaz. Böylesi daha kolay geldi. Anaita’nın da dediği gibi, en iyi yol kolay yoldu.

Brecken pati çekince, ben de içgüdüsel olarak kollarımla onun beline sarıldım. Ona dokunacak kadar yakın oturmamak istemediğimden biraz geri çekildim. “Nereye gidiyoruz?” diye bağırdım rüzgâra karşı ilerlerken.

Bana cevap vermemesi beni duyduğu anlamına geliyordu.

“Senin gitmen gerek,” dedi motosikleti terk edilmiş bir park yerine çekerken. “Aşağı in.”

“Beni bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde mi bırakacaksın?” Beni motosikletinden kovduğuna inanamıyordum. Bunu kişisel almamalıydım belki, ama bana sanki özörlüymüşüm gibi davranıyordu.

Reddedilmiş bir halde aşağı indim. Brecken gülümsedi ve yanımdan son sürat ayrıldı. Amacını sonradan anladım. Suç işleyecekti. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum işte. Hem de korku verici bir kesinlikle.

Güneş batıyor, akşamüstü vakti pembe ve turuncunun parlak tonları gökyüzünü boyuyordu. Bunun çok güzel ve huzur verici bir an olması gerekirdi ama benim içimde yoğun ve beni gerginleştiren bir his vardı. Çok fazla kahve içmiş gibiydim. Bu işte çoktan başarısız olmuşum gibi, hasta hissediyordum kendimi.

Gözlerimi kapadım. Brecken’in peşinden gitmek zorunda olmaktan, onu zavallı, kayıp, sahibinin dikkatini çekmeye çalışan bir köpek yavrusu gibi takip etmekten nefret ediyordum ama bir kez daha denemem gerekiyordu.

Midemde o sıkışmayı yine hissettim ve kendimi birden arka bahçenin verandasında buldum.

Arkamızdaki havuz parlıyor, gökyüzünün pastel renklerini yansıtıyordu. Sağ tarafımızda çitlerle çevrili bir basketbol sahası, onları çevreleyen gür, yeşil çimenler, kapının sol tarafındaysa biçimlendirilmiş demir bir masa ve sandalyeler vardı. Bugünkü gazetenin sayfaları, akşam melteminde uçuşuyordu.

“Brecken, lütfen bunu yapma.”

Brecken bir an durdu, eli pirinçten yapılmış kapı tokmağındaydı. “Git buradan.”

“Gidemem.” Bundan başka ne söylemem gerektiğinden emin değildim.

“O zaman burada bekle.” Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Arkasından girdiğimde, paslanmaz çelikten armatürleri ve beyaz dolapları olan geniş, açık bir mutfakla karşılaştım.

Bugüne kadar gördüğüm en güzel mutfaktı. “Vay canına.”

Brecken beni görmezden gelerek uzun merdivenlere doğru ilerledi. Aceleyle birinci kata çıktı ve yatak odasının kapısını iterek açtı.

Tam o anda bir gürültü geldi ve Brecken donakaldı. Bu tanıdık sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. "Garaj kapısı," diye korkuyla fısıldadım.

Brecken bir anlık tereddütten sonra merdivenlerden hızla aşağı indi ve sokak kapısından çıkıp gitmeye hazırlandı. Eğimli camdan birinin silüetini gördükten sonra gerisin geri mutfağa koştu. Peşinden gittim. Hırsızlığı yapan *bənmişim* gibi, yakalanmaktan korkuyorum. Aklım sadece kaçmaya odaklanmıştı.

Sokak kapısı arkamızdan açıldı. Bir annenin sesi koridorlardan geçerek mutfagin içinde yankılandı. "Ayakkabılarını çıkar, Chloe." Sesi çok mutlu ve enerji dolu geliyordu. Annemin sesi de böyleydi. Kadın bizim burada olduğumuzdan, korkması gerektiğinden, evine, yani sığınağına, güvende hissettiği yere hırsız girdiğinden habersizdi.

Brecken'a baktım. Yüzünde, deneyimli bir suçlunun öfkeli ve suçsuz ifadesi yerine korku, pişmanlık, mutsuzluk ve dehşet vardı. Kadına zarar verecek bir silah aramakla ya da saklanmakla uğraşmıyordu. Değerli olan hiçbir şeyi almamıştı.

Sadece kaçtı.

Cehennem zebanileri peşindeymiş gibi koştu. Arka kapıyı yıldıırım hızıyla açtı, yuvarlanarak havuzun yanından geçti. Boyu iki metreye yakın vinil bir çitin üstünden atlayarak motosikletinin durduğu yan bahçeye geçebilmesine çok şaşırdım. Bacaklarını açarak motora oturdu ve kontağı çevirdi. Motosiklet çalıştı ve Brecken aracı sürerek uzaklaştı. Koyu renk saç korku dolu yüzünü kaplamıştı.

Onunla gitmedim ama motosikletini park ettiği eve bakmak için yan tarafa geçtim. O evin, Brecken'ın içi para dolu zarfı aldığı ev olduğunu anlamam çok uzun sürmedi.

Ne iyi bir komşuymuş.

KEDER BRECKEN

Soygun tam anlamıyla bir fiyaskoydu ve Brecken kendisinden çok utanıyordu. Motosikletini kanyonun başlangıcındaki kamp yerine doğru sürerken midesi kasılıyor, kalbi sıkışıyor-
du. Motosikletini küçük bir park yerine park etti, yorgun bir iç
çekişle kaskını çıkararak dizine koydu.

Etrafa bakınırken gördüğü تنها patikadan yürümeye karar
verdi. Sağdan üçüncü piknik alanında durdu ve manzaraya baktı.
Ağaçlar, ateş yakma yeri ve sığ ırmak çok tanıdıktı. Henüz neler
olduğunu anlayamadan gözleri yaşlarla doldu. Eskiden her Pazar
günü ailesiyle buraya gelirdi. O olaydan önceki her Pazar günü...

Söğüt ağacından kopardığı ince bir dalı kullanarak ateşin üstünde sosis pişirdiğini anımsadı. Kız kardeşleri küçüktü ve yardıma ihtiyaçları vardı. Brecken kendini çok büyük ve önemli hissetmiş, annesi ve babası bunu tek başına yapmasına izin verdiği için gururlanmıştı. Ancak o huzur dolu, günbatımında geçen akşamlar geride kalmıştı. Onları sadece hafızasında yaşatabiliyordu.

Acaba annesi şimdi ne düşünüyordu? Oğlunun kendini ne kadar kayıp hissettiğini biliyor muydu? Bütün bu muhafızların gelmesinin sebebi annesi miydi?

İlk başlarda, kendine “muhafız” diyen bu varlıkları sevmiştir. Brecken küçükken, muhafızlar onunla oyunlar oynar, onu güldürürlerdi. Ailesi de Brecken’in görünmez arkadaşlarıyla oynamasını sevimli bulurdu. Büyüdükçe bu oyunları eğlenceli bulmamaya başladı. Son birkaç yılda ise muhafızlar onu deli etmişti. Onların sürekli ensesinde bitmesinden nefret ediyordu. Muhafızların tek yaptığı şey de onu eleştirmek, düzeltmek ve ona ne kadar ezik biri olduğunu söylemekti.

Brecken bir bankta oturarak ırmağa bakmaya başladı. Zamanı geri alabilmek, geleceği değiştirebilmek, annesini kurtarabilmek için neler vermezdi? Ama bu mümkün değildi, hayalini kurmak da bir şeyi değiştirmeyecekti. Brecken dişlerini sıktı ve yanaklarındaki yaşları silindi.

Yüzünü nereye döneceğini, bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Hırsızlık yaparken yakalanırsa hapse gireceğinin farkındaydı. Yaşı da çocuk indiriminden yararlanamayacak kadar büyüktü. Hapse girerse kardeşlerine kim bakardı? Teyzesi yakınlarında oturuyordu ama o da kendi ailesiyle ilgileniyordu. Brecken’in babası bütün arkadaşlarına ve ailesine her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Hayır, her şey yolunda değildi ve Brecken’in sabrı taşmıyordu.

HIRÇİN BİR KALP

ALISA

Kısa bir süre sonra Brecken'i çok güzel bir manzarası olan, ağaçlarla dolu bir kanyonda, piknik masasında otururken buldum. Motosikletini yakındaki park yerine çekmişti, kaskı da yanındaki bankta duruyordu. Başını sarkıtmış, kollarını dizlerine dayamıştı. Berbat görünüyordu.

Öyle görünmesi de gerekirdi.

Yanına oturdum, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Etrafıma bakındım. Sakin dağ parkının ortasından bir dere akıyordu. Piknik masaları ocak başlarının yakınlarına ustalıkla yerleştirilmişti. Yemyeşil ve insanın içini canlandıran bu yer, kendimi rahat hissettiğim ilk yerdi. "Vay canına. Buraya bayıldım. Neresi burası?"

Brecken masadan kalktı ve daha uzağa, iri bir kaya parçasının üstüne oturdu. Parmaklarını koyu renk saçının arasından geçirdiğinde, ipeksi saç telleri güneş ışığında parladı. "Bunu yapamam," dedi, sorumu duymazdan gelerek.

"Çok şükür," diye iç çektim. Rahatlamıştım. "Bu korkunç bir şeydi."

Brecken elleriyle yüzünü sıvazladı. "Ben... Ben artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Onun yanma doğru gittim. Bu üzgün ifadesine ve düşmüş omuzlarına daha fazla dayanamayacaktım. Çekinerek elimi koluna koydum. Beni umursayacak mıydı? Yoksa yine geri mi çevirecekti? Bir şey yapmadı. Beni hissediyormuş gibi bile görünmüyordu.

Brecken'ın yaptığı şey yüzünden öfke ve ümitsizlikle doldum, utanmıştım. Bütün bu kalp kırıklığı, derin sorumluluk duygusu ve onun durumu için hissettiğim ümitsizlik beni, hırçın bir okyanusun dalgaları gibi esir almıştı.

Zihnimi, Brecken'dan bana geçen bütün o kederden arındırmak için kolunu bıraktım. "Ah, Brecken... Bilmiyordum."

"Bu senin sorunun değil."

"Hayır, benim de sorunun," dedim başımı sallayarak. "Senin bu kadar mutsuz olduğunu fark edemedim."

"Mutsuz *değilim*. Kızgınım. Bana para gerekiyor ve senin de sürekli peşimde gezinerek hayatımı mahvetmeni istemiyorum. İnsanların bana deliymişim gibi bakmasını ve yeniden ilaç almaya başlamayı da istemiyorum; ki sen sürekli benim arkamda dolaşırsan yakında ilaç almam gerekecek."

"Olanlara iyi tarafından bakma hiç, tamam mı?" Burada bulunmak için Brecken'dan izin almama gerek yoktu ama gerek varmış gibi hissediyordum. Yeniden lisede gibiydim. Derin bir acı yüreğimi doldurdu. Onun sözlerinin canımı yakmasına seyirci kaldığım için kendimden nefret ediyordum. Onun beni etrafında isteyip istememesini neden umursuyordum ki?

Çünkü... öyle işte.

İznim olduğu halde, Brecken'ın çok aptalca bir şey yapmasını ve neredeyse ceza almasını sadece seyretmiştim. Brecken utanmıştı. Mahcup olmuştu. Sert tepkiler veriyordu. Ama Raphael, bu hasar görmüş çocuğun başına yetişkin bir muhafız göndermeliydi. Ben Brecken'la nasıl uğraşacağımı, onu nasıl etkileyeceğimi ya da durumunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum.

"Üstüne alınma sakın," dedi, zihnini okuyamıyormuşum gibi. "Hiçbirinizi etrafımda istemiyorum."

Bu küstah tavrı beni kızdırmıştı, arkamı döndüm. “Ya *ben* ne hissediyorum sanıyorsun? Senin gibi çocuklara katlanamıyorum.”

“Benim gibi çocuklar mı? Bu da ne demek oluyor?” Kamp alanına bakındı, gözleri beni arıyordu.

“Hap kullanan, ayyaş, yağlı saçlı ezikler demek oluyor!” Bu sözler ağzımdan çıktıkları anda, aslında söylememiş olmam gerektiğini biliyordum. Ama mesele erkekler olduğunda çok kolay alınıyordu. Onlara güvenmiyor ve onlardan birinin beni incitmesine izin vermeyi reddediyordum. “Hepiniz aynısınız!” deyiverdim bir anda. “Sapık ve yalancısınız.” Elbette babamı ve kardeşlerimi hariç tutuyordum ama istisnalar kaideyi bozmazdı.

Brecken, benim bulunduğumu düşündüğü yere doğru baktı. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığı yüzünden belliydi. “Beni tanı-mıyorsun. Nasıl bir insan olduğumu, nereden geldiğimi hiç bilmi-yorsun. Beni yargılayamazsın.” Gözlerini kıstı ve bana birkaç farklı isimle hitap etti. Ardından dağ patikasıdan ağır ağır yürüyerek ilerledi.

Haklıydı ama ondan özür dileyemeyecek kadar kızgındım. Ölüğüm için kendime, ölüp de beni bıraktığı için Natty’ye ve Bay Ronald’i yeniden görmek zorunda kalışıma kızgındım.

Ruh Hapishanesi’ne yaptığım ziyaretten döndüğümde bu yana doğru düzgün düşünemiyordum. Bay Roland yüzünden hafızama kazınan o korkunç an aklımdan bir türlü çıkmıyor, beni sürekli rahatsız ediyordu. Bütün bu olanlar çok bunaltıcıydı. Acı her tarafımı sararken yüzümü ellerimin arasına aldım.

Tam da o anda, omzuma yumuşak bir el dokundu. “Alisa.”

Döndüğümde büyükannemin sıcak gülümsemesiyle etrafından yansıyan parlak ışığı gördüm. Kendimi onun kollarına attım ve içimdeki bütün kederi dışarı saldım. Büyükannem sırtımı sıvazlar-ken, tıpkı eski günlerdeki gibi, kulağıma güzel sözler söyledi. “Bu-nun çok zor olduğunu biliyorum, hayatım ama bir çözümü var.”

Geri çekilerek gözlerine baktım. “Çözüm mü?”

“Elbette, Alisa. Her zaman bir çözüm vardır. Affetmek. Tek çözüm yolu budur.” Başını salladı, saçımı okşarken alnımdan öptü.

“Affetmek mi? Ama Brecken yanlış bir şey söylemedi ki. Onun söylediklerini hak ettim ben.”

Büyükannem gülümsedi ve elimi tuttu. “Ben ondan bahsetmiyorum, Alisa.”

Bir anlığına kafam karıştı ama sonra kimden bahsettiğini anladım. Geri çekildim, kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. Neden *o* adamdan bahsetmişti ki? Bu konudan hiç haberi olmamıştı. Bay Ronald yüzünden ne yaşadığımdan ona, en yakın akrabama bile bahsetmemiştim. *Onu* affedecek değildim. Zaten benim yaşadığımı yaşayan hiç kimse onu affetmemi söylemezdi.

Büyükannem yeniden elimi tuttu. “Bu işin peşini bırakmadığın sürece yaşadığın *o* tacizin etkileri devam edecek. Peşini bırakmak zorundasın. Bıraktığında özgür olacaksın. Bu her şeyi etkiliyor, Alisa. *Her şeyi*. Sürecin bir parçası bu.”

Elimi aniden çektim. Beni anlamıyordu. Kendi komşusunun tecavüzüne uğrayan, en iyi arkadaşına tecavüz edilirken tuvalette kilitli tutulan *o* değildi. Sürekli tokat yiyen, eğer bu olayı birine anlatırsa ailesine çok kötü şeyler yapılacağı tehditleriyle hayatı zindan olan *o* değildi. Şiddet gören ve ihanete uğrayan *o* değildi. En sevdiği arkadaşının acı içinde attığı çığlıkları dinlerken korkudan yorganın altında saklanan *o* değildi.

“Umurumda değil, büyükanne! Ondan nefret ediyorum. Ondan *her zaman* nefret edeceğim. Cehennemde yanmasına çok seviyorum ve sonsuza kadar orada kalmasını ümit ediyorum. Onu asla affetmeyeceğim! Asla!”

Ağır adımlarla uzaklaştım. Büyükanneme ilk kez karşı gelmiştim ama bu umurumda bile değildi.

Uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım vardı.

KAVRAYIŞ

ALISA

Ertesi günüm endişe etmekle geçti. Anneme, kardeşlerime ve bu görevde başarısızlığa uğramaya dair endişeler duy-
dum.

Brecken ve ben soygun olayından bir daha bahsetmedik ama bu konu ikimizi de içten içe sürekli huzursuz ediyordu. Büyükanem'in kanyon parkında bana verdiği öğüt de beni endişelendiriyordu. Sözleri küçük parazitler gibi beynimi kemiriyordu, onları bir türlü zihnimden atamıyordum. Affetme olayını göz ardı etmeye çalışsam da zihnimde sürekli yankılanıyordu.

Devamlı Bay Roland'ı düşünürken görevime nasıl odaklanacaktım? Onu ve onun haricindeki bütün kederimi düşünmemek için kendimi öldürmüştüm ama hâlâ işkence çekiyordum.

Cumartesi olmuştu. Brecken'in peşinden okula gitmek zorunda değildim ama açıkçası orada olmayı tercih ederdim. Okuldayken başını belaya sokma ihtimali de, benim onun belaya bulaşmasını seyretme ihtimalim de daha azdı.

Neyse ki Brecken geç saate kadar uyudu. Şimdi de koltuğa kurulmuş, mısır gevreği yiyordu. Televizyonda Cumartesi gününe özel çizgi filmler oynuyor, Heidi ve Sophie de mutfakta kahvaltı ediyorlardı. Kendimi neredeyse evimde hissedecektim. Brecken'in ktır ktır, şekerli mısır gevreğini tatmayı çok istiyordum.

Çıtır çıtır mısır gevreği, buz gibi süt. Nefis.

"Bugün ne yapıyoruz?" dedim, gözlerim ekranda dönen Sünger Bob'a takılmıştı. "Bir komşu daha soymayacağız herhalde."

"Biz eğlenceli olan ya da olmayan herhangi bir şey yapmıyoruz."

Onun bu yorumu karşısında gözlerimi devirdim. Sanki bu konuda bir şey yapabilmiş gibi. "Nereye gidersen git peşinden geleceğim, o yüzden günü mümkün olduğunca ilginç hale getirmeni rica edeceğim." Oturma odası çok aydınlık olmadığı için pis pis sırtıttım. Belki de Brecken bu hain sırtışıma görebilirdi.

"Efendim? Ne dedin?" diye sordu Heidi, mısır gevreğini bitirirken. "Eğlenceli bir şeyler mi yapacağız? Lütfen yapalım. Çok sıkıldım."

Brecken omzunun üstünden arkaya, ona doğru baktı. "Şey..."

"Hayvanat bahçesine gidelim mi?" diye sordu Sophie. Oturduğu yerden zıplayarak kalktı ve Brecken'a doğru koştu. "Ne zamandır hayvanat bahçesine gitmedim!"

Brecken bana, yani oturduğum yere doğru döndü ve kaşlarını çatı. Bir şey söylemedi ama Sophie'nin ümit dolu yüzüne baktı. "Babamın ne kadar para bıraktığına bakayım, olur mu?"

"Yaşasın!" Sophie ellerini çırpı ve koşarak odasına gitti. "Yeni pembe şortumu giyeceğim," diye bağırdı omzunun üstünden.

“Bir arkadaşımı getirebilir miyim?” diye sordu Heidi. “Sadece sen ve Sophie olursanız çok sıkılırım.”

Heidi büyüyordu ve arkadaşını getirmek istemesini anlayabiliyordum. Onun yaşmdayken bunu ben de isterdim. Ayrıca hayvanat bahçesi bir günü geçirmek için eğlenceli ve güvenli bir yer gibi duruyordu.

“Başkasının parasını ödemem,” dedi Brecken. “Kendi parasını kendisi ödesin. İster gelsin, ister gelmesin.”

“Süper.” Heidi telefona koştı ve koridordan odasına doğru yürürken tuşları çevirmeye başladı.

“Bu çok nazik bir davranıştı.” Arkama yaslandım, kolumu koltuğun arkasına koydum. “Sen gerçekten iyi bir ağabeysin.”

Brecken güldü ve başka tarafa baktı. “Ayrıca hem anneyim, hem babayım, hem de çocuk bakıcısıyım.”

“Baban nerede senin?” Buraya geldiğimden beri onu görmemiştim.

“Çok çalışıyor. Şimdi şehir dışında.” Brecken kumandayı aldı ve kanallar arasında gezinmeye başladı.

“Benim babam da çok çalışıyor ama geceleri mutlaka eve geliyor. Babamın eve gelip yanıma oturmasını, bana günümün nasıl geçtiğini sormasını özlüyorum. Senin baban ne iş yapıyor?”

“*Seninki* ne iş yapıyor?” diye karşılık verdi Brecken soruma cevap vermemek için. Zekice bir hareketti bu.

“Şey, benim babam muhasebeci. Sıkıcı bir işi var ama bizi raftinge, kamp yapmaya falan götürmeyi çok sever.” Bu konu hakkında konuştukça daha çok üzülüyordum. Bir daha asla kampa gidemeyecektim. Bir daha asla kamp ateşinin başında oturup sosis kızartamayacak, çadırda uyumaya çalışırken sırtıma batan

sert zemini hissedemeyecektim. Brecken'm çektiğim acıyı görme-yeceğinden emin olduğum halde arkama döndüm.

"Şanslıymışsın. Biz bunları hiç yapmayız."

"Neden?"

İç çekerek cevap verdi Brecken. "Çünkü babam işten hiç izin alamıyor. Hâlâ annemin hastaneye yattığı zamandan kalma tonla faturayı ödüyoruz. Sigortamız yok. Babamın kendi işi ve... bun-ları sana neden anlatıyorum ki? Önemsiz şeyler." Kumandayı kol-tuğa fırlatarak ayağa kalktı.

"Kiminle konuşuyorsun?" dedi Heidi odasından dönerken.

"Kimseyle."

Heidi, Brecken'in önünde durdu, kollarını kavuşturdu ve kal-çasını yana doğru çıkardı. Neredeyse gülecektim. Tıpkı kardeş-lerimle bana benziyorlardı. "İlaçlarını alıyor musun sen?" diye sordu.

Brecken'm kaba bir şeyler söylemek üzere olduğundan emin-dim, çünkü insana ne yapması gerektiğini söyleyen bir kardeşten daha sinir bozucu bir şey yoktur, ama Brecken'in hiçbir şey söy-lememesine şaşırdım. Sadece arkasına döndü ve merdivenlerden inerek odasına gitti.

Heidi ise kaşlarını çatarak banyoya yöneldi. İçeriden duş ve müzik sesi gelmeye başladı. Oturma odasında yalnız kalmak is-temediğim için Brecken'm odasına giriyordum ki, onu tişörtünü çıkarırken yakaladım. Kolları havadaydı, tişört beline dolanmıştı.

"Ahh!" diye çığlık atarak arkama döndüm. "Üstüne bir şey giy!"

Güldü. "Ne var? Daha önce bir erkeğin göğsünü görmedin inı hiç?" Brecken kol kaslarını gösterdi, şişkin pazılarıyla gurur du-yuyordu. "Hele ki böyle mükemmel bir erkeğinkini?"

Tepkim onun istediği gibi değildi. Kendimden beklediğim tepki de bu değildi. Etkilenmediğimden ya da utanmışımdan değildi bu. Sorunum, herhangi bir çıplaklığa maruz kaldığım her an, aklıma Bay Roland'ın gelmesiydi. Bu Brecken'a haksızlık etmek olsa bile beni çok rahatsız ediyordu. İşin gerçeği buydu.

Büyükannem haklıydı. Yaşadığım tacizin devam etmesine göz yumuyordum. Hayatımda bir erkekle normal bir ilişkim olmamıştı ve Bay Roland'la yaşadığım o korkunç anları sürekli hatırlıyor oluşum büyükannemin haklı olduğunu kanıtlıyordu. Brecken gibi yakışıklı bir çocuğa bile bakarken morali bozuluyor ya da öğreniyordum. Yardıma ihtiyacım vardı ama öldükten sonra o yardımı nereden alacaktım?

Parmağımı ona doğru sallayarak, "Üstünü giyin!" diye emrettim bir kez daha.

"Giyiniyorum," dedi, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Burada olmaması gereken sensin. Neden ilgileniyorsun ki? Muhafız melekler her şeyi göremiyor mu zaten? Sır falan yok, haksız mıyım?"

"Umarım yoktur," dedim kapımanın önünde beklerken. "Ve sana önceden söylemiştim. Ben melek değilim. Sadece muhafızım. Hazır bu konu açılmışken, bana hayatındaki şu büyük engelden bahseder misin? Ben de o engeli aşmana yardım edeyim ve buradan gideyim." Kafamı beton duvara yaslayarak bekledim.

Brecken sessizliğini korurken, ben de göz ucuyla odasına baktım. Bir sandalyeye oturmuştu, kirli tişörtünü elinde tutuyordu. Yüzünde endişe çizgileri vardı. Gergin yüzündeki kaşları çatık, dudakları büküktü.

"Sorun nedir?" diye sordum ona. Kendi sıkıntımı unutup onun yanında diz çöktüm. Bakışları benimkilere kaydı. O andaki stres ve yorgunluğun ne kadar baskın olduğunu hissettim.

Elimi elinin üstüne koydum ve hayatımda başka hiçbir erkeğe söylemediğim sözleri ona söyledim. “Her şey düzelecek. Ben... senin için buradayım.”

Tam o anda ev karanlığa gömüldü.

Elektrik kesilmişti.

İTİRAF YOK

ALISA

Gözlerim ani karanlığa hemen alıştı. Oldukça net bir şekilde görüyordum ama Brecken'in dizinin dibinde donakalmıştım. Brecken yerinden sıçradı ve yanımdan geçerken merdivenlere yöneldi.

Sophie'nin bağırdığını duydum. "Mikrodalga fırın çalışmıyor," dedi dudak bükerek. Elinde bir kâse çiğ yulaf vardı.

Brecken kollarıyla kardeşini sardı ve sonra bana baktı. "Sana söylemiştim."

"Öyle mi?" dedi Sophie ıslak yanaklarını silerken.

"Yine de elektriklerin kesilecek olınası suç işlemeye sebep değil," diye mırıldandım.

"Sana demedim, canım. Ben... hayali arkadaşımla konuşuyorum," dedi Brecken kız kardeşini teselli ederken.

Heidi içeri girdi ve bıkkınlık dolu bir ifadeyle başını salladı. "Bıktım bundan. Babamı arayacağım."

"Belki de bize biraz para gönderir." Brecken derin bir iç çekişle kendini kanepeye atarak bacaklarını yanına çekti. "Bu çok aptalca!"

Babası, hem elektrik faturasını ödemeleri için, hem de sebze meyve alışverişi için gereken parayı o gün öğleden sonra saat bire kadar göndereceğine söz verdi. O para hayvanat bahçesine gitmeye bile yeterdi. Bankadan haber gelmesi için beklerken Brecken ve ben oturma odasına girdik. Kızlar dışarıda oynuyorlardı.

“Ne durumda olduğumuzu şimdi anladın mı?” dedi Brecken. “Babam burada yokken her zaman para gönderemiyor.” Dizlerinin üstüne eğildi, elleriyle gözlerini kapadı. “Banka da Cumartesi günleri sadece öğlene kadar açık. Acele etseler iyi olur.”

“Evet, anlıyorum ama yakalanmış olsaydım hapse girebileceğin gerçeğini değiştirmez bu,” dedim. “Heidi ve Sophie için öylesi daha mı iyi olurdu?”

Odayı bir anda sessizlik doldurdu. Brecken cevap vermemişti. Haklı olduğumu biliyor ama bunu kabul etmek istemiyordu. Kalbim yumuşadı ve öne eğildim, beni görebildiğinden emindim.

“Bu kez işe yaradı.” Eline hafifçe vurdum. Odasmda kaldığım yerden devam edip etmemek konusunda emin değildim ama bunun doğru olmayacağını bile bile devam ettim. “Az önce söylediklerimde ciddiydim. Bana güvenebilirsiniz. Ben... arkadaşın olabilirim.” Bunun sözünü neden verdiğimi bilmiyordum. Brecken’i pek de sevmiyordum ve buradan gitmek için can atıyordum. Suç işlemekle geçirdiği hayatı sabrımı taşııyordu ama bu sözleri söylemek içimden gelmişti. Ben de her bir kelimenin, kuru bir toprak parçasının üstüne dökülen serin su gibi ağızmdan dökülmesine izin verdim. Sonuç tahmin ettiğim gibiydi.

Brecken yumuşacık bir ifadeyle gözlerime baktı ve gülümsedi. “Benim, hiç normal kız arkadaşım olmadı. Anlarsın ya.”

“Neden?” diye sordum, içimden iğneleyici bir şey daha söylemek geldi ama kendimi tuttum.

Brecken başka yöne bakarak gözlerini devirdi.

“Benim de hiç normal erkek arkadaşım olmadı.”

O da bana şüphyle baktı, şaşırmıştı. Yalan söyleyip söylemediğimi merak ediyordu. Bunu hissedebiliyordum. Fakat sonunda güldü ve kafasını salladı.

“Hayır. Hiç,” dedim gerçeği bir kez daha vurgulayarak.

“Neden?”

“Şey...” Ona gerçeği söylemeyecektim. Ona, çoğu saplantımın, özel hayatımın içine sızmış olan Bay Ronald’la bağlantılı olduğunu anlatmayacaktım. Öldüğümünden beri, bu zamana kadar aldığım pek çok kararın onun yüzünden kirlendiğini fark etmiştim.

İçimi bir öfke dalgası kapladı. Öfkeyi bastırmaya, bir kez olsun kendim yerine Brecken’a odaklanmaya çalıştım. Brecken çok savunmasızdı ve benim de ona karşı hissettiğim yoğun bir şefkat vardı. Bu şefkatin onun muhafızı olmamdan kaynaklandığından emindim ve ona yardım etmek istiyordum. Ancak sırlarımı kendime saklamaya devam edecektim.

“Lezbiyen misin?” diye sordu, şakacı bir ifadeyle beni dürtmeye çalışarak. Fakat bu hareketi yapar yapmaz, eli içimden geçip gitti. “Melekler eşcinsel olabiliyor mu?” Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

“Hayır, lezbiyen değilim ve sana daha önce de söyledim. Melek de değilim.” Ellerimi göğsümde kavuşturarak kapıya yürüdüm. “Ayrıca eşcinsel olmak, karşı cinsle arkadaş olmaya engel değildir.” Bunu söylememem gerekiyordu. Şimdi bana sebebini soracaktı ve ben de buna cevap vermek istemiyordum. Belki de tam o anda buradan çıkıp gitmeli ve kendimle baş başa kalmalıydım. Aslında böyle davranmamam gerekirdi ama bana göre olması gereken buydu.

“Alisa, bekle.”

Dudaklarımı büzerek geri döndüm ve Brecken’in gözlerinin içine baktım. Loş ışığın altında gözleri daha derin ve koyu renk görünüyordu. Göğsümde bir şeyler pır pır etti ve içimden onun eline dokunmak geldi. Somurttum, bu tuhaf duyguları kendimden uzaklaştırdım.

“Bana nasıl öldüğünü anlat.”

Ona uzun bir süre baktım. Dudaklarım kilitlenmişti, zihnim bomboştu. Gerçekleri; bu kadar zayıf, depresif ve yalnız olduğumu, bu durumdan kurtulamadığımı kabullenmek istemiyordum. Bu bahane şu anda çok acıklı görünüyordu. Her insanın derdi olurdu. Her insan bir şeylerle mücadele ederdi. Çoğu da dertlerini açığa vuramadığı için hayatına son verirdi.

Brecken öne doğru yürüdü, elini uzattı. Eli benimkinin içinden geçmiş olsa da, o his beni elektrik çarpmış gibi sarstı. Şefkat, ilgi ve anlayış duyguları ruhumu ısıttı, kararlılığımı yumuşattı, gitme isteğimi bir anda eritti.

Brecken bu duyguları *benim* için hissediyordu.

Yüzüne, gözlerine, alnında biçimsizce duran saç tellerine baktım. Kimdi bu çocuk? Artık bana hissiz, uyuşturucu bağımlısı bir ezik gibi gelmiyordu. Artık onun, başka evlerde sabahlayan, sarhoş olan ya da adam döven biri olduğunu *hissetmiyordum*. Brecken, dış dünyaya karşı haşın davranışlarına ve dış görünüşüne rağmen nazik, cömert ve sevecendi. Bu davranışlarını ortaya daha fazla çıkarmasına yardım edebildiğim takdirde, harika biri olacaktı.

Öne doğru uzadı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Hikâyemi öğrenmeyi gerçekten istiyordu. “Bana anlatabilirsin, Alisa. Ben anlarım.”

Belki beni anlayabilirdi ama ona ne kadar yardım etmek istesem de, onun bana güvenmesini ve beni sevmesini ne kadar istesem de kendimi riske atamazdım. Başımı iki yana sallayarak ona özür dolu bir bakış attım. Gözlerimi kırparak ortadan kayboldum.

RAHATLIK YOK

ALISA

Bir kez daha evime kaçtım. Eskiden, hayat fazlasıyla üzerime geldiği zamanlarda yaptığım gibi, tortop vaziyette yatağıma kıvrıldım. Büyükannemin sözleri yeniden aklıma geldi. Bay Roland hayatıma müdahale ediyordu. Her uyanışımı işken- ceye çeviren, her kâbusumda yüzünü gördüğüm, bu kadar korkunç bir şey yapmış olan o adamı nasıl affedebilirdim? Bu işin peşini nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Nasıl iyileşeceğimi bilmiyordum.

Bir süre sonra yatağımdan kalktım. Ev sessizdi, ben de anemle babamın odasına girdim. Sonra da, benimkinden iki kapı ötede olan Ty'ın odasını kontrol ettim. Hepsi boştu. Zemin kattan geçerek Derek'in odasına da girdim ama orada da aynı şeyi buldum. Hiçbir şeyi.

İşe geri dönmek zorundaydım ama bu çok özlediğim tanıdık yerde bir süre daha kalma, oturma odasına doğru süzülme, büyük piyanomuzun fildişi tuşlarında parmaklarımı gezdirmeye gibi zevkleri bir kez daha tattım. Piyanomuzun sert, siyah oturağına geldiğimde, o ana kadar ezberlediğim bütün şarkılar kafamın içinde çalmaya başladı. Parmaklarımın yeniden o şarkıları çalabilmesini çok istiyordum... ama tuşlara basamıyordum. Bir

bedenim olmadan hiçbir şey yapamıyordum. Kendi bedenimi fırlatıp atmıştım ama şimdi onu geri istiyordum, her zamankinden de fazla.

Kendime duyduğum acıma hissinin içinde debelenirken, kendimle baş başa kalmaya daha fazla katlanamayacağımı anladığım ana kadar ıstırap çekmeye devam ettim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Eskiden olsa, Natty'yi arardım. İhtiyaç duyduğunuz anda neden bir telefon bulamıyordunuz burada? Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, bir ruh ziyaretine işaret eden sinir bozucu bir çekilme yaşadım. Evimden dışarı çekilerek rahatsız edici bir enerji ışığına maruz bırakıldım.

Bir saniye sonra, Natty'nin eski evinin bana o çok tanıdık gelen oturma odasında buldum kendimi. Bu ev ikimiz için de işkencenin bir simgesi haline gelmişti.

Bir anlığına donakaldım, soluk alıp verişlerimin hızlanmasını bekledim. İçime doluşan anılar kafamı allak bullak etmişti. *Burada ne işim vardı benim?*

Odaya baktım. Çok şey değişmemiştir. Arka duvara dayanmış aynı çiçek desenli kanepe, aynı pirinç lambaları ayakta tutan aynı masalar... Duvarın rengi artık biraz daha açık bir kahverengiydi ve eskiden halının olduğu yerde şimdi parke vardı, fakat odadaki tek değişiklik de buydu.

Ruhumun derinliklerinden gelen tuhaf bir güç beni upuzun koridora doğru çekerek Natty'nin eski odasına yöneltti. Kapı eşiğinde durdum ve içeri baktım; beysbol posterleri asılmış duvarlar yeni boyanmıştı. Köşede bir oyuncak kutusu vardı. Toplanmamış yatak, buranın artık Natty'nin odası olmadığını haykırıyordu.

Geri dönerek mutfığa doğru baktım, iğrenç bir merak her yanıma sarmıştı. Mutfakta, bodrum katma açılan bir kapı vardı. Korku filmlerindeki gibi, bütün kötülükler bodrum katında olurdu.

Varlığımın her bir hücresi bana arkamı dönüp koşarak uzaklaşmam gerektiğini söylese de, kendimi durduramadım. Pirinç

tokmaklı kapı kilitliydi. Bu kilit daha önce de var mıydı? O bodrum katına inmeyeli yıllar olmuştu, şimdi de inmek istemiyordum. Öyleyse kendimi neden merdivenlerden inmeye mecbur hissediyordum?

Kapıdan geçerek ilk adımı atmış oldum. Karanlık her tarafımı sardı ama etrafımı çok net bir biçimde görüyordum. Kirişlerden sarkan örümcek ağları tüyler ürpertici bir zarafetle, narin iplikleri toz içindeki tavanı süslüyordu. Beton ve parkelerle donatılmış, ona on iki metre büyüklüğündeki korku odasına girdim. Beynime doluşan anılar, o işkence dolu anları çok net bir biçimde tekrar tekrar yaşamam için beni zorluyordu.

On iki yaşındayım. Annemin doğum günüm için diktiği pembe-beyaz kolsuz elbisemi giyiyorum. Bay Roland'ın beni götürdüğü bodrum katında, ahşap bir sandığın üstünde oturuyorum. Bay Roland şişkin, heyecan dolu yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşırken onu seyrediyorum.

143

"Bugün geldiğin için çok mutluyum," diyor. Natty çok yalnız kalıyor." Daha da yakınımaya gelerek önümde çömeliyor, ellerini çiplak dizlerime koyuyor.

Boğazıma kadar çıkan kusmuğu hissediyorum ama bağırmanın, tedirginliğimi belli etmekten çok korkuyorum. Nefesim kesiliyor ve ellerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Belki de bugün canımı yakmaz. Belki de sadece dostça davranıyordur. Belki de elimi tutar ve beni üst kata, gün ışığının güvenli kollarına çıkarır.

"Ben de çok yalnız kalıyorum," diyor ve eli bacağımdan yukarı doğru kayıyor.

Aniden içimi öyle güçlü bir korku hissi kapladı ki, bunu kontrol edemedim ve tüm benliğimi ele geçirdi. Günümüze döndüğümde korkuyla bağırmaya başlayarak dizlerimin üstüne çöktüm. Kupkuru hıçkırıklar aklımı esir almıştı. Zar zor düşünebiliyor, bu anları yeniden yaşamaya katlanamıyordum.

“Yardım et bana,” diye fısıldadım beni dinleyen kişiye. Göz açıp kapayınca kadar kendimi *Idir Shao*’da, büyükannemin yatıştırıcı ses tonu eşliğinde hafifçe sallanırken buldum.

“Sakin ol canım. Her şey düzelecek.”

✱

Büyükannemin kollarının rahatlığında ne kadar oturduğumu bilmiyorum ama bir süre sonra geri çekilerek onun parlak mavi gözlerine baktım. “Ben delinin biriyim,” dedim. Yüzümdeki yaşları silmem gerektiğini hissediyordum.

“Hayır, sen tamamen normalsin.”

“Şimdi de sen yalan söylüyorsun.” Gülümsedim ve kucakımdaki ellerime baktım. “Normal olan ne, artık onu bile bilmiyorum.”

“Sensin,” dedi saçımı okşayarak.

“Sanırım sen haklısın, büyükanne. Yani, Bay Roland konusunda.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı elimi sıkarak. “Bunun üstesinden geleceksin. Merak etme.”

Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim. Üstesinden gelip gelemeyeceğimi, o alçak adama karşı hissettiğim nefret ve öfkeyi içimden atıp atamayacağımı bilmiyordum. “Gitmem gerek. Brecken’ın bana ihtiyacı olabilir.”

Büyükannem gururlanmış bir gülümsemeyle bana baktı. “Evet. İşte yapman gereken bu. Seninle gurur duyuyorum, Alisa. Ne kadar da büyüdün.”

“Öyle mi dersin?”

“Evet, öyle. Harika gidiyorsun.” Yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü, sonra da bana sarıldı. “Yakında yine görüşeceğiz.”

Gülümsedim ve ona sarıldım. “Seni çok seviyorum.”

YENİ KARAR BRECKEN

Brecken Alisa'nın biraz evvel durduğu boş yere bakakaldı. Alisa gitmişti. Öylece. Her zamanki gibi.

Alisa bir şekilde onun aklını çelmişti. Brecken, onun gitmesini isteyip istemediğinden emin değildi. Peki ya Alisa ne yapıyordu? Brecken tam da onun gitmesini *istemediği* bir anda kafasına göre çekip gidiyordu. Brecken, Alisa'nın etrafında olmasından hoşlanıyor gibiydi. Bunu ona asla söylemeyecek olsa da, Alisa'nın iğneleyici yorumları Brecken'ı güldürüyordu.

Ancak Brecken, Alisa'nın kendini geri çektiğinin, hikâyesini anlatmak istemediğinin farkındaydı. Alisa'yı anlıyor, çoğu zaman onun hissettiği gibi hissediyordu. Ne kadar az insan bilirse, hayat o kadar kolaylaşıyordu. Ama Alisa, Brecken'da konuşma, paylaşma isteği uyandırıyor. Brecken kalbindeki ağrıyı, endişelerini ona anlatmak istiyordu. Alisa'nın kendisini anlayabileceğini, onun yanında olacağını hissediyordu. Zaten Alisa bunu ona söylemişti. Acaba ona güvenebilir miydi? Güvenmek istiyordu.

Brecken, Alisa'yla birlikte geçirdiği son anı, kızın gözlerindeki mutsuzluğu, ortadan kaybolurken düşüveren omuzlarını

düşündü. Alisa'nın canı yanıyordu. Brecken bunu hissediyor, Alisa'nın iyileşmesine yardım etmek istiyordu.

Brecken'in içinden bir parça, durumlar karıştığında ortadan kaybolduğu için Alisa'yı affediyor, bir başka parçaysa ona öfkeleniyordu. Görünüşe göre ortadan kaybolmak, Alisa için her sorunun çözümüydü. Brecken, bir kez bile olsa Alisa'nın, sürekli Brecken'a öğütlediği gibi güçlü olmasını istiyordu.

İkisi arasındaki ikiye bölünmüş durum, Brecken'a âdeta bir tokat gibi indi. Alisa, Brecken'in hayatını değiştirerek, onun "iyi çocuk" olmasını istiyordu. Diğer yandan da kendisiyle ilgili, Brecken'a anlatmak şöyle dursun, kabul bile etmediği ya da yüzleşmediği ciddi sorunları vardı.

Brecken bu konu hakkında düşündükçe sinirleniyordu. Alisa gelir gelmez ona ne düşündüğünü söyleyecekti. Fakat şu anda kardeşlerine odaklanması gerekiyordu. Kötü bir tavır takınarak onların gününü mahvetmek istemiyordu. Annesinin tatlı sesi ve sakinleştirici sözcükleri geldi aklına. "Nereye gidersen git, hava nasıl olursa olsun, kendi güneş ışığını yanında götür." Annesi bu cümleyi bir yerde duymuş ve çok sevmiş, her gün tekrar etmişti. Brecken çok uğraşmasına karşın bu cümleyi bir türlü unutamamıştı.

Genç adam zoraki bir şekilde gülümsedi ve kardeşlerine seslendi. "Eşyanızı alın, kızlar. Çıkıyoruz." Hayvanat bahçesine gidecek, sosisli sandviç yiyecek, filleri seyredecek ve harika vakit geçireceklerdi. Brecken kendini eğlenmeye, komik olmaya, gülmeye ve hiçbir derdi yokmuş gibi davranmaya zorlayacaktı. Kardeşleri için.

HAYVANAT BAHÇESİNDE BİR GÜN

ALISA

Bir iç çekişle, Ford Taurus marka eski bir arabanın arka koltuğunda belirdim. Brecken'ın annesinin eski arabasıydı bu. Elindeki bebeğine fısıldayarak oyun oynayan Sophie'nin yanına oturdum. Heidi ve Brecken önde oturuyor, pek fazla konuşmuyorlardı. Birkaç dakika sonra çok güzel, kırmızı tuğladan, üç beyaz duvarlı ve güneş ışığında parlayan siyah kapılı bir evin önünde durduk. Evin bahçesini ve patikasını çok tatlı çalılar süslüyordu. Ev para saçıyordu sanki. Neredeyse karşımda bir kapıcının belirivermesini bekliyordum.

"Bir saniye," dedi Heidi arabadan inerken. "Gidip onu çağır-yım."

Bir süre sonra, Heidi'nin yaşlarında bir kız kapıda belirdi. Krem beyazı yüzünü çevreleyen küt, sarı saçları vardı. Pahalı olduklarını hemen fark ettiğim kıyafetler giymişti. Bu tür kıyafetleri *eskiden* ben de giyerdim. Skechers marka spor ayakkabılar, Abercrombie & Fitch marka şort ve Aeropostale marka tişört. Omzundan sarkan küçük çantası çok tatlıydı.

Böyle kıyafetleri özlemiştim.

“Merhaba Madison!” diye bağırdı Sophie arka koltuktan.

Yanımdaki kapı açıldı ve Heidi arka koltuğa oturdu, beni de ortaya itmiş oldu. Madison öne, Brecken’ın yanına oturdu. Kız sürekli Brecken’a bakıyordu, ben de elimde olmadan kızın bu büyük zaafına gülümsedim.

Brecken başım arkaya çevirerek kıkırdamanın kimden geldiğini anlamaya çalıştı. İşe yaramayacağını bilerek öne doğru eğildim. Brecken bu aydınlıkta beni göremezdi. Gerçi benim arka koltukta olduğumu hissettiğinden emindim.

“Ne oldu, Breck?” diye sordu Heidi. “Kime bakıyorsun?”

148 Brecken Heidi’ye baktı ve kafasını salladı. “Hiç... Bir araba geliyor sandım da. Önemli bir şey değil.”

Heidi de döndü ve pencereden dışarı baktı. “Haydi, çok sıcak olmadan gidelim.”

Hayvanat bahçesinin rüzgârlı yollarında ilerlerken taze bir meltem yavaşça esiyordu. Ben geride kalarak Brecken’ın peşinden yürüyor, bu küçük ailenin canlılığını izliyordum. Uzun ağaçlar sağa sola sallanıyordu, mis kokulu çiçekler her yana yayılmıştı. Bu sürünge binadan misk kokusu geliyor, ekşi bir aroma etrafımızı bulut gibi sarıyordu. Yalnızca ruhtan ibaret halimle bile bu kokuyu duyabiliyordum.

Brecken’ı izlerken, kardeşlerine karşı sergilediği tavırlara hayran oldum. Öyle sabırlı, öyle... tatlıydı ki. Neyse ki kardeşlerim de çoğunlukla böyle davranmıştı bana ama Brecken... böyle

davranacak birine benzemiyordu. O daha çok, kendisine yaklaşan herkese hırlayan ve tıslayan biri gibiydi.

Ona yaklaştım. Öyle yakınına geldim ki parfümünü koklayabiliyordum. Kokuyu içime çektim. Parfümünü çok beğendiğim için daha iyi koklayabilmeyi istedim. Brecken döndü, onu kokladığımı duydu ama bir şey demedi.

Heidi hâlâ, “İlaçlarını aldın mı sen?” diyordu.

Bir an neşelenerek, kardeşlerime yaptığım gibi onunla da alay etseydim neler yapabileceğini düşündüm. Öylesi hafif şakalaşmaları özlemiştim, biraz eğlenmek istiyordum. Elimi başına koyarak saçlarını karıştırmaya çalıştım ama dağıtmayı beceremedim. Nesneleri hareket ettirmeyi, böyle bir şey mümkün olsa dahi, bilmiyordum ama Brecken benim orada olduğumu biliyordu.

149

Brecken etrafında döndü, Sophie’nin elini bıraktı ve kazara Madison’ın koluna vurdu.

“Ay!” diye haykırdı Madison. “Ne yapıyorsun sen?”

Brecken etrafa baktı, saçını düzeltti. “Hiç. Sadece... saçım bozulmuş.”

“Saçının daha fazla bozulabileceğini sanmıyorum,” dedi Heidi, alaycı bir kahkaha atarak.

“Çok komik,” dedi Brecken.

“Saçını beğendim, Brecken. Bence çok havalı.” Madison, hayranlık dolu bakışlarla Brecken’a sırttı. Brecken’a gereğinden fazla yaklaşarak, ona sokuldu.

Yeniden yürümeye başladığımızda Brecken’in elini avcuma aldım. Bu, ağabeyim Derek’le yapmayı en çok sevdiğim şeydi. O da her zaman bana kızar, elini kurtarmaya çalışırdı. Onu

utandırmaya baylırdım. Tam da düşündüğüm gibi, Brecken da sıçrayarak benden kurtulmaya çalıştı. Elimde olmadan güldüm. Brecken dönüp dururken bir akrobata benziyordu.

Kızlar durdular ve ona bakmaya başladılar.

Brecken ilgi odağı olduğunu fark ettiği anda durdu ve derin bir nefes aldı. "Ben tuvalete gidiyorum. Siz zürafalara gidin, ben yetişirim."

Kızlar somurarak Brecken'ı bırakıp gittiler. Madison bariz bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bu çok komikti işte!" diye gülerken dizime vurdum. "Kendi yüzünü bir görmeliydin." Dans edip kirli saçımı karıştırarak Brecken'in taklidini yaptım.

150

"Çok hoş. Gerçekten de çok hoş ve çok olgunca bir davranış." Brecken diğer yana doğru ilerlerken bana arka arkaya küfürler sıralıyordu.

"Hadi ama, Brecken. Şaka yapıyordum."

"Hayır. Beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun. İlaçlara *gerçekten* ihtiyacım varmış gibi gösteriyorsun ve ben bundan hiç de hoşlanmıyorum." Olduğum yöne doğru sertçe baktı.

Çenemi öne uzattım. "İyi. Bebek gibi davran bakalım. Bana ne."

Brecken gözlerini kısarak uzaklaştı.

Arkasından gittim. "Tanrım. Sadece biraz eğlenmek istemiş-tim. Kardeşlerimi özledim. Hepsini bu. Seni kızdırmak istemedim."

Brecken birden durdu ve bana döndü. "Senin kardeşlerin mi var?"

“Evet.”

“Gerçekten mi?”

Bana inanmıyor muydu? Yalan söylediğimi mi düşünüyordu? Bunu neden umursayacaktı ki? Bunlar, bir muhafıza sorulması gereken türden sorular değildi. Muhafızların aslında *görünmemesi* de gerekiyordu. Bütün bu olay çok saçmaydı. “Tyler ve Derek,” dedim ona sonunda.

“Pekâlâ. Senden büyükler mi, küçükler mi?”

İç çekerek, “Ty on iki, Derek on sekiz yaşında. Bu kadar. Mutlusun şimdi?” dedim.

Brecken güldü ve yokuş yukarı yürümeye devam etti. “Şimdilik.”

151

“Yani siz üç kardeş misiniz?” diye sordum, onunla ilgili mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyordum. Kardeşler başlangıç için güvenli bir konu gibi duruyordu, zaten o da bana kardeşlerimi sormuştu.

“Evet.”

“Ve annen öldü?”

Başımı hafifçe sallayarak karşılık verdi bana.

“Çok üzüldüm, Breck. Benim annem de geçen gün neredeyse ölüyordu. Ben orada olmasaydım -”

“Ne? Ne zaman? Sen ölmeden önce mi yoksa yanıma geldikten sonra mı?”

“Şey, senin yanına geldikten sonra,” diye dürüstçe yanıtladım onu.

“Vay be,” dedi. “Siz muhafızların ailesi olduğunu bilmiyordum. Çok tuhaf.”

“Eh, senden önce de bir hayatım olduğunu biliyorsun. Biz orada sadece pembe bulutların üstüne oturup arp çalmıyoruz.”

Brecken’in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “İyi bari. Yoksa biz ölümlüler sağır olurduk.”

“Hey!” dedim gülerек. “Hayatım boyunca piyano dersleri aldım ben. Bu konuda ustayımdır.” Ellerimi göğsümde kavuşturdum, Brecken’la tartışmaya hazırdım.

“Çalışını görmek isterdim,” dedi yumuşak bir sesle. “Gerçekten.”

Brecken’in ruh hali öylesine hızlı değişmişti ki, bir an dilim tutulmuştu ama başıma son gelenleri de birine anlatmak istiyordum. “Ah, Brecken. Ailemi tekrar görmek çok güzeldi. Onları çok özledim ama şu an mahvolmuş durumdalar. Bu da sanırım benim suçum.” Bunları ona anlatmamalıydım, zaten bana yardım edemezdi ama beni anlayabilecek bir arkadaşına çok ihtiyaç duyuyordum.

Eğri büğrü bir ağacın altında durduk ve gorillerin bulunduğu yerde bir banka otuduk.

“Seni görebiliyorum,” dedi Brecken şaşkınlıkla ve bana dokunmak için uzandı. “Bana nasıl öldüğünü anlat, Alisa. Lütfen. Bilmek istiyorum.” Sesindeki o rica tonu beni etkilemişti ama esas bilmek istediği şey benim ölümüm müydü, yoksa genel anlamda ölüm kavramı mıydı? Sanırım sadece ölümü merak ediyordu. Bunun sebebi de annesiydi.

Yüzüne baktım, oradaki samimiyeti gördüm ve elimi elinin üstüne koydum. Brecken’in içindeki endişe benliğimi sardı. Bu

duyguları ailem ve Natty dışında kimse benim için hissetmemişti. Brecken'im da hissetmesi harikaydı.

"Şey... Sanırım bunu söylemenin tek yolu lafı dolandırma-mak." Derin bir nefes aldım ve yerimden sıçradım, yani mecazi olarak. "Kendimi öldürdüm."

"Sen... kendini mi öldürdün?" Şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne-den yaptın bunu?" Kaşlarını çatı, ifadesi şaşkınlıktan korkuya, sonra da öfkeye dönüştü. "Bunca korkunç hastalığı olan insan yaşam mücadelesi veriyor. Sen bunu ailene nasıl yapabildin?" İfa-desi şimdi de öfkeden tiksintiye dönmüştü. Şaşkına dönmüştüm, ne diyeceğimi bilemiyordum. Beklediğim tepki bu değildi.

"Ben de kanserden falan öldün sanmıştım." Ayağa kalktı ve daireler çizerek yürümeye başladı. "Buna inanamıyorum."

153

"Ben ölmeden birkaç ay önce en iyi arkadaşım kanserden öldü. Çok yakın olduğum büyükannem de ondan da önce ölmüş-tü. Bütün bunlarla başa çıkamadım. Bunu anlayamazsın sen." Beni anlamasını istiyordum, kollarımı uzattım.

"Bu çok... bencilce."

Brecken bana şaşkınlıkla baktı, ben de ona baktım. Hareket edemiyordum. Brecken'in bu tepkisi, özgüvenimi sıcak bir ağda gibi eritmişti. Brecken'la aramızda şimdiye kadar oluşmuş bütün duygular uçup gitmişti ve şu anda onun benim için hissettiği tek şey aşağılamaydı. Bunun canımı ne kadar yaktığını anlatamaz-dım.

"İntihar etmiş biri benim muhafızım olamaz," diye kızgınlıkla fısıldadı. "Ben kendi kendime zor yetiyorum! Senin bana ne yar-dımın dokunabilir ki? Kendi hayatınla bile başa çıkamamışsın."

Haklıydı. Hiçbir şey bilmiyordum. Ben kendim de yaşamamın ne demek olduğunu bilememiştim. Yan çizmiştim. Pes etmiştim. Ben tam bir fiyaskoydum, bu halde Brecken'a doğru yolu nasıl gösterecektim?

"Ben... Özür dilerim," diye mırıldandım."

Brecken hızla döndü ve arkasına bile bakmadan patikadan aşağı hızla yürümeye başladı.

AÇIĞA ÇIKAN ÖFKE BRECKEN

Alisa kendini öldürmüştü. Kendini öldürmüştü! Hayatına son vermişti. Alisa'nın sözleri Brecken'in aklında gezinip duruyordu. Onlara engel olamıyordu. Alisa'nın sesini, kelimeleri nasıl zikrettiğini bir türlü zihninden atamıyordu... sanki son kurabiyeyi yediğini itiraf eden bir çocuk gibiydi. Yaptığı şeyden ötürü pişman görünmüyordu ve Brecken'dan tüm bunları onaylamasını mı bekliyordu?

Hiç üzülmemiş miydi? Alisa sadece bahane ürettiyordu, Brecken'in da bu bahanelere karnı toktu. Brecken'm tek düşündüğü şey, hastane odasında yatan annesi ve etrafındaki makinelerin çıkardığı bip sesleriydi. Yüzü öylesine solgun, gözleri öylesine çöküktü ki...

Annesi iki sene boyunca hayatta kalma mücadelesi vermişti.

Her bir ameliyatta, doktorlar annesinden bir parça daha kesmişlerdi. Annesi ölmek istememişti. O hastanedeki hiç kimse ölmek istememişti. Brecken, şimdiye kadar gördüğü bütün hastaları düşündü. O insanların hepsi dua ediyor, ağlıyor, yaşamak için çabalıyordu.

Alisa böyle bir şeyi ailesine nasıl yapabilmişti? Brecken yüzünü sıktı, muhafızıyla ilgili tüm düşünceleri zihninden atmak istiyordu. Ondan nefret ediyordu. Ondan çok büyük bir öfkeyle nefret ediyordu. Alisa'nın yanında kalmasına artık izin vermeyecekti. Onun varlığına kesinlikle müsamaha göstermeyecek, geri geldiği takdirde de ona "cehenneme kadar yolun var" diyecekti!

KAÇIŞ ALISA

Eve gitmedim. Gidemezdim. Zaten evde kimse yoktu. Kardeşlerimin nerede olduğunu bilmiyordum ama onları aramak da istemiyordum. Onun yerine gözlerimi kapadım ve büyükannemi, onun mavi gözlerini, beyaz saçlarını ve sevgi dolu yüzünü hayal ettim. Ancak onun yanında belirmek yerine, kendimi Idir Shaol'da buldum, yani ayrılmayı en çok istediğim yerde.

Kulübeme koştum. Yatağımı alıp almadıklarını merak ediyordum. O tanıdık, mavi beyaz yorganı görünce içim rahatladı. Kendimi yatağa atarak, yüzümü yatağın yumuşaklığına gömdüm.

Çok geçmeden sırtımda sıcacık bir el hissettim.

"Alisa?"

Bir kez daha ağlarken yakalandığım için çok utanmıştım. "Shana?" Onun yumuşacık ifadesi ve sevgi dolu ilgisi beni öyle rahatlatmış ki, duyularım birden açığa çıktı. Ağlamaya başladım.

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Ne oldu?"

"Bunu yapamam. Çok zor. Bunu asla anlayamazsın. İmkânı yok. Ona yardım edebilmem mümkün değil. Ben kendime bile

yardım edemiyorum. Her şey bir yana, o beni *görebiliyor* ve du-yabiliyor. Buna inanabiliyor musun?” Odada öylece dolanmaya başladım. Şikâyet ediyor, ağlıyor, bir bakıma kendi kendime üzü-lüyordum. Sözlerimi bitirdiğimde Shana saçlarımı okşadı ve gü-lümsedi.

“Seni görebiliyor demek. Vay be. Bu sıradan bir şey değil ama... çok havalı.”

“Hiç de havalı *değil*. İşleri çok zorlaştırıyor. Bana sürekli soru sorabilen bir çocuğu nasıl etkileyebilirim ki? Bana nasıl öldüğü-mü sordu.”

“Öyle mi? Sen ne dedin peki?” Shana’nın yüzü ilgi dolu bir ifadeyle aydınlandı ve bana yaklaştı.

Derin bir nefes alarak gözlerine baktım. “Gerçeği. Ona gerçe-ği söyledim. Arkadaş olabiliriz sanmıştım. Beni anlar sanmıştım. Anlamadı.”

“Ah, Alisa. Çok üzgünüm.” Bana yeniden sarıldı. “Ama yine de başarısız olmuş değilsin. Muhafızların görevleri sırasında çeşitli sebeplerden ötürü İdir Shaol’a geri dönmesi olağan bir durum. Bazen muhafızların Raphael’den yardım ya da öğüt almaları ge-rekebilir.”

“Gerçekten mi? Bunu *bana* neden kimse söylemedi?” Böyle önemli bir konuda bana kimsenin bilgi vermemiş olduğuna ina-namıyordum. Tamamen yalnız kaldığımı düşünmüştüm. Şimdi de, her ne kadar onu uzaklaştırmaya çalışsam da derin bir ihanet hissi, her yanıma kaşındıran bir battaniye misali beni sarmalıyor-du.

Shana güldü ve eskiden Natty’nin yaptığı gibi kolumu okşadı. “Anaita bunu derste anlatmıştı. Hatırlamıyor musun?”

Hayır, hatırlamıyordum. Bu benim için tam bir sürprizdi.

“Hadi” dedi. “Raphael’i görmeye gidelim.”

Raphael bürosunda sandalyesine yaslanmış, parmaklarını karnının üstünde düğümlemişti. Yüzündeki ciddi ifade kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Raphael konuşmuyor, benim konuşmamı bekliyordu.

“Gerektiğinde buraya dönebileceğimi fark etmemişim. Derste o kısmı kaçırmışım herhalde.” Gergindim, beyaz cübbemi tutarak üstündeki görünmez tozu silktim. “Ve şey, muhafızlığını yaptığım çocuk hakkında konuşmak istiyorum. Şey, ben bu görev için pek uygun olduğumu düşünmüyorum.”

“Ya?”

“Evet, çünkü o beni görebiliyor ve duyabiliyor.”

“Evet. Özel yetenekleri olduğunu sana söylemiştim. Unuttun mu?” dedi hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

Boğazımı temizleyerek sözlerime devam ettim. “Şu mesele. Bizim konuşmamız sırasında benim içim falan geçmiş galiba.”

“Ruhların içi geçmez, Alisa.” Raphael masasında öne doğru yaslanarak, gözlerime dikkatle baktı. “Ruhlar duymazdan gelebilir, dikkat etmeyebilir, hatta karşısındakini hiçe saymayabilir ama ruhların içi geçmez.”

“Doğru.” O gün onu dinlemediğimi kabul etmek ne kadar utanç vericiyse, sadece birkaç gün sonra görevimde başarısızlığa uğradığımı kabul etmek de bir o kadar beterd. Zaten geri dönemezdim. Brecken intihar ettiğimi biliyordu. Kafasına tabanca dayasam dahi ona yardım etmeme izin vermeyecekti.

Raphael, iştirilebilecek kadar sesli bir çekişle başını salladı. “Gözünün korktuğunu biliyorum ama imkânsız görünen engelleri aşmak bunu gerektirir. Kolay bir iş olacağını mı sanıyordun? Brecken’ın yanına gidip parmağını şaklatarak onun hayatını tersine çevireceğini mi sanıyordun?”

Aslında, evet. Buna benzer bir şey düşünmüştüm. “Hayır, öyle sanmadım. Sadece, Brecken intihar ettiğimi biliyor ve bundan sonra beni dinlemeyecektir.”

“Bunu nereden bilebilir, Alisa?” Bilgiç bir gülümsemeyle bana baktı, ben de karşısında iki büklüm oldum. Eğer o an kendimi aptal gibi hissetmem için uğraşmışsa, bunu yüzde yüz başarmıştı.

Ayağa kalktım ama bir yere gidemiyordum. Sadece kulübeme gidip hakkımda çıkacak kararı bekleyecektim. Belki de bana Bay Roland’ın yanındaki çimlerde güzel bir yer ayarlardılar. Ben kapıyı açar açmaz, Raphael seslendi.

“Alisa. Başarısız olmadın. Aslında çok iyi gidiyorsun. Böyle bir durumda arkadaşlık bağının kurulmasına izin vermen gerekir. Onun sana güvenmesini sağlamalı ve senin, ondan daha çok şey bildiğinden emin olmalısın. Böylece seni dinleyecektir. Şu anda acı çekiyor çünkü söylediği şeylerin yanlış olduğunun farkında. Sana bir şey daha söyleyeyim. Brecken’ın annesi meme kanserinden öldü. Yaşamak için, ailesiyle kalmak için, canım acıtan her bir nefesi almak için savaş verdi. Brecken, senin kendi hayatını böyle gelişigüzel bir şekilde fırlatıp atmış olduğunu anlayabilecek durumda değildi. Geri dön. Seni affedecektir.”

Başımı sallayarak kapıdan çıktım. Canıma kıymanın yanlış bir şey olduğunu biliyordum ve annesinin durumunu da anlayabiliyordum. Brecken’ın yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim. Ondan özür dileyecektim. Canımı yakacak olsa da, beni affetmesi için ona yalvaracak, alçakgönüllü olabildiğimi kanıtlayacaktım. Doğrudan Brecken’a gidecektim, çünkü Raphael haklıydı. Böyle pes edemezdim. Brecken’a, kardeşlerime ettiğim kadar eziyet etmemiştim henüz. Yeteri kadar benzinim vardı.

GÜMÜŞ DİŞLER

ALISA

Gözlerimi kapadım. Brecken'ı son gördüğümde yüzünde acı dolu bir ifade vardı. O ifadenin gözümün önüne gelmesine engel olmaya çalışarak Brecken'ı hayal ettim. Evlerinin giriş kapısına geldiğimde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Gölgeleik bir yerde oturmuş, parkta oynayan kardeşlerini izliyordu. Ben belirir belirmez kaskatı kesildi ve kafasını kaldırdı. Gözlerindeki acıyı görünce kalbim yumuşadı.

"Geri döndün." Verandanın arka tarafından bir çim parçası koparıp dişlerinin arasına aldı.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü... bana ihtiyacın var... ve benim de sana ihtiyacım var."

Brecken homurdanarak ayağa kalktı ve evinin serin tuğlalarına yaslandı. "Sen ilk gittiğinde, anlarsın ya... senden nefret ettim. Seni *asla* affetmeyeceğime dair söz verdim kendime. Eğer geri gelersen..." Başını salladı ve uzağa baktı.

Bir an tereddüt ettim, bütün bu duygularının tamamen yok olmadığını biliyordum. İçten içte hâlâ bana kızgın olduğundan emindim. “Fikrini ne değiştirdi?”

Bana baktı ve ağzındaki çim parçasını yere attı. “Çünkü birkaç gün önce, ben de hayatıma son vermek istedim.”

“Ah, Brecken. Lütfen açıklamama izin ver. Beni tanımıyorsun ama tanımanı istiyorum.” Ona doğru yaklaştım, eteğimdeki taşları dökmeye hazırdım. Ancak aniden parlak, siyah bir spor araba kaldırıma park etti. Bu sessiz öğle vaktinde motoru çok yüksek bir ses çıkarıyordu.

Ve bilin bakalım arabanın şoförü kimdi?

“Merhaba Jilly,” dedi Brecken arabaya doğru koşarak. Jilly şoför koltuğunun yanındaki koltuğun camını indirdi, Brecken da gülümseyerek içeri uzandı. Jilly’ye yaklaştı, onu koltuğa doğru çekti, sonra da öptü.

Öf. Midem bulanmıştı.

Brecken tekrar doğruldu, bana dönerek gülümsedi. “Görüşürüz, Alisa.” Arabanın kapısını açarak arabaya bindi. Hareket etiklerinde, tiz bir ses çıkaran lastiklerden dumanlar yükseldi.

Beni bu kadar kolay ekebileceğini mi sanıyordu? Olayı anlamıyordu. Birkaç dakika sonra kendimi yumuşak, kahverengi deriden bir araba koltuğunda buldum. Klima serin havayı yüzüme üflüyordu ama aslında soğuğu hissetmiyordum. Fakat araçtan gelen o fırtına gücündeki esintiyi *hissedebiliyordum*.

Brecken ön koltukta doğruldu. Ben de, tam ona açılmaya karar verdiğim anda beni bırakıp gittiği için olabildiğince sinir bozucu davranmaya karar verdim. “Ee, nereye gidiyoruz?”

Bana cevap vermedi ama Jill’e döndü. “Bebeğim, planımız ne? Tehlikeli bir şeyler olsun lütfen.” Ona yaklaştı ve boynunu hafifçe ısırdı.

“İğrenç,” diye fısıldadım kendi kendime.

Brecken arka koltuğa şöyle bir baktı ve gülümsedi.

Kaba şey.

“Şey, sana bir sürprizim var, Breck. Uzun zamandır bunu yapmayı düşünüyordum. Bir süredir öğrendiğim bir şey ve bizim için çok özel olacağını düşünüyorum, anlarsın ya. Bizi birbirimize daha da yakınlaştıracak.”

Eyvah. Bu hoşuma gitmedi. Onları yakınlaştıracak her türlü şeyi hayal edebiliyor ve onlara şahit olmak istemiyordum. Öne uzandım, kollarımı ön koltuğun arkasına koydum. “Brecken, o düşündüğü her neyse, sakın yapma. İçimde kötü bir his var.”

“Harika fikir, Jilly,” dedi Brecken. “Sabırsızlanıyorum.”

Şehrin öteki tarafına doğru sessizce ilerledik. Bu taraflarda Heidi’nin arkadaşı Madison oturuyordu. Devasa, beyaz mermer sütunlarla çevrili bir evin önünde durduk. Güneyli, zengin bir ailenin eviydi bu.

“Haydi,” dedi Jill. Brecken’in elini tuttu ve onu şoför koltuğunun yanındaki kapıya doğru çekerek dışarı çıkardı.

Elbette ben de arkalarından gittim, bir yandan da birbirine kenetlenmiş ellerine bakıyordum. Jill’in mükemmel poposuna bakarken onda nefret edebileceğim başka özellikler aradım. Pembe parmak arası terlik, beyaz, kısa şort ve daracık pembe bir tişört giymişti.

Fahişe gibi, ucuz ve çaresiz görünüyordu.

Öte yandan, Brecken’a bakmak içinde bir memnuniyet dalgası yarattı. Belki Brecken’ın tedirginliği, belki de kot pantolonundaki delikler ve onlardan gözüken yanık teniydi bu memnuniyetin sebebi. Sürekli gözünün önüne düşen o saç tutamını çok beğeniyordum. Kurnaz gülüşü bile çok cazipti.

Eve girdikten sonra Jill, Brecken'ı antreden içeri çekti. Maun rengi, oyulmuş, çok güzel merdivenlerin yanından geçerek pahalı olduğu belli olan çinilerle döşenmiş bir mutfığa girdiler ve beyaz bir kapıya ulaştılar.

"Tamam. Gözlerini kapa, açmayacağına söz ver," dedi. Beton duvarlı bir bodrum katına indik.

Bu iyiye işaret değildi.

Jill ışıkları yakmadı, yani oda o anda onlara karanlık geliyor olmalıydı. Bana da tamamıyla ürkütücü görünüyordu. Ahşap merdivenler ayaklarının altında çatırdıyor, tırabzansa duvardan uzakta sallanıyordu. Evin geri kalanı bu kadar şıkken bu bölümü neden böylesine harabeydi?

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda sadece bir bodrum katında değil, aynı zamanda bir şarap mahzeninde olduğumuzu fark ettim. Karşıdaki duvarda yüzlerce delik açılmış, her bir deliğe tozlu bir şarap şişesi konmuştu. En uzak köşede de görüşümüzü engelleyen rengârenk bir battaniye asılıydı.

"Gözlerini açma sakın," dedi Jill yeniden. Bir yandan da hile yapmıyım diye Brecken'ı kontrol ediyordu. Brecken'ı perdeye doğru götürdü, perdeyi çekti ve Brecken'ı içeri soktu.

Kalın kumaşın yanından geçtim ve büyük bir şaşkınlıkla öylece durdum. Dört büyük battaniye, ikiye iki ölçülerinde kare şeklinde bir oda oluşturmuştu. Bir battaniyenin alçak, dar bir masa ve masanın üstünde konik uçlu mumlarla, metal kaplar içindeki küçük, beyaz mumlar vardı. Jill bir kibrit aldı, çaktı ve mumları yakmaya başladı. Yerde, sırma kumaşla işlenmiş bir kilim vardı. Oraya buraya işlenmiş renkli desenler, bu kare odaya falcı bir çingenenin odası havası veriyordu. Bu odayı sevdiğimi kabul etmeliydim. Samimi bir havası vardı.

Brecken'in yanına sokularak "Tamam, şimdi gözlerini açabilirsin," dedi Jill.

Brecken'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Kendi etrafında döndü, eve sonradan eklenmiş bu odanın her yerine baktı. "Vay be. Harika olmuş, Jilly. Çok sevdim. Hepsini *sen* mi yaptın?"

"Evet. Bizim için."

Brecken, Jill'i kendine çekerek ona sarıldı ve kızı hafifçe öptü. "Burası harika," diye fısıldadı. "Ama neden yaptın? Mahremiyet istiyorsak başka bir yere de gidebilirdik," dedi ve burnunu Jill'in boynuna sürterken bana göz kırptı.

Jill geri çekildi ve Brecken'm koluna vurdu. "Bu o şey için değil, seni aptal. Başka bir şey için. Daha iyi bir şey."

"Daha iyi mi? Ondan daha iyi bir şey mi var?"

Jill güldü ve Brecken'i çekerek odanın ortasındaki kilime oturttu. "Bu kesinlikle daha iyi olacak." Tavana ve duvarlara işaret etti. "Bu bodrum ses geçirmez. Burası tamamen özel. Merdivenlerin başındaki kapıyı da kilitleyebilirim."

"Ta-tamam," dedi Brecken başını sallayarak. Sesinde merak ifadesi vardı.

Jill'in gözleri heyecanla parıldadı ve uzanarak Brecken'in ellerini tuttu. "Ölümü hiç düşündün mü, Brecken?"

İster istemez kaşlarını çattım. Bu kız bununla nereye varacaktı? Sanırım Brecken, yakın zamanda ölmüş annesinden dolayı, ölümü sürekli düşünüyordu.

Brecken, yeni yapılmış odaya bir kez daha baktıktan sonra başını salladı. "Bazen."

"Ben de. *Sürekli*. Bu odayı bu yüzden yaptım." Jill, alçak masanın altından bir kitap çıkardı ve onu kucağına koydu, elini kitabın kabartmalı kapağında gezdirdi. "Bir arkadaşım verdi bunu bana." Kitabı ellerinin arasına aldı.

Kitabın adı *Bir Olmak*'tı.

Kitabın konusunu tahmin edemiyordum ama kitaba bakar bakmaz bir adım geri çekildim. "Bu kitabın ne olduğunu bilmiyorum Brecken ama içimde kötü bir his var. Gerçekten. Bence gitmemiz gerek."

Brecken başını kaldırarak baktı. Mumların ışığı altında beni kolaylıkla görebilirdi. Ben Jill'in arkasında duruyor, sertçe Brecken'in suratına bakıyordum.

"Vay canına. Sen... çok güzelsin," dedi nefesi kesilerek.

Bunu bana söylüyor olamazdı. Benden hoşlanmıyordu bile.

"Teşekkür ederim," dedi Jill çekinerek.

"Böylesine bir ışık saçtığını daha önce hiç görmemiştim." Gözlerini kapattı. Benim aydınlığının sıcaklığıyla mutlu oluyor gibiydi.

166

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye sordum. İnanamamıştım.

"Ah, Brecken. Kendimi öyle harika hissettiriyorsun ki bana," dedi Jill. Brecken'in yanma yanaştı, bağdaş kurmuş otururlarken dizleri birbirine değdi. "Seni çok seviyorum." Elini Brecken'm çenesinde gezdiriyordu ve o anda bu ele vurmak istedim. Bu yüze kendisine aitmiş gibi dokunamazdı!

Bir saniye. Ne?

"Göremiyorsun," dedi Brecken, doğrudan bana söylüyordu.

"Neyi göremiyorum?" dedi Jill kafası karışmış halde. "Ben seni görüyorum, eğer demek istediğin buysa. Aşkımızı görüyorum. Sonsuza kadar birbirimize bağlı kalabiliriz, Brecken. Bu kitap bana nasıl yapılacağını öğretti."

"Ha? Ne?" Brecken, Jill'e baktı. Konuşuyor olmasına şaşırmış gibiydi.

"Breck. Beni dinliyor musun sen?"

Brecken yumuşacık bir ifadeyle Jill'in gözlerine baktı ve, "Bir seans falan mı yapacağız?" diye sordu.

“Seans falan,” dedi Jill suratını asarak. “Ama dinlemeyeceksen anlatmayacağım. Benim için önemli bu.”

“Tamam. Dinliyorum. Anlat.” Jill’in ellerini tuttu ve onun parlak, mavi gözlerine dikkatle baktı.

Jill’in omuzları rahatladı ve kız derin bir nefes aldı. “Tamam. Başlıyorum. Bu kitabı bir süredir okuyorum. İki insanın ruhlarını nasıl birleştireceğini açıklıyor... sonsuza kadar.”

“Öyle mi? Kulağa çok havalı geliyor,” dedi Brecken bana bakarak.

“Bence de.” Jill dizlerinin üstünde doğruldu, hâlâ Brecken’im ellerini tutuyordu. “Şimdiye kadar okuduğum en havalı kitaptı. Arkadaşım da bana nasıl yapılacağım öğretiyor. Ben de seninle denemek istiyorum.”

“Tamam, ben varım,” dedi Brecken.

“Güzel. Öyleyse sana bir soru sormam gerek. Vampirler, kurbanlarının kanını emmeyi neden sever?”

“Ne?” dedi Brecken, kaşlarını çatarak geri çekildi. “Bu o Alacakaranlık kitabındaki işlerden biri falan mı?”

“Beni dinle.”

Jill’in sabırsızlığı öylesine yükseliyordu ki, bunu yüzümde hissedebiliyordum. Hâlâ onun arkasında duruyordum, çünkü Brecken’i izlemek istiyordum ama Brecken’in yanına geçmeyi de istiyordum. Belki de yakınında olursam onu daha rahat etkileyebilirdim.

“Kan emmeyi bu kadar çok sevmelerinin sebebi, böyle yaptıklarında birbirlerine çok güçlü bir şekilde bağlanmaları. Seksten bile güçlü.” Bir anlığına durdu ve Brecken’a baktı, sonra ona daha da yaklaştı. “O anda, yeryüzünün ve cennetin ötesine geçiyorlar. Ruhları bir, akılları bir, bedenleri bir oluyor.”

“Bunların hepsi saçmalık, Brecken.” Ellerimi göğsümde kavuşturdum ve kaşlarımı çattım. Bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu Brecken’in anlaması gerekirdi.

“Ben vampirlere inanmam, Jilly,” dedi Brecken kıkırdayarak. “Bu hikâyeler insanları korkutmak için yazılmış. O kadar. Vampir diye bir şey yok.”

Jill dudaklarını büzerken gözlerini kıstı. “Ben Drakula gibi, gündüzleri yarasaya dönüşen vampirlerden bahsetmiyorum, Brecken. Ben senin gibi gerçek insanlardan, kan emmek için keskin dişlerini sevgililerine geçirenlerden bahsediyorum. Bu çok ilkel, çok ruhani. Bence... biz de denemeliyiz.” Masadan, kapatma klapeşi olan küçük, ahşap bir kutu çıkardı ve Brecken’in önüne koydu. Klapeyi kaldırdığında, iki set halinde parlak, gümüş vampir dişleri mum ışığında belirdi.

“Brecken, beni dinle,” diye atıldım. “Bu çok kötü. Bu gerçekten çok kötü. Bunu anlayan gerek.”

Brecken beni duymazdan gelerek buruşuk, kırmızı kadife kumaşın içinden bir set diş çıkardı ve ucuna dokundu. “Ah!” Bir damla kan geldi. Tam parmağını ağzına götüreceksen Jill öne atılarak Brecken’in elini tuttu ve parmağını kendi ağzına soktu. Memnuniyet ifadesiyle Brecken’in kanını emdi.

O an âdeta Korku Filmine Giriş dersinde gibiydik ve bu işin sonu kötüye gidiyordu. Gideceği yere de ben gitmek istemiyordum. Tüm bunları seyredemezdim, ama ne kafamı çevirebiliyor, ne de Brecken’i bırakabiliyordum.

Aklıma henüz akıllıca bir fikir gelmemişken Jill öteki diş setini aldı ve kendi parmağına sapladı. Parmağının ucunda beliren kızıl renkli bir damla kan daha yere düşmeden Jill, parmağını Brecken’in ağzına soktu.

BİR YALAN DAHA

ALISA

Neredeyse kusacaktım. Brecken da bu yaptıklarının muhteşem bir şey olduğunu düşünmüyordu, çünkü Jill'in planladığı gibi tahrik ya da hipnotize olmak yerine ağzını açtı, dudağının kenarına sürülen o parlak, kırmızı sıvıyı *emmeden* kızın parmağını ağzından çıkardı. Sonra da dudağını koluyla sildi.

"Şey, Jill?" dedi nazikçe. "Bu bana pek uygun değil sanırım."

"Brecken." Jill öne doğru uzandı. "Bunun sana kendini ne kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyorsun." Brecken'i ittirerek yere yatırdı, sonra yavaşça üstüne çıkarak dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Brecken onu itmedi.

İçimde buz gibi bir öfke dalgası yükseldi. Elimden gelseydi ve bu kızın saçlarını tutarak kökünden koparabilseydim, bunu yapardım. Ancak bunu yapmak yerine hafifçe öksürdüm ve Brecken'im tam karşısında çömeldim. "Affedersin şeker çocuk ama ben bu fazla tutmayacak romantik komedi filminden sıkıldım. Gidebilir miyiz artık?"

Brecken tek gözünü açtı ve Jill'i öpmeye devam ederken bana gülümsedi. Kolları hâlâ kızın belindeydi.

Brecken'ın kafasını tekmelemek üzereydim ama bunu hissedebileceğinden emin olamadım. "Biraz olsun umrunda mıyım, Brecken?" diye sordum ciddiyetle.

Brecken öpüşme seansını birden kesti. "Ne?"

"Ben bir şey demedim, bebeğim," diye cevap verdi Jill ve Brecken'ın yüzünü, boynunu, köprücük kemiğini öpmeye devam etti.

Brecken'm gözlerine baktım. Bütün kalbimle beni anlamasını sağlamaya çalışıyordum. "Bana karşı en ufak bir şey hissediyor-san buradan şimdi beraber çıkarız. Lütfen."

Brecken yüzüme baktı ve bir anlığına gözlerini kapadı. Acı çekiyor gibiydi. Jill'i nazıkçe itti.

Jill'in kafası karışmıştı. "Sorun nedir?"

Brecken, Jill'e baktı. Jill'i inceliyormuş gibi kaşlarını çatı. "Jill, auran. Çok... çamurlu."

"Auram mı?" diye tekrarladı Jill. "Yani?"

"Yanisi bu. Auran... kahverengi." Yüzünü incelemek üzere kızı daha da geri itti.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Jill. Çenesini sıkıyordu.

Brecken, daha iyi görmeye çalışıyormuşçasma gözerini kıstı. Bir yapbozun parçalarını birleştirmek için uğraşüyor gibiydi. "Auranı hiç böyle görmemiştim."

Jill başını iki yana salladı. "Yine aynı saçmalıklara başlatma, Brecken. Bunlara inanmadığımı biliyorsun."

"Bundan bahsetmiştik, Jill. Benim gördüğümü bilmiyormuş gibi yapma," dedi Brecken. "Bu gördüklerim, insanların ve *senin* ne hissettiğini bilmeme yardım ediyor."

Jill öfke saçıyordu. Her an patlamaya hazırdı ama bağırarak yerine gülümsedi. "Haklısın, Brecken. Sen hep haklısın. Belli ki

bunu kaldırmaya hazır değilsin. O zaman başka bir şey yapalım, olur mu?”

Brecken soluğunu verdi ve onu başıyla onayladı. “Elbette. Ama şimdi gitmem lazım. Heidi ve Sophie’yi uzun süre yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor.”

“Evet, biliyorum,” dedi Jill. “Gitmeden önce benim için son bir şey yapar mısın? Bir saniyeliğine gözlerini kapa.”

İsteksiz bir iç çekişle, “Tamam ama hızlı ol,” dedi Brecken.

“Tamam, hızlı olacak.”

Jill dişleri eline aldı ve masanın üstünde duran kâsenin içindeki sıvıya batırdı. Dişleri üfleyerek kuruttu ve göz açıp kapayıncaya kadar onları ağzına taktı, öne doğru eğildi ve o iğne gibi sivri dişleri Brecken’ın pazılarına batırdı.

Brecken’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, Jill’i itti. “Ah! Kahretsin, Jill!” Brecken, kolundaki kırmızı kabarcıklara baktı. Gözlerini büyük bir şaşkınlık ifadesiyle benimkilere kaydı.

Jill geri çekildi.

Birkaç saniye sonra Brecken öne doğru düştü. Tek eliyle dengesini sağlamaya çalışıyor, öteki eliyle de bulanık görmeye başlayan gözlerini ovuşturuyordu. Bir iniltiyle yere yığıldı, kafasını halıyla kaplı betona çarptı.

Jill hareketsizdi. Yüzükoyun yatan Brecken’a bakıyordu. Genelde bir ahmak gibi görünen yüzünde ciddi bir ifade vardı. Tek kelime etmedi.

Brecken’ın yanma çömeldim. Aklım bir çözüm arıyor, ellerim çaresizce çırpınıyordu. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Jill’in sözüm ona sevdiği bir insanın canını yakmış olması beni dehşete düşürmüştü. Ne tür bir insan böyle bir soğukkanlılıkla, böylesine hesaplıca hareket ederdi?

Bir süre sonra Jill uzun, beyaz parmaklarını Brecken'in bileğine dolayarak nabzını ölçtü. Yüzünde hiçbir endişe belirtisi yoktu. Tek ifadesi buzlar kraliçesine yakışabilecek o donuk tavidir. Brecken'i sırtüstü yatırdı ve kollarını düzeltti. Sonra da, kanayan pazısını bandajla sarmak yerine, Brecken'in bir kolunu yana açtı ve göğsüne başını yasladı. Brecken'in kolunu kendi boynuna doladı ve dudaklarını yaranın etrafındaki narin deriye yerleştirdi.

Ve emmeye başladı.

KARANLIK AYDINLANDI

ALISA

Burada öylece oturup Jill'in Brecken'in kanını içmesini izleyecek değildim. İrademi şimdiye kadar hiç kimse üstünde kullanmamış olsam da, aklımın bir metrekaresinde bulunan gücün Jill'in bütün bedenindekinden daha fazla olduğunu biliyordum. En azından Idir Shaol'da bana böyle söylenmişti. İrade gücümü kullanarak insanlara bir şeyler yaptırabilirdim ama bunu daha önce denememiştim. Denemeye ihtiyaç duymamıştım.

Yumruklarımı sıkarak ruhumdaki her madde zerresini Jill'e odakladım. Sadece onu görebilecek şekilde gözlerimi kısıtım. Akkor bir öfke oku hayal ettim. Bu ok, benim zihnimden onun zihnine bir kurşun gibi uçuyor, onun o tereyağına benzeyen beyninin yumuşak oyuklarında patlıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Jill, keyif aldığını ve etrafında neler olup bittiğinden bihaber olduğunu belli eden yüzündeki huzurlu ifadeyle emmeye devam etti. Bu kızın midemi ne kadar bulandırdığını tarif edemezdim.

Gözlerimi kapatarak kendimi sakinleştirmeye, zihnimi yavaşlatmaya çalıştım. Bu kez öfke ya da kızgınlığın bana engel olmasına izin vermedim ve onun zihnine sessiz bir mesaj yolladım.

“Dur.”

Jill’in yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti ve emmesi yavaşladı. Kaşları şaşkın biçimde çatıldı. Oturdu, elinin tersiyle ağzını sil-di. Kullandığım ani enerji patlaması gitmişti. Bitkin, pörsümüş ve zihnen yorulmuş olarak ellerimin üstüne düştüm. Etrafımda olanları ağır çekimde izlerken neredeyse hiç hareket edemiyordum. Jill bir paket bandaj aldı, yırtarak açtı ve Brecken’in kolunun iç tarafındaki beyaz derinin üzerine yapıştırdı. Sonra Brecken’m yanına uzandı ve ona sokuldu. Bu sırada mumlar yanıyor, boyları gittikçe kısalıyor, dökülen balmumları masada birikiyordu.

174

Ağır battaniyelerin üstünde koyu renk gölgeler dans ediyor, yukarıdan hiç ses gelmiyordu. Bu kızın annesiyle babası neredeydi? Nerede olduğunu, ne yaptığını merak eden kimse yok muydu? Ben hayattayken annem, evinde olan biten her şeyi, her birimizin nerede olduğunu ve ne yaptığımızı bilirdi. Annemin bir medyum gibi olduğuna yemin edebilirdim. Sanırım bütün annelerde bu yetenek vardır.

Bir süre sonra Jill sert zeminde uykuya daldı, üzerlerinde bir battaniye vardı. Brecken’in yanında diz çöktüm ve hayaletimsi parmaklarımı yanağında gezdirdim. Çok uysal, masum bir erkek çocuğu gibi duruyordu. Herhalde çocukken de böyleydi. Sonra kardeşlerini hatırladım. Uyanması gerekiyordu! Buradan çıkıp gitmesi gerekiyordu. “Brecken! Uyan!”

Brecken tepki vermedi. Nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor, kirpikleri hafifçe titriyordu. Onun kendi kendine uyanmasını

beklemem gerekecekti. Zaman kaplumbağa hızında ilerliyordu. Odada sadece küçük bir pencere vardı, günbatımıyla birlikte üstümüzden gölgeler geçiyordu. Ancak üst kattan hâlâ herhangi bir ses ya da hareket gelmemişti.

Sonunda Brecken hareketlenmeye başladı. Gözleri kıpırdadı, dudaklarından acılı bir inleme döküldü ve yanına dönerken Jill'i de uyandırdı. Brecken sürekli gözlerini kırpyordu, elini alına götürmüştü.

Jill aceleyle oturdu, tamamen bilinçliydi. "Brecken? İyi misin?" Brecken'ın alnından saçını çekerken endişe doluydu.

Ah, bu kızın üstünde tepinmek, saçlarını yolmak, *kolunu* ısırmak için neler vermezdim!

"Bebeğim. Öyle korktum ki!" Öne uzandı ve Brecken'in dudaklarını nazikçe öptü, sonra da onlara uzun, beyaz parmaklarıyla ona dokundu.

175

Bu kızın Brecken'a dokunduğunu, yalan söylediğini görünce kendimi kaybettim. Haklı bir öfke içimde kontrolsüzce yükseliyordu ve tek düşünebildiğim şey bu kızın boğazını, parmaklarımı hiç gevşetmeden sıkmaktı. Ona doğru sıçradım; onu alaşağı etmeye, suratını beton zemine geçirmeye kararlıydım.

Ancak tüm öfkeme rağmen, Jill'in ve yaptığı evin bir duvarını oluşturan battaniyenin yanından uçarak geçtim. Bodrumun rafalarına dizilmiş şarap şişelerinin yanında durdum.

Uçarken, içinden geçtiğim battaniyeye baktım. İleri geri sallanıyordu. Bir anlığına, battaniyenin öne arkaya hareketini büyülenmişçesine izledim. Onu hareket ettirmiştim. Gerçek dünyada bir şeyi etkileyebilmiştim. Kendimi bir dakika öncekinden çok daha güçlü ve kararlı hissederek o konforlu, mum ışığıyla

aydınlanan odaya geri döndüm ve Jill'i, Brecken'in oturmasına yardım ederken buldum. Kolunu Brecken'a dolamıştı ve ona benim duyamayacağım şekilde bir şeyler fısıldıyordu.

Jill'in ne söylediğini anlamaya çalışacak zamanım yoktu. Brecken'in bir an önce uyanması ve buradan çıkması gerekiyordu, yoksa Jill yeniden acıkabilirdi. Brecken'in önünde diz çöktüm, ellerimi ellerinin üstüne koydum, doğrudan gözlerine baktım. "Brecken, beni duyabiliyor musun? Beni görebiliyor musun?"

"Ne?" Başını sersemlikten dönüyordu. "Ne oldu?"

"Ayağın kilime takıldı, düştün." Jill'in açıklaması saçma sapan-
dı. Brecken buna asla inanmazdı. Aptal değildi.

"Kafanı çok kötü vurdun."

176

"Öyle mi?"

"Evet, hayatım, öyle. Bu kadar endişelenmeseydim çok gülerdim sana. İlk başta çok komik göründün ama sadece birkaç dakika baygın kaldın. Her şey yolunda şimdi. Ayağa kalkabilecek misin?"

"Evet, tabii." Brecken başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama dengesini kaybederek öne doğru tökezledi, eliyle alçak masaya tutundu. Masadaki mumlar kaydı, erimiş balmumları yere döküldü. Jill hemen Brecken'in kolunun altına girip onu kaldırdı.

"Ah," diye inledi Brecken. Bandajlı kolunu yeni fark ediyordu.

"Kolunu kestir," dedi Jill. "Hatırlamıyor musun? Bebeğim, kafanı çok kötü vurdun galiba."

Seni küçük yalancı, sinsisi... Dilimi ısırardım, nefesimi tuttum. Brecken bu kızın ne olduğunu anlayamıyor muydu? Erkekler gerçekten de çok budala oluyorlardı. Ölü olanları da, canlı olanları

da. Sinirim tepeme çıktı. Çaresiz olmaktan daha sinir bozucu bir şey yoktu.

“Brecken, beni duyabiliyor musun?” diye sordum yeniden.

Brecken merdivenin bir basamağını çıkmıştı ki, “Evet,” diye geveledi. Elleri duvarda kayıyor, ağırlığı altında sallanan tırabzana tutunuyordu.

“Hemen eve gitmen gerek. Kardeşlerinin sana ihtiyacı var.” Brecken’m zihni, beni dinleyebilecek kadar açık değildi ama belki de kardeşlerini düşünmek onu hızlandıırırdı. Onlar Brecken’in zayıf noktasıydı. “Baban işten geç dönecek ve kardeşlerin korkuyor. Acele etmemiz lazım!”

“Evet, tamam. Acele edelim,” dedi en üst basamakta tökezleyerek.

“Ne?” Jilly döndü ve Brecken’a baktı.

“Eve gitmeliyim.”

Jill, Brecken’ı mutfakta bir sandalyeye oturttu. Brecken sandalyeye külçe gibi yığıldı, dirseklerini masaya koydu. Kafasını dik tutmaya çalışıyordu. İleri geri sallanırken her an yeniden bayılacak gibiydi.

“Gitmeden sana bir bitki çayı yapacağım. İster misin?” dedi Jill.

“Başım çatlıyor.”

“Başını öyle kötü vurdun ki, hiç şaşırmadım buna.” Jill Brecken’a gülümsedi, sonra dolaptan bir fincan çıkarıp içine bir poşet çay koydu. Fincanı suyla doldurduktan sonra mikrodalga fırına attı. “Bir dakikada hazır olur.” Bir şişe İbuprofen’in içinden iki

tane beyaz hap karıştırdı. “Al. Bu ilaç iyi gelir.” Brecken’ın önüne bir bardak su koydu.

Brecken ilaçları sorgusuz sualsiz içti.

Ne kadar da budalaydı.

APTAL ÇOCUK

ALISA

Brecken'ı öldürmediklerine göre haplar gerçekten İbuprofen olmalıydılar, ama ben Jill'e bir daha asla güvenmeyecektim. O görüldüğü gibi biri değildi. Güzel yüzü ve mükemmel vücudu, karanlık ve iğrenç bir kalbi gizliyordu. Hayatında büyük değişiklikler yapmadığı takdirde gelecekte nasıl bir halde olacağından emindim. Bay Roland'ın yanında, içi lav dolu bir jakuzi bulunan bir evi olacaktı.

Brecken naneli çayını içtikten sonra, Jill bizi eve bıraktı. Ben arka koltukta oturuyor, burnumdan soluyordum. Brecken'in gözleri, Jill onu oturma odasındaki kanepeye yatırdıktan sonra bile biraz bulanık görüyor gibiydi. Brecken orada bitkin halde yatar-ken Jill onu alnından öptü.

"Sonra görüşürüz, Breck. Umarım iyileşirsin."

Jill sokak kapısını kapatırken, "Evet, tabii," diye mırıldandım. "Sonra görüşürsünüz."

Brecken'in gözlerinin altındaki siyah halkalar, akşam karanlığında ona çökmüş, ruhani bir ifade veriyordu. Büyük ihtimalle

bu konuşmayı hatırlamayacaktı ama daha fazla beklemeye tahammülüm yoktu. “Brecken. Konuşmamız gerek.”

“Ne? Neredesin?” Kafasını kaldırıp odayı aradı. Kardeşleri ortada yoktu.

“Kahverengi yatar koltuğunuzda oturuyorum.” Oradan kalkarak kahve masasına, Brecken’ın tam karşısına geçtim. “Şimdi görebiliyor musun beni?”

“Hmm... evet. Biraz.” Baş koltuktaki yastığa geri düştü. “Başım resmen çatlıyor.”

“Çünkü Jill sana uyuşturucu verdi.”

Brecken gözlerini kıstı, yana döndü, elini yanağına koydu. “Ne?”

Derin bir iç çekişle gözlerimi devirerek öfkeme hâkim olmaya çalıştım. Dilimin ucuna bir dolu sert sözcük geliyordu, hepsini de Brecken’a yağdırmaya hazırdım. Aslında bu konuşmayı yapmak için beklemem gerekirdi ama beklemek istemiyordum. Brecken’ın, Jill’in nasıl bir kız olduğunu bilmesi gerekiyordu. “Jill sana, kendini o aptal dişlerle deldiğini söyledi. Hatırlıyor musun?”

“Evet, sonra da halıya takıldım.”

“Aslında hayır. Jill sana uyuşturucu verdi ve kolunu ısırdı, sonra da kanını bir vampir gibi emdi. Bütün olanları izledim.”

Brecken bir süre hiçbir şey söylemedi. “Bu çok... aptalca.”

“Şaka yapmıyorum.”

“Jilly asla böyle bir şey yapmaz.”

Brecken’ın aptallığı beni sinirlendiriyordu. Böylesine kör, böylesine kalın kafalı biriyle hiç karşılaşmamıştım. “Neden yalan söyleyeyim? Ben seni korumak için buradayım.”

Brecken başını salladı, sonra da yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. Parmağını suratıma doğru sallayarak, “Kıskandın,

değil mi?" dedi. "Ondan hoşlanmayayım diye onu bana kötü göstermeye çalışıyorsun."

Yok. Daha. Neler. "Sen tam bir aptalsın."

"Beni çekici buluyooorsun, beni öpmek istiyooorsun," diye şarkı söylemeye başladı, o ahmak gülüşü hâlâ suratındaydı. Kendini kadife yastığa attı ve kıkırdadı.

Ağzım bir açılıyor, bir kapanıyordu. Aklıma söyleyecek zekice bir şey gelmiyordu. Beni... ondan hoşlanmakla nasıl suçlardı?

"Biliyordum," dedi. "Çok havalı. Anlıyorum. Bir sürü kız benden hoşlanıyor." Aptal aptal gülümsedi, gözleri de uyumak üzereymiş gibi kapandı.

Göğsümde bir öfke kabarıyordu, ağzımdan çıkan şeyleri kontrol etmedim. "Sen gerçekten aptalsın, değil mi? Ve sırf şu anda açıkça konuşuyoruz diye söylüyorum; seni öpmek *istemiyorum*, seni çekici *bulmuyorum* ve senden *hoşlanmıyorum*. Sebebinin bilyor musun?"

"Neymiş sebebi?"

Beni daha net görebilmesi için öne uzandım, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. "Çünkü... sen bir budalasın!"

**

Brecken'ı kanepede bırakıp hastanede, annemin yatağının yanında belirdim. Brecken'dan, onun o çarpık gülüşünden ve suçlayıcı sözlerinden uzaklaşmalıydım.

Annem yalnız başına oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Televizyon açıktı ama annem ona bakmıyordu. Babam da, kardeşlerim de annemin yanında değildi. Annemin elini tutarak yanağıma sürdüm. "Daha iyi görünüyorsun, anne." Beni duyamıyordu ama belki cenazemdeki gibi hissedebilirdi. "Bizi çok korkuttun," diye fısıldadım.

Annem, yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana döndü.

“Evet, buradayım. Bir daha sakın o haplardan alma.”

Derin bir nefes aldı, gözleri doldu.

“Ah, anne. Tamam, geçti artık.” Yanma oturmak için yatağına çıktığımda, görünmez yaşlar gözlerime batıyordu. Küçükken yaptığım gibi, başımı göğsüne koyup kolumu beline doladım. Kurabiye, Noel ve uyku öncesi masallarla dolu anılar anında zihnime dolmuştu. Gözlerimi kapatarak annemin kokusunu içime çektim. Bu hissettiklerimi hiç unutmamayı ümit ettim... onunla bir daha bu şekilde yan yana olma fırsatını yakalayamam diye.

Okuldan döndüğümde ya da Natty’yle akşam dışarı çıktıktan sonra eve geldiğimde, annemin yanma yatarak ona günümün nasıl geçtiğini anlatırdım. Annem saçlarımı okşar, başımı sallar ve yorum yapardı. Her an elini başıma koyarak parmaklarını saçlarıma dolayacakmış gibi hissediyordum şimdi de... tıpkı eskiden olduğu gibi.

Annem benim orada olduğumu anlamış gibi konuşmaya başladı ve sesi gittikçe daha gür çıktı. “Ah, Alisa. Neredesin?”

Annemin sorusu sessizliği doldurdu. Konuşmaya devam etti. “Çok güzeldin. Gülüşünü, o güzelim kahverengi gözlerini çok özleyorum.” İç çekti, kocaman bir yaş damlası yanağından aşağı süzüldü. “Öyle mutsuzum ki,” diye fısıldadı duvara.

“Bu senin suçun değil, anne. Hiç kimsenin suçu değil.” Kendi sözlerim bana bile bomboş geldi.

EN ESKİ DUYGU

BRECKEN

Brecken'in kafasını toplaması, beyninin zonklamasına sebep olan baş ağrısının geçmesi biraz zaman aldı. Alnuna koyduğu bir torba dolusu donmuş bezelye paketiyle kanepeye uzanmış, Alisa'yla yaptığı konuşmayı anımsamaya çalışıyordu.

Alisa'yla tartıştığını hayal meyal hatırlıyordu ama bu her zaman olan bir şeydi. Alisa'nın, Jill'i ona uyuşturucu vermekle suçladığını anımsıyor ama buna anlam veremiyordu; çünkü Jill böyle bir şey yapmazdı. Jill onu seviyordu. Aslında Jill, Brecken'i uzun süredir seviyordu, Brecken da onu seviyordu. Ancak Alisa hayatına girdiğinden beri, Brecken'in Jill'e karşı duyguları değişmişti. Onu hâlâ önemsiyordu, fakat daha önce duyduğu gibi bir tutku duymuyordu artık ona. Jill güzeldi, yakın bir arkadaştı, konuşulması rahat ve kolay biriydi. Brecken'in geçmişini paylaştığı biriydi o.

Brecken, Alisa'nın sorununun ne olduğundan emin değildi ama konunun kıskançlık olduğundan emindi ve bu durum her şeyi değiştiriyordu. En azından kendisi için. Alisa'nın yeniden çekip gitmesine kızmıştı, onu biraz kıvrandırmak için, geri geldiğinde ona mesafeli davranacaktı. Sonra nasılsa araları düzelirdi.

Brecken, en başından beri Alisa'ya doğru çekildiğini hissetmişti. Alisa'da herkesten farklı olan, Brecken'ın merakını cezbeden bir şey vardı. Belki de kendisinin Jill'e olan yakınlığını kıskanıyordu... Eh, sadece bu bile oldukça ilginçti.

İLK DOKUNUŞ

ALISA

“Uzun zamandır yoktun,” dedi Brecken ben ortaya çıkar çıkmaz. Kanepeye oturmuş, televizyon seyreliyordu. Bana bakmamak için de tam karşıya bakıyordu. Omuzlarının ve çenesinin gerginliğinden bana kırgın olduğunu anlamıştım.

Tartışmak istemediğimden, derin bir şekilde iç çekerek yatar koltuğa oturdum. “Ee, nasıl gidiyor?”

“Sence de öylece çekip gitmek biraz kaba bir davranış değil mi?” Ellerini göğsünde kavuşturdu ve televizyona bakmaya devam etti.

“Şey, hayır. Bunu hak ettin.”

“Efendim?” Yerinde doğruldu ve gözleriyle odayı taradı, sonunda beni buldu. “Onca şeyi söyledikten sonra ortadan kaybolmak sence kaba bir davranış değil mi?”

Sinirlenmeye başladığımı hissettim ama kendimi dizginlemeyi başardım. Yeniden Brecken’la tartışmak istemiyordum. “Neyin kaba olduğunu merak ediyorsan, *senin* hafızanı biraz tazelememiz gerekiyor Brecken.” Ona doğru yürüdüm, önünde durdum

ve ellerimi kalçama koydum. “Yanlış hatırlamıyorsam bana resmen yalancı demiştin.”

“Demedim!”

“Evet, dedin. Sana Jill hakkında söylediğim hiçbir şeye inanmadın, ama ben yalan *söylemedim*.”

“Kiminle konuşuyorsun sen?” diye sordu Sophie odada gezinirken. Doğruca buzdolabına gitti ve bomboş olan dolabı inceledi.

“Kimseyle,” diye cevap verdi Brecken suratını asarak.

“Seni duydum,” dedi Sophie. Elinde bir kâse yoğurtla odasına çıkıyordu. “Hasta mısın yine?”

Brecken yorgun bir ifadeyle iç çekerek kardeşine hayır dedikten sonra kanepeye yeniden uzanarak bana döndü.

Onun adma üzüliyordum. İnsanın, aslında hiç de öyle olmadığı halde ailesi tarafından kaçık damgası yemesi çok kötü bir şeydi. Önündeki kahve sehпасına oturdum. “Brecken?” Alnına düşmüş bir tutam saç elimle geriye atma isteğine karşı koymaya çalıştım. Bunu zaten yapamazdım ama yapmak istiyordum. Brecken savunmasız, küçük bir çocuk gibiydi. Lamba ışığında iyice belirginleşen koyu mavi gözleri benimkileri aradı. Ağzı, bir şey söyleyecekmişçesine açılmıştı ama konuşmadı. Gözlerinde, anlamadığım ve açıklayamadığım bir istek vardı. Geri çekilmem, kaçmam gerekirdi ama kendimi, sehpanın üstünde oturmaya zorladım. “Özür dilerim,” dedim. “Seni üzmem istememiştim.”

“Üzmedin,” diye fısıldadı. “Sadece şu var ki, Jill’i tanıyorum ve onun böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Biz uzun süredir birlikteyiz. Beni seviyor.”

Bu soruyu sormayacaktım ama kendimi tutamadım. Bilmek istiyordum. Bilmem gerekiyordu. “Peki sen onu seviyor musun?”

“Elbette,” derken kanepeye parmağıyla hafifçe vurdu ve kanepeden havlar yükseldi. Bana bakamıyordu. Ama sözleri canımı yakmıştı. Geri çekildim. O kızı sevmesi bir hataydı. Jill onu *sevmiyordu, ben seviyordum*.

“Ahh!” diye bağırarak geriye sıçradım. Bu düşündüğüm şeye inanamıyordum! Aklımdan geçen bu şey ne kadar korkunçtu böyle. Bu doğru değildi. Ben Brecken’i *sevmiyordum*. Dünya üzerinde seveceğim son insandı o. Hızlı adımlarla odada gezinmeye başladım. Kafamı kaşıyor, düşünüyor, düşünüyor, düşünüyor. Bunu yüksek sesle mi söylemişim? Hayır. Sanmıyordum. Ah, lütfen. Ne olur.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Brecken. Yattığı yerde doğrulmuş, bana bakıyordu.

“I-ıh.” Aklıma, söyleyecek zekice bir şey gelmedi. Ne diyebilirdim ki? Onu tanımıyordum. Ondan *hoşlanmıyordum* bile. Ona değer veriyordum elbette, çünkü onun muhafızıydım. Değer vermek zorundaydım. Bunun bir gereklilik olduğunu düşünüyordum.

“Alisa, söyle bana.” Fısıltısı güçlkle iletilebiliyordu.

“Bu konu hakkında konuşamam.”

“Neden?” diye sordu ayağa kalkarak. Yüz yüze bakıyorduk. Neredeyse burun burunaydık.

Aurasını etrafımda hissedebiliyordum. Öyle ılıktı ki, yumuşak bir meltem gibi içimden geçiyordu. İlk defa ona uzandım ve yanağını okşadım. Normalde ona bu kadar yaklaşılmaya cesaret edemezdim.

Ben ona dokununca nefesi kesildi, gözleri iyice açıldı. Yaklaştı, elini elimin üstüne koydu, ağzı büyük bir şaşkınlık ifadesiyle “O” biçiminde açıldı.

“Brecken, lütfen inan bana. Sana doğruyu söylüyorum. Sana asla yalan söylemem. Ben... şey.”

“Biliyorum,” dedi, yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. “Anlıyorum.”

Anlıyor muydu? Ben anlamıyordum. Ama onun yakınında durdukça anlayabilmeyi diliyordum. Tam da o anda, gerçek bir bedenim olmasını diledim; onun elini, yanımdaki bedeninin yaptığı baskıyı, dudaklarını hissedebilmeyi...

Birden geri çekildim. Düşüncelerimin izlediği yol beni şaşkına çevirmişti. Brecken hızlı davranarak kolunu belime sarmayı ve beni kendine çekmeyi denedi ama ben, o beni yakalamasını diye çekilirken kolu içimden geçip gitti. Zihnim hızla çalışıyordu. Her seferinde tek adım atarak geri geri ilerledim. Bu doğru bir şey değildi. Bir muhafız, muhafızlığını yaptığı kişiye âşık olmamalıydı. Bu çok, çok, çok yanlıştı ve Raphael bunu öğrendiği takdirde başım kesinlikle belaya girerdi.

Raphael beni görevden mi alırdı? Bana ceza mı verirdi? Tuhaftır ki, artık Brecken’in muhafızı olmayı *istiyordum*. Her şeyden çok. Onu yeniden görememe düşüncesine bile katlanamıyordum. Ama ben, bir çocuğa bu kadar çabuk âşık olacak kadar aptal bir kız mıydım?

Ben geri çekilince Brecken öne doğru geldi.

“Ne yapıyorsun?” Aklımdaki bulanıklığın arasında bu cümleyi duyabilmişim. Brecken’la aynı anda kafalarımızı kaldırdığımızda, Heidi ve Sophie’yi kahve masasının yanında dururken bulduk. Sophie’nin elinde yoğurt yediği içi boş kâse vardı. İkisi de gözleri fal taşı gibi açılmış, öylece bakıyorlardı. Brecken önce bana, sonra uzattığı kollarına baktı. Kollarını aşağı indirdi, sonra da kıkırdarak kardeşlerine döndü. “Şey, okulda bir tiyatro oynanacak da. Ben de, şey, seçmelere katılacağım.”

“Oyun.” Heidi kalçasını kaldırdı, yüzünde bilmiş bir ifade vardı. “Bir oyunun seçmelerine katılacaksın demek.”

“Evet,” dedi Brecken. “Benimle ilgili bilmediğiniz şeyler de var.”

“Bırak bir oyunun seçmesine katılmayı, okulda oynanan herhangi bir piyesi *seyretmediğini* bilecek kadar tanıyorum seni.” Heidi sırtıttı ve kafasını salladı. “Senin gerçekten de ilaç alman lazım.” Odasına gidene kadar gülmeye devam etti ve kapıyı da arkasından çarparak kapattı.

Brecken, kardeşinin bu söylediklerinden sonra bir an donuklaştı.

Sophie, oturma odasıyla mutfağı birbirinden ayıran kanepenin arkasından Brecken’a bakıyordu. “Bence bu çok güzel. Seni izlemeye gelirim.”

189

“Sağ ol Sof,” dedi Brecken ve yeniden kanepeye gömüldü. Yandındaki boş yere eliyle vurarak bana baktı.

Delirmiş miydi yoksa? “Gelemem.”

“Neden?” dedi.

Bu güzel bir soruydu. Neden gitmiyordum? Bir şey yapabilecek durumda değildik. İç çekerek, bunun doğru olmadığını bile bile yanına oturdum. Brecken, kolunu kanepenin üstüne koydu, neredeyse omzuma dolayacaktı. Titreyerek ona döndüm. Yüzlerimiz arasında santimler vardı.

Brecken omzunun üstünden arkaya dönerek Sophie’ye baktı.

Sophie dikkatlice onu izliyordu.

“Oyundaki öpüşme sahnesini çalışacağım. Gerçek gibi görünüp görünmediğini söyle bana,” dedi Sophie’ye.

“Hmm. Tamam.”

“Ne!” diye cıgılık attım arkama yaslanarak.

Brecken öne eğildi, gözlerinde oyunbaz bir kıvılcım vardı. Beni arkama yaslandıkça o bana daha çok yaklaştı. Kanepenin üstünde dümdüz bir hale gelene kadar minder yastıklarına gömüldüm. Brecken hafifçe kıkırdayarak, tembel bir gülümsemeye bana baktı. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Buna izin vermeli miydim? Aslında vermek istiyordum.

Dünya durmuştu. Sadece ikimiz vardık. Televizyon, küçük kardeşler, bu anı bozacak hiçbir şey yoktu. Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissettim. Soluğu öyle tatlı kokuyordu ki, ne kokusu olduğunu tanımlayamıyordum. Aurası bizi sarmalıyor, beni ışıkla kaplıyordu. Gözlerime baktı, yüzü aniden ciddileşti. Hareket edemiyor, geri çekilemiyordum.

Brecken'ın dudakları benimkilere değerken gözlerimi kapadım. Yumuşak bir tüy dudaklarımı gıdıklıyor gibiydi. İçim ürperdi; beni öpmeye devam etmesini, daha da yaklaşmasını istiyordum. Ama gerçek bir bedenin, başka bir bedene yaptığı o fiziksel baskı hissi bana asla ulaşmayacaktı. İçimde bir anda, açıklayamayacağım bir sızı duydum.

Brecken'ın gözleri açıldı. Arkasına yaslandı, şaşırmıştı. "Alisa," diye fısıldadı, nefes nefeseydi.

"Vay be. Bu çok gerçekçiydi," dedi Sophie sandalyesinden inerken. "Çok iyi oynayacaksın."

BAŞKA ŞEKİLDE KÖTÜLÜK

ALISA

Bu çok kötüydü. Çok, çok kötüydü. Buna bir son vermedim. Ama bir son vermek için de Brecken'in inanılmaz güzellikteki mavi gözlerini, geniş, kaslı omuzlarını ve ruhundaki, beni çok şaşırtan güzelliği ve tutkuyu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Düşünmeden koştum.

Önce durdum, etrafıma baktım. Çevrede bana tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Eski mahalleimde de, Brecken'm evine yakın bir yerlerde de değildim ama bir şey beni buraya çekmişti. Hep böyle oluyordu.

Eski, köhne bir evin önünde durdum. Evin tekinsiz, karanlık pencereleri ve çarpık duvarları bana davetsiz bir misafirmişim gibi ters ters bakıyor, bir an önce buradan gitmemi istiyordu. Sırtımda bir ürperme hissettim. Ahşap dış cephenin sarı-kahverengi boyası sökülmiş, ana giriş yıllar boyu kullanılmaktan eğrilmişti.

Kalbim küt küt atıyordu sanki. Çok korkuyordum. Bu korku beni bir yılan gibi sarmaladı. Buradan gitmek istiyordum ama bu evin içinde, görmem gereken bir şey vardı. Bundan adım gibi emindim.

Çekinerek eve girdiğimde kendimi kirli, çöplerle dolu bir oturma odasında buldum. Eskimiş hamburger paketleri ve kullanılmış pizza kutuları, lekeli halının üstüne yayılmıştı. Ben daha ileri, mutfığa doğru gittikçe, sinir bozucu bir sessizlik beni bir hayalet gibi takip ediyordu. Bakışlarım karanlığı delmiş, bodrum katına inen merdivenlerin başındaki kapiya uzanmıştı.

Saçma sapan bir bodrum katı daha.

Merdivenlerde durdum. Tetikteydim. Şu işi bir an önce bitirmek istiyordum. Aşağı indikçe, merdivenlerin dibindeki kapalı kapının ardından gelen sesleri duymaya başladım. Kimse beni duyamayacak olsa da, ister istemez parmak ucuma yükselerek sessiz olmaya çalıştım.

Kapalı kapının içinden geçmemle gözlerimin fal taşı gibi açılması bir oldu. Tabanları yağlamaya hazırdım. Bir grup insan yerde, battaniye ve yastıklar üstünde oturuyordu. Odanın her yerinde mumlar yanıyor, etrafta derin gölgeler oluşturunuyordu. Lamba yağının keskin kokusu ve şekerli parfüm kokuları bana doğru geliyordu.

Birisi beni buraya çağırmış olmalıydı. Bu yüzden her bir yüze, her bir ifadeye baktım. İkizim gibi olan, benim gözlerimle aynı, koyu renk, kalın kirpikli gözleri olan o çocuğu görene kadar hiç kimseyi tanımadım. Derek miydi o?

Kırmızı, kadife bir yastığa oturmuştu. Yanındaki esmer kız yanağı okşuyordu. Derek, parmakları arasından sallanan koyu renk şişeden birkaç saniyede bir, tek bir yudum alıyordu.

Kalbime, mecazi anlamda, Derek'i görünce bir sancı girdi ama bu sancı yerini kısa sürede kızgınlığa bıraktı. Doğrudan ona yöneldim. Yumruklarımı, dişlerimi sıkımsıttım. "Derek. Senin burada ne işin var?"

Cevap vermedi. Görünmez bir kuvvetin ona cehennem ateşi saçtığıнын farkında değildi. Derek içki içmezdi. Zamanının çoğunu okulun pistinde, kros kayak takımının antrenmanlarında geçirirdi. Dersleri her zaman iyiydi, sürekli A alırdı. Kız arkadaşı

vardı ama şu anda yanında oturan ve kendini kardeşimin üstüne atan bu fahişe kılıklı, o değildi.

Hayal kırıklığına uğramıştım, doğru düzgün düşünmüyordum. “Ayağa kalk!” diye emrettim ona. Arkasında duruyor, onu ayağa kaldırmaya çalışıyordum. Kıpırdamadı bile. Arkama döner dönmez ikinci bir şok yaşadım.

Jill.

Odanın öteki tarafında oturmuş, çocuğun birinin kollarına uzanmıştı. Vampir dişleri mum ışığında parlıyordu. İçimi kaplayan korkunun kara pençeleri beni dibe, en dibe çekiyordu. Ruh Hapishanesi’nde hissettiğim duyguların çok benzerleriyle dolmuştum. Neredeyse çaresizlikle dizlerimin üstüne düşecektim.

Aynı şehirlerde yaşadığımızı bile fark etmemiştim.

Jill öne eğilip dişleri yanında oturan çocuğu kol kaslarına geçirirken ben de gözlerimi beton zemine dikmiştim. İğneler derisini delerken çocuk acıyla inledi, sonra da bacaklarını Jill’e dolayarak onu yere yatırdı, kendisi de kızın üstüne çıktı. İşte o zaman çocuğun parlak, yeni dişlerini fark ettim.

Çocuk, Jill’in köprücük kemiğinin tam altına dişleri batırdı.

Ağızma sıcak, asitli bir kusmuk tadı geldi. Tepkim istem dışıydı. Korkuyla Derek’e döndüm. Gözlerini kocaman açmış, Jill’i izliyordu ama benimki gibi iğrenmiş bir ifadeyle değil.

Ürkmüş ama büyülenmiş bir ifadeyle.

Onu buradan hemen, şimdi çıkarmalıydım. “Derek. Lütfen beni dinle. Buradan çıkman gerek. Bu çok tehlikeli. İnsanlar ölebilir. Anlamıyor musun? Ya bu dişler atardamarlardan birini derlese?” Arada bir böyle şeyler oluyordu muhakkak. Her zaman dikkatli mi davranıyorlardı sanki? “Derek. Kalk diyorum sana!” Avazım çıktığı kadar bağıırıyordum.

İşe yaramadı. Beni duyamazdı. Duymak istemiyordu. İdir Shal’da bana, muhafızların herkesi etkileyemeyeceği, bazı insanların

onları duymayı reddettiği anlatılmıştı. İnsanların açık olması, ruhlarının bir şekilde alıcı olması gerekiyordu.

Derek, elindeki şişeden bir yudum daha aldı, sonra arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Ona baktım. Dudaklarında bir gülümseme vardı. İçim acıyarak arkama döndüm.

“Dostum, uyan,” dedi yanında oturan çocuk. “Şimdi başlayacak.”

“Ne?” Derek uykulu bir halde cevap verdi.

Odaya bir kadın girdi. Uzun boylu, muhteşem, gururlu. Odanın ön tarafındaki masaya yöneldi. Uzun, siyah pelerini arkasından geliyor, bir kukuleta başını örtüyordu. İnce parmaklarıyla koni şeklinde, siyah bir mumu tutuyordu. Gölge yüzünden görünen tek yer, loş ışıktaki parlayan lal rengi dudaklarıydı.

Bütün gözler ondaydı. Benimkiler de.

Olduğum yere çakılmış, kadını izliyordum. Bu kadındaki bir şey beni harika ama korkunç bir kavrayışla yakalamıştı. Bir yanımdan ayaklarına kapanıp dikkatini çekmek istiyor, diğer yanımdan tiksintiden irkiliyor, buradan kaçarcasına uzaklaşmak istiyordu.

Tam o anda onu gördüm. Kadının eteğinden bulut gibi, ipek bir kılıfa benzeyen koyu bir gölge sarkıyordu. Kadının bacaklarında sürünüyor, elleriyle ona bir parazit gücüyle tutunuyordu. Yukarı baktı ve benimle göz göze geldi. Karanlık bakışları beni derin, kirli bir lağım çukurunda boğuyordu sanki.

Bakışlarımı kaçırdım ama gölge iblisin o korkunç gülüşünü yine de görebiliyordum. *Kimdi* bu kadın? Burada ne arıyordu? Ve bu yapışkan arkadaşı kimdi? Tek bildiğim şey, bu kadın her kimse, çok tehlikeli bir kadın olduğuydu.

Ve çok kötü.

“Çocuklarım,” dedi sevgi dolu bir sesle, odadaki üyelere tek tek bakarak. “Burada bulunmanız çok doğru bir davranış. Sizinle

gurur duyuyorum. Özellikle de en yeni üyelerimizle.” Derek’e baktı ve kıskırtıcı biçimde gülümsedi.

Ruhum biraz daha irkilmişti. Odadaki mumlar titreşti ve etrafımızı saran duvarlar koyu bir ağırlıkla parladı. Korkunç bir ön-sezi üstüme küçük, zehirli kar taneleri gibi yağıyor, her bir dokunuşta ruhuma batıyordu. Burada ne kadar çok kalırsam, kendimi o kadar kötü hissediyordum. Buradan çıkmak zorundaydım ama kardeşimi bırakamazdım!

“Buraya ilk geldiğimde,” dedi kadın, “gerekli sayıya ulaşamayacağımız endişesini taşıyordum ama üyelerimizin bu şehirdeki gayretleri meyvesini verdi.” Gülümsedi, kukuletasını iki yandan tutarak geriye doğru kaydırды ve uzun, ince omuzlarına bıraktı.

Uzun, beyaza yakın sarı renkte saçları yanaklarından aşağı düşerken açık mavi gözleri etrafa âdeta ısı yayarak parlıyordu.

İstesem de ondan bir türlü gözlerimi alamadım. Kadın odadaki herkesle birlikte beni de büyülemişti.

195

“Bu gece, aranızdan iki kişi mezun olarak kutsanmanın bir sonraki seviyesine geçecek.”

Kolunu Jill’e uzattı, kız da biraz öne geldi. Jill, kadının ayağının dibindeki yastığa diz çökmüş, başını eğmişti. Kadın Jill’in elini tuttu.

“Ayağa kalk,” dedi Jill’e. “Bu üye, Tarikat içindeki görevlerini tamamladı ve artık Üstat konumuna yükselecek.” Kadın, arkasındaki masanın üstünde duran, katlanmış siyah kumaşı eline aldı. Açtığımda, kumaş kendisinininkiyle aynı, uzun, ipeksi, kırmızı bir cübbe halini aldı. Kadın, cübbeyi Jill’in başından geçirince cübbe, kızın omuzlarından aşağı indi.

Memnuniyet dolu, yavaş bir iç çekişle kadın, Jill’i ötekilere doğru döndürdü. “Jill, bir sonraki görevini önümüzdeki hafta tamamlayacak. Üstat konumuna geçmekle kalmadı, aynı zamanda bu bölgenin baş bekçisi unvanını alarak, burada kendisine verilen bütün görevleri tamamlamış ilk insan olacak.”

Herkes sessizlik içinde olanları izliyordu. Gözlerim yanıyordu ama ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Jill özgüven saçıyordu. Çenesi dışarı çıkmış, göğsü gururla kabarmıştı. Bu küçük çaplı cemaatteki herkesi bir bir tarayarak, onların bakışlarını âdetâ içine doldurdu.

O anda ufak, gri dumanlı bir başka hayaletimsi varlık belirdi. Jill'in ayaklarına bir ağ dolarken bana, aslında yüz olmayan yüzünü ikiye bölen bir gülümsemeyle baktı ve ağı Jill'in beline kadar doladı.

Odadaki herkes teker teker ayağa kalkarak Jill'i tebrik etmek için yanına gitti. Kardeşim de dahil. Jill'in önünde bir kabul sırası oluşmuştu. Sıra Derek'e geldiğinde Jill kardeşimin elini tuttu ve parmaklarını onunkilere doladı. "Karanlık güç dileklerini kabul etsin," diye fısıldadı, gözleri Derek'in gözlerine sabitlenmişti.

Derek, herkesle aynı cevabı verdi. "Senin de."

Bir kez daha kardeşime yaklaştım ve elimi koluna koydum. Derek'in içindeki korku ve belirsizlik aklıma dolmuştu. Bir şey daha... Beni bütün hücrelerime kadar alarma geçiren bir şey. Derek kızgındı. Birisine saldırmak, zarar vermek istiyordu.

Bana.

Şaşkınlıkla elimi çektim. Bu benim Derek'im değildi. Benim kardeşim kin güden, düşmanlık besleyen biri değildi. Benim neler yaşadığımı anlamıyor muydu? Beni affedemez miydi? Yanlış tercihleri yüzünden beni suçlayamazdı. Onun burada olması benim kabahatim değildi.

Uzun bir süredir, en azından son birkaç saattir hissetmediğim bir öfke kabardı içimde. Benim ölümümü, bu şeytani kardeşliğe katılmasını haklı göstermek için nasıl kullanırdı? Odaya son bir kez daha baktıktan sonra, oradan ayrıldım.

KAÇMAK, YENİDEN ALISA

Gidecek bir yerim yoktu ve o kadar yol gidip Idir Shaol'a geri dönmek de istemiyordum. Gerçi Mısır çok cazipti ama yabancı bir yerde belirmektense, Brecken'a dönmeye karar verdim.

Brecken'ın karşısına çıkacak olmanın düşüncesi bile içimi endişeyle doldurdu. En son birlikte olduğumuzda öpüştük. O beni *öpmüştü*. Ve o öpücüğün kalbimde yarattığı acı... O ışık, o sıcaklık, o harika sihir anında aklıma geldi.

Ve Tanrı esirgesim, ama bunu yeniden yapmak istiyordum.

Kafamda sorular uçuşuyordu. Kız arkadaşı olduğu halde Brecken beni neden öpmüştü? Raphael'in bundan haberi var mıydı? Beni geri çağırarak mıydı? İşimi kaybedecek miydim? Öpüşmeyi ben başlatmamış olsam da, sonuçta bunu durdurmamıştım.

Brecken'dan hoşlanıyordum. Ondan *gerçekten* hoşlanıyordum. Bunun başka açıklaması yoktu. Böyle olsun istememiştım ama bitmesini de istemiyordum. Bu öpücüğü içten içe istemiştım, şimdi de sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Sonuçta yerine getirmem gereken bir görev vardı. Bu sadece hayat ve ölümle ilgili

bir durum değildi, aynı zamanda kefare, sonsuzluk... ve başarılı olamazsam, Ruh Hapishanesi'nde kötülüklerle bir arada sonsuza kadar yaşama zorunluluğuyla ilgili bir durumdu. Ya Brecken'a ne olacaktı? Başarısız olursam onun kaderi ne yönde etkilenecekti? Bunu düşünmeye cesaret edemedim.

Yanına gittiğimde Brecken spor çantasını almış, kapıdan çıkmak üzereydi. O yanımdan hızla geçerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Aniden durdu ve tam karşıya baktı. "Lakros antrenmanına."

"Sen lakros mu oynuyorsun?"

Döndü, sesimin geldiği yöne baktı. Pencereden yansıyan güneş ışığı, Brecken'ın yüzünde uzun huzmeler halinde yansıyor. Beni göremediğinden emindim ama sadece birkaç santim ötemden bana doğru bakıyordu. "Eskiden oynardım. Bir sorun mu var?"

Yüzündeki meleksi ifade kayboldu, ses tonu beni baştan aşağı titretti. Öfkesinin kuvveti fiziki bir darbeye eşdeğerti. "Hayır. Sadece seni daha önce bir lakros oyuncusu olarak düşünmemiştim."

"Öyle mi? *Sence* ben hangi sporu yapıyorum? Ya da sadece bir esrarkeş gibi, bütün gün boş boş oturan eziğin biriyimdir, ne dersin?" Brecken kötü bir ifadeyle sırtarak kapıdan çıktı ve beni mutfakta yalnız bıraktı.

"Şey, pekâlâ." Brecken'ın yapabileceği bir spor türü aklıma gelmemişti. Atletik bir yapısı olmadığından değildi bu. Brecken daha çok, *beni rahat bırakın* tarzında bir kötü çocuk imajı çiziyordu. Spor yaptığı belli değildi. Annesinin arabasına kadar onu takip ettim. Garajdan yola doğru çıkarken arabanın lastikleri çıkılık atıyor gibiydi.

"Neden bu kadar hızlı sürüyorsun? Bizi öldürecek misin sen?" İnsanların öfkelerinin sürüş hızlarını bu denli etkilemesinden nefret ediyordum. Kardeşim de aynısını yapardı.

Brecken cevap vermedi.

Bir elim arabanın gösterge panelinde, her an kaza yapmaktan korkarak yolu izledim. Benim canım yanmazdı ama onunki yanardı. "Neden bu kadar kırgınsın?" Neye sinirlendiğini hâlâ anlayamamıştım, diken diken olmuş saçları da beni endişelendiriyordu.

Brecken ışıtilebilir bir iç çekişle önce bana, sonra da ön cama baktı. "Sadece... sen çekip gittin işte. *Yine*."

Yüzündeki o canı yanmış ifade ve benim sürekli kaçıp gidiyor olduğum gerçeği canımı sıkmaya başlıyordu. "Ah. Bunun için gerçekten çok özür dilerim."

"O kadar mı kötüydü?"

"Ne?"

Dudakları kasıldı, başını öne arkaya yavaşça salladı. "*Öpücük*."

"Ah, Brecken, hayır. Mesele o değil. *Öpücük*... şey, harikaydı." Başımı çevirdim. Duygularımı kabul etmekten utanıyordum. Yanından hızla geçtiğimiz ağaçların bulanıklaşmasını izledim. "Benim ölü olmam bu durumu biraz zora sokuyor sadece."

"Bu ufak bir ayrıntı," dedi Brecken ve yüzünden yavaşça bir gülümseme geçti.

"Evet, ufak."

"Ben de... hayal kırıklığına uğradığını sanmıştım." Önümüzde dümdüz uzanan yola baktı. "Son zamanlarda en fazla o kadarını yapabiliyorum."

"Ne? Hayır." Elimi onun koluna koydum. "Hiç de bile. Hem birini hayal kırıklığına uğratmaktan neden bu kadar korkuyorsun? Buraya geldiğimden beri seni hiç böyle düşünürken görmemişim."

“Gerçekten mi?” Bana doğru baktı. “Ben seni *hiç* hayal kırıklığına uğratmadım mı?”

Birlikte geçirdiğimiz zamanı, sürekli yaptığımız tartışmaları, sürekli duyduğumuz öfkeyi, hırsızlık olayını, Jill’i düşündüm. “Eh. Şey, muhafızın olarak hayal kırıklığına uğradığım zamanlar oldu ama sonradan bunları aştık. Aslında benim burada olduğumu bile bilmemen gerekiyor. Her şeyi mahveden şey de bu. Etrafında olduğunu bilmeyen insanları etkilemen daha kolaydır. Öteki durumlar içinse, şey...”

Brecken gözlerini devirerek tekrar bana baktı. “Şey ne?”

“Boş ver,” dedim birden, utanmıştım. Bu konudan nasıl bahsedebilirdim ki? Bu çok yeni ve çok çılgınca bir şeydi.

Bir mezarlığın yanında durduk.

“Burada ne işimiz var?” Mezarlıkları sevmiyordum. Ölü bedenleri ve insanların ayaklarının altında çürümesi fikrini sevmiyordum.

“Antrenmanı burada yapacağız.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Brecken’i takip ederek, henüz hiçbir mezar taşının yerleştirilmemiş olduğu geniş, çimenlik bir alana geldim. Birbirlerine lakros topu fırlatan on beş çocuk daha oradaydı. Bazıları tişörtlerinin üstüne koruyucu tamponlar takmıştı. Ötekiler de tamponları doğrudan ciltlerinin üstüne yapıştırmıştı.

“Parkın çimlerine öyle zarar verdik ki artık antrenmanı burada yapıyoruz.” Brecken tişörtünü çıkardı ve omuzlarına tamponları taktı.

“Senin de takımında olduğunu bilmiyordum,” dedim şaşkın bir ifadeyle gülerek.

“Değilim. Maçlara çıkmıyorum. Ekipman, kıyafet ve öteki ücretlere yetecek param yok. Biz fakiriz,” dedi dudak bükerek. “Ama takımdakiler bana üzülüyor ve ben de haftada bir kez antrenmana katılmak isteyebilecek kadar acınası bir durumdayım.”

Bakışlarındaki katı ifade sesindeki acıyı bastırmıyordu. Anne-si öldükten sonra bu kadar çok şeyden vazgeçmiş olduğunu fark etmemiştim. Kalbim Brecken adına biraz daha kırılmıştı ama bu acı verici yerde daha fazla kalamazdım. Burası bende, kendimle ilgili çok fazla anıyı çağırıyordu. Onun yerine Brecken'in yarı çıplak bedenine, kıyafetlerini giyerken kıpırdayan kaslarına baktım.

Brecken'in bedeninin beni daha önceki gibi iğrendirmemesine şaşırmıştım. Neyin değiştiğini, neyin farklılaştığını bilmiyordum ama onun çıplak teni bende tiksinti hissi uyandırmıyordu. Onun yanık tenli göğsü aklıma Bay Ronald'ı getirmiyor, bende saklanma ihtiyacı uyandırmıyordu. Belki de iyileşiyordum. Belki de büyükannem haklıydı.

Ve Brecken çok yakışıklıydı.

Onu aydınlıkta bu halde hiç görmemiştim. Göğsü, Yunan heykellerininkilere benzeyen kasları, yoğun yaz güneşinde parlayan, kestane rengiyle karışık koyu renk saçları...

Yan tarafta bir yere yerleştim ve Brecken'in takımla birlikte ısınmasını izledim. Kaleci onları, mezarlığın etrafında bir ısınma koşusuna çıkardı. Birkaç tur koşudan sonra koç, çocukları iki takıma ayırdı. Tişörtlüler ve tişörtsüzler.

Lakros benim zevk alabileceğim bir oyuna benziyordu... eğer bir bedenim olsaydı tabii. Hızlı oynanan, yoğun ve sürekli hareket içeren bir oyundu. O anda aklımda bir fikir geldi ve suratımda bir gülümseme belirdi. Gözlerimi kapadım ve Brecken'm yanında belirdim.

"Merhaba," dedim yanma doğru süzülürken. Kaslarının üstünde ter birikmişti ama nefes nefese değildi. Bana cevap da vermedi. Bir sonraki turda koşacakmış gibi yanma çömeldim, ki gerçekten koşacaktım.

"Git buradan," diye fısıldadı.

"Gitmem. Gol atmana yardım edeceğim." Lakros hakkında çok şey bilmiyordum ama lisedeyken birkaç maç izlemiştim. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Maç, karşı karşıya gelen iki çocukla başladı. Tişörtsüzler topu kazandı, top sopadan sopaya geçmeye başladı. Brecken kalecinin muhafızlığını yapıyor, onu korumaya ve gol atılmasını önlemeye yardım ediyordu. Karşı takımdan bir çocuk topu yakaladı ve gözleri takım arkadaşlarından birini aradı. Çocuğun yanına kaydım. Ona, "Topu Brecken'in yanındaki çocuğa yolla," diye fısıldadım.

Çocuğun kaşları çatıldı ama topu ona söylediğim kişiye attı. Top Brecken'in önünden geçerken Brecken, onu ılık hızıyla keserek sahanın öteki tarafına doğru yönlendi. Pas verdiği takım arkadaşısı da golü attı. Alkışlar duyuldu, ben de sahada dans etmeye başladım. Kendimle gurur duymuştum.

202

"Bunu yapmasını ona ben söyledim," diye bağırdım Brecken yanımdan geçerek yerine giderken.

"Ne?" dedi Brecken. Neredeyse duracaktı.

"Yok bir şey dostum," diye cevapladı bir takım arkadaşısı. "Dodson'ı atlatırsan maçın galibi biziz!"

"Tamam." Brecken beni görmezden geldi.

Onun yanında kalarak birkaç oyuncuyu daha etkilemeye çalıştım. Hepsi beni dinlemediyse de çoğu dinledi ve antrenman sonunda Brecken dört gol attı. Takımının toplam gol sayısı on birdi. Tişörtsüzler onlara yetişemedi. Eve gidene kadar neşeyle kıkırdadım. "Çok eğleneliydi."

"Hepsini sen yapmadın." Brecken asık bir suratla tam karşıya baktı.

"Çoğunu ben yaptım. Kulaklarına fısıldadım ve bana itaat ettiler. Bu harika bir şeydi."

Brecken kaşlarını iyice çatıttı ve direksiyonu daha sıkı tuttu. "Bu doğru bir şey değil. Bunu yapmamalısın."

"Nedenmiş? Bu yüzden buradayım ben," dedim Brecken'in çatık kaşlarına cevap olarak. "Muhafızların yaptığı şey budur. İnsanları etkilemek. Ben iyi çocuklardanım canım."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Kötü çocukların kim olduğunu biliyor musun, Alisa?"

Bu sorusu üzerine biraz düşündüm. "Ne demek bu? Katiller, tecavüzcüler ve çocuk tacizcileri kötü çocuklardandır. Evet. Ben kimin kötü çocuk olduğunu biliyorum." Bay Ronald ve Ruh Hapishanesi'nde yanıma geldiğinde yüzünde beliren o işkence görmüş ifade geldi aklıma.

"Ben ondan bahsetmiyorum."

"Sen *neden* bahsediyorsun o zaman?" Kendimi iyi hissederken canımı neden sıkmaya çalıştığını anlamıyordum. Yeniden tartışmaya hazır değildim. Eğlenceli, mutlu, romantik Brecken'i geri istiyordum.

"Senin gibi ruh olan ya da başka şekillerde etrafta dolaşan kötü çocuklar var."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Benim gibiler kötü çocuk olmaz. Gerçekten kötü olanlar Ruh Hapishanesi'nde."

Brecken da başını salladı. "Anlamıyorsun. Başka... varlıklar da var. Kötü olanlar." Yeniden bana baktı, temkinliydi. "Onları hiç görmedim deme bana."

Şey, hayır, aslında görmemiştim. Etrafta kötü ruhlar mı vardı? Ne yapıyorlardı? Muhafızların yaptığıнын tam tersini mi? İnsanların başını belaya sokmaya mı çalışıyorlardı? Buna inanabileceğimi sanmıyordum ama sonra, Jill'in ve kırmızılı kadının etrafını çevrelemiş olan hayaletimsi varlıkları anımsadım. Fakat onlar benim gibi gerçek ruh, gerçek insan değildi ki. Onlar daha ziyade kaygan iblislerdi.

"Benim gibi bir ruh görmedim hiç... yani, kötü olan," dedim tereddütle. Brecken'i korkutarak, ona kötü şeylerin pusuda bekliyor olabileceğini düşündürmek istemedim. Kendi derdi ona

yetiyordu. “Kötü ruhlar esir tutuluyor. Buraya gelemezler. Ben buna şahidim.”

Brecken öyle bir kahkaha attı ki, bu kadar saf olduğuma inanmadığını anladım. Ben de açık vermedim. “Bak, ben sadece nasıl olduğunu söylüyorum sana,” dedi. “Onları gördüm. Her yereler.” Arabasını evinin garajına park etti ve tek bir kelime daha etmeden arabadan indi.

Somurtkan ve düşünceli bir ifadeyle onu takip ettim.

Çantasını kapının yanına fırlattı ve mutfağa giderek yiyecek bir şeyler aramaya koyuldu. Kendine kraker ve krem peynir buldu. Kanepeye oturarak televizyonu açtı. Ben de Brecken’ın bana söylediklerini ve gördüklerimi düşünüyordum ama Brecken haklı olamazdı. Ruhların birbirinden haberi olurdu. Muhafızlığını yaptığım kişiyi etkilemeye çalışan iblis bir dalkavuşun varlığından haberim olmaz mıydı? “Peki, sen kötü hayaletler görüyor musun? Görüyorsan da ne sıklıkta görüyorsun?” Kanepeye, onun yanına oturdum.

“Seni gördüğüm kadar sık değil,” dedi alay ederek. Bir yandan da çıtırtılar çıkararak krakerini yiyordu.

“Aman ne komik.”

“Şey,” diye başladı söze. “Aslında daha çok gölgeye benziyorlar. Koyu renkliler. Senin gibi parlamıyor ve hiç konuşmuyorlar. Sadece beni izliyorlar.”

Bunun üzerine biraz düşündüm. Brecken’ın bahsettiği bu varlıklar, o eski evin bodrum katında gördüğüm tuhaf ruhlara çok benziyorlardı. Onlar da konuşmamışlardı. Sadece orada duruyor, üstünde yaşadıkları insandan beslenerek onun yaşam gücünü emiyorlardı. “Bu hiç de mantıklı değil,” dedim sonunda. “Kim onlar ve ne istiyorlar?”

Hâlâ ağzındaki krakeri çiğnemekte olan Brecken bana baktı ve kafasını salladı. “Bilmiyorum.”

HAYAT HİÇ DE ADİL DEĞİL

ALISA

Brecken'ın başka tuhaf varlıkları da görebiliyor olması canımı çok sıkılmıştı. Kafam karışmıştı, birisinden yardım almam gerektiğini biliyordum. Zihnime bir nefes aldırarak gözlerimi kapadım ve Raphael'in parlayan yüzünü hayal ettim. Bir süre sonra, bürosunun kapısının önündeydim. Dünyalar arasında yaptığım hızlı geçiş başımı döndürmüştü, bir saniyeliğine duvara yaslandım. Sonra da, cesaretimi kaybetmeden, ahşap kapıyı üç kez tıklattım.

Raphael beni bir gülümsemeyle karşıladı, bana sarıldı. "Alisa! Seni görmek ne güzel! Nasıl gidiyor?"

Sanki işlerin nasıl gittiğini bilmiyordu. "İyi."

"Güzel, güzel. Otursana." Masasının etrafında yürüdü ve sandalyesine oturdu, bana baktı. "Soruların mı var?"

Milyon tane sorum vardı. İlk olarak da, o eski evde kardeşimi gördüğüm günden beri aklımda olan soruyu sormaya karar verdim. "Evet. Öncelikle, kardeşim Derek'in neden bir muhafızı

yok? Ya da ailemden hiç kimsenin neden muhafızı yok? Onlar Brecken kadar önemli değil mi? Başka insanlar da önemli değil mi? Dünyaya geldiğimden beri neden kendimden başka bir muhafız görmedim?” Gözlerimi Raphael’e dikmişim, ailemin önemli olmadığını söylemeye cesaret edemezdi.

“Ah. Her zamanki gibi doğru bir noktaya parmak bastım. Bunu nasıl açıklasam?” Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi, parmak uçlarını birleştirmişti. “Herkes izleniyor. Herkes. Bir kişi bile hariç tutulmuyor, ta ki hissetmeyi, duymayı bırakana, kendilerini tamamen kapatana kadar.”

“Benim kardeşim kendini kapatmadı!”

“Kapatı demedim. İzin ver de sözümü bitireyim, Alisa,” dedi iç çekerek. “Senin görevin muhafız meleklerinkinden farklı. Sen bir borcun geri ödeme aşamasındasın. Öteki muhafızlarla arkadaşlık etme, öteki muhafız melekleri görme gibi bir durumun yok. Bu, senin tek başına halletmen gereken bir iş. Tövbe etmek gibi. Anladın mı?”

Yavaşça kafamı salladım. Büyük resmi görmeye başlamıştım ama resim hâlâ net değildi.

“Artık dünyada olduğun için, aileni biraz olsun görmene izin verebileceğimizi düşündük. Onları görmek isteyeceğini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse bunda yanlış bir şey görmüyorum, bu yüzden de sana izin veriyorum.”

Yani aile ziyareti yapma hakkı herkese verilmiyordu. Birden kalbimde Raphael’e karşı bir sıcaklık hissettim. “Teşekkür ederim.”

“Kardeşine gelince,” diye devam etti. “Onun ne durumda olduğunun farkındayız ama bu durumdan çıkarması gereken dersler

var. Bizim etkimize tepki vermezse, yapabileceğimiz pek bir şey kalmıyor. Zor yoldan geçerek öğrenecek.”

Derek’in zor yoldan geçmesini istemiyordum. O, harika ve mutlu bir hayatı en az stresle yaşamayı hak ediyordu.

Raphael aklımı okuyor gibiydi. “İnsanları dinlemeye mecbur edemezsin, Alisa. Bunu fark etmedin mi?”

Neredeyse alaycı bir şekilde gülecektim ama kendimi tuttum, arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hayır, bunu fark etmemişim.”

“Başka soru var mı?” diye sordu şefkatle.

Derin bir nefes alıp verdim, sandalyede doğruldum ve doğruca Raphael’e baktım. “Evet. Brecken... karanlık ruhlar gördüğünü söylüyor. Ruhlar onunla konuşmuyormuş ama onları ben de görüyorum. Onlar ne? Onlar *kim* ve ne istiyorlar?”

“Hmm,” dedi Raphael, masasının üstündeki görünmez tozları silkelerken. “Bu konuşmayı yapmamayı dilerdim ama şansımız yaver gitmedi.” Bana baktı, dudaklarını büktü. Gözleri hüznüydü. “Ama bu varlıklar *göründüğüne* göre senin de bunu bilmen gerekiyor.” Bir anlığına konuşmayı kesti, sandalyesinde dönerek duvara bakmaya başladı. “Onlar lanetli ruhlar, Alisa. Hiç doğmamış ve doğmayacak olan ruhlar. Kalplerindeki kötülük ve uzun süre önce yaptıkları kötü tercihler yüzünden dünyada sonsuza kadar başıboş dolaşmak üzere lanetlendiler.” Raphael döndü, hiçbir duygu belirtisi göstermeden bana baktı ve bekledi.

Lanetli ruhlar mı? Lanetlenmek mi? Kötü tercihler mi? “Peki ama kim onlar?”

Raphael yavaşça başını salladı. “Kim oldukları önemli değil. Senin onlardan çok daha büyük bir etkin var, çünkü senin kalbinde iyilik var. Onlar, senin etkileme gücünde olmayı hayal dahi edemez.”

“Ama onlar insanları *etkileyebilir* mi yani?” diye sordum, durumu açığa kavuşturmak için.

Raphael başını onaylarcasına salladı. “Zaman zaman, evet. Bazı zamanlardaysa tamamen. Eğer konak olarak kullandıkları kişi zayıfsa, onların bedenine hâkim olabilirler.”

“Ama neden? Ne istiyorlar?” Yepyeni bir bilgi dünyasıyla karşı karşıyaydım. Kafam karışmıştı ve ben, sürprizleri sevmezdim. Sağışmam gereken bir düşman takımı olduğunu öğrenmek hoşuma gitmedi.

Ağır bir iç çekişle açıklamaya devam etti Raphael. “Çok uzun zaman önce türler arası bir anlaşma yaptılar. Böylece fiziksel dünyayı tanıyabileceklerdi. Onlar bedenlere karşılık... ruhları alıyorlar.”

“Ruhları mı alıyorlar? Yani onları alıyorlar mı? Kim böyle bir anlaşma yapar ki? Tanrı yapmaz mesela.” İblis bir varlığa bir insanın bedenini vaat eden bir tanrıya inanmak istemiyordum.

Raphael kıkırdadı. “Hayır, elbette Tanrı değil. Başkası. Sen sadece işine odaklan ve Brecken için endişe duy.”

“Yani onlar bedenlere hâkim mi oluyorlar?” Aklıma otomatik olarak *Şeytan Çıkarma* ve *Alacakaranlık Kuşığı* gibi izlediğim bütün korku filmleri gelmişti. O filmdekilerin gerçek olmasını istemiyordum. Bütün insanları korunmasız ve savunmasız hale getirmek çok tekinsiz bir durumdu.

“Bir bakıma öyle ama düşündüğün gibi değil.” Raphael iç çekerek sandalyesine yaslandı. “Muhafız bir melek olmadığın için şu anda düşünmen gereken şey bu değil. Bunlarla muhafız melekler ilgilenir. Senin yerine getirmen gereken tek bir görev var. İhtiyaç olursa da Brecken için kalıcı olarak bir başkası görevlendirilecek.”

Brecken’a benden başka birinin muhafızlık yaptığını düşünemiyordum bile. Gerçek bir muhafız melek olmadığını biliyordum ama başkasının yerimi alması fikri canımı acıtıyor, dilimi bağlıyordu. Raphael’in son sözleri zihnimde yankılandı. “Bekle bir dakika. İhtiyaç olursa mı? Ne demek oluyor bu?”

Bir anlığına Raphael’in dudakları sarktı, çatık kaşları altında bir çizgi oluşturdu. Ağzımı açarak büyük bir hata yapmış olduğumu kabul etmek istemeyen biri gibiydi. Bu soruya cevap vermek istemediğini anlayabiliyordum, bu yüzden hızla masaya uzandım ve elini tuttum. Zihnimde ışıklar, Brecken’in hayatından sahneler, acı verici ve bunaltıcı biçimde infilak etmiş gibiydi.

Geri çekilerek Raphael’e bakakaldım. “Neydi bu böyle?” Masasından uzaklaştım, göğsüm sıkışmıştı.

“Bunu yapmamalıydın, Alisa.” Bana baktı, çenesini sıkıyordu. “Senin görmen için değil onlar.”

“Sen geleceği görebiliyor musun? Brecken’a ne olacağını biliyor musun yani? Ve... bana?”

“Öyle değil. Hiçbir şey kesin değildir. Senin gördüğün,” dedi iç çekerek, “koşullar değişmediği takdirde olacak şeyler.”

Kapıya doğru geri geri yürüdüm. Gözlerimi Raphael’den ayırmıyordum. Kafamı salladım. “Bütün kuralları tek bilen sensin, değil mi? Özgür irade diye bir şey yok. Aslında kimse, hiçbir şeyi seçemiyor, değil mi? Bunların hepsi bir oyun.”

“Alisa, hayır. Böyle olmuyor.”

“Sana inanmıyorum.” Yerde yatan Brecken’in o yürek parçalayıcı görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Kemikleri kırılmış, kanlar içinde... ve ölmüş.

GECİKTİRME

BRECKEN

Alisa gitmişti ama bu sefer kaçarak gitmemişti. Brecken, Alisa'nın ne yapmakta olduğunu bilmiyordu ama onun yokluğu Jill'i aramak için harika bir zamandı. Ona karşı hissettiği duygular değişmiş olsa da, Jill'i hâlâ önemsiyor, ondan bir anda ayrılmak istemiyordu. Jill'in hayatında olmaması tuhaf olacaktı ve Brecken kendini yalnız hissedecekti ama Jill'le çıkmaya devam ederse vicdanı rahat etmeyecekti.

Alisa'yla gelecekte neler olacağını bilemiyordu ama Jill'i kandırmaya, aslında bir çift olmadıkları halde onun öyle sanmasına izin vermeye devam edemezdi. Alisa geri dönmese bile, artık Jill'e karşı eskisi gibi hissetmiyordu.

Brecken telefonu eline aldı.

Yumuşak, tatlı, şekerleme gibi bir ses tonuyla telefonu açtı Jill. Jill'in kelimelerindeki gülümseme Brecken'ın kalbini ısıttı.

"Merhaba, Breck. Bu hafta sonunu sensiz geçirmekten hiç hoşlanmadım."

Brecken iç çekti. Bu konuşmayı büyük bir tartışmayla sonlandıramadan nasıl devam ettireceğini bilmiyordu. “Evet, ben de. Sen beni hep neşelendiriyorsun.” Bu cümlesi Brecken’a çok bencilce geldi. Jill’i yanında tutmasının tek sebebi kızın ona kendisini iyi hissettirmesi miydi? “Seninle bir şey konuşmak istiyorum ama telefonda olmaz.” Bu oldukça zor olacaktı. Jill ona bu kadar değer verirken ondan nasıl ayrılacaktı? Belki de biraz daha beklemeliydi. Acelesi yoktu. Alisa’yla ilişkisi de bir iki günde kademe atlayacak değildi.

Biraz bekleyecekti. Gelecek hafta sonu, ayrılık için daha uygun bir zaman olabilirdi.

“Hmm. Bu hoşuma gitmedi, Brecky. Sesin çok ciddi geliyor. Ne oldu?” diye sordu. Ses tonu, o an somurtuyormuş gibiydi.

“Hiçbir şey. Sadece bir şey konuşmamız gerekiyor, o kadar.”

212

“İlaçların hakkında mı? Ben onları dert etmiyorum. İlaçlarını tekrar almaya başladığını biliyorum. Şifonyerinde gördüm. Ne olursa olsun yanında olacağımı biliyorsun. İnsanların seninle ilgili ne söylediği umurumda bile değil, bebeğim.”

Brecken’ın yüreği öfkeyle doldu. İnsanlar onunla ilgili ne söylüyorlardı? İlaçlarını ailesi ve Jill’dan başka kimse bilmiyordu, Jill de kimseye bu konudan söz etmezdi, öyle değil mi? Jill, Brecken’ı önemsiyordu.

KADERLE SAVAŞ

ALISA

Hemen Brecken'ın yanına giderek onu korumak zorundaydım. Bir daha onun yanından ayrılmayacaktım. Geleceği değiştirmek için yapabileceğim ne varsa yapacaktım.

Fakat sonra, beni ürperten bir düşünce geldi aklıma.

Brecken ölürse, benimle olacaktı.

Çarşamba sabahı olmuştu ve gördüklerimi Brecken'a henüz anlatmamıştım. Yanına geri geleli üç gün olmuştu ama acı gerçeği ona anlatmaya cesaret edememiştim. Bunu içimde daha fazla tutabileceğimden de emin değildim.

Brecken Tarih dersindeydi, bacaklarını öne uzatmıştı. Canım sıkıyordu ama kafamın içinde hâlâ Brecken'ın nasıl öleceğini çözmeye çalışıyordum. Raphael'e dokunduğumda ortaya çıkan sahneyi tam olarak göremeiniştim. Bir uyuşturucu satıcısı yüzünden mi ölecekti? Sarhoş bir sürücünün kullandığı araba mı çarpacaktı ona? Sarhoş sürücü *Brecken* mı olacaktı? Onu kendisinden

korumam gerekir miydi? Ya bir başkasından? Bilmiyordum ve bunu çözmeye çalışmak beni aksi ve yorgun yapıyordu.

Sınıfın bir ucundaki boş bir sıraya oturdum, sıranın sert ve plastik üst kısmına dokundum. Sıradaki tükenmez kalem izleri ve sakız kalıntıları, bana Matematik derslerimi hatırlattı. Raphael'le olan konuşmamı anımsayarak Brecken'a baktım ve asker postallarının bağcıklarının yine açık olduğunu fark ettim. Böyle görünmesinden hoşlanmıyor, neden böyle giyindiğini anlayamıyordum. Gotik takıldığı falan yoktu, peki neden insanları kandırmaya çalışıyordu?

Onun nasıl bir insan olduğunu biliyordum. Şefkatliydi, merhametliydi ve yalnızdı. Kıvrık ve karmakarışık saçlarından, duğdaki tike kadar, yüzünün her bir özelliğini ezberlemiştim. Onu izlemeyi, kardeşlerine nasıl özen gösterdiğini görmeyi çok seviyordum. Bu kötü çocuk imajıyla kimseyi kandıramazdı.

Bilhassa beni.

Yüreğime bir sıcaklık doldu, böylece gerginliğim biraz azaldı. "Gidelim buradan, Breck," dedim, bizi başka kimsenin duymayacağını bilerek. "Seninle hemen konuşmak istiyorum. Çok önemli." Sesimi sevimli fakat ciddi bir tonda tutmaya çalıştım.

Brecken iç çekti, yanında oturan iki çocuk da ona baktı. Brecken onlara öyle bir bakış attı ki, çocukların ilgisi anında kayboldu. Parmağını bacağının üstüne koyup ritim tutmaya başladı.

"Yetkili biriyle görüştüm. Bilmen gereken şeyler var," dedim sınıfın öte yanından.

"Şşt," diye fısıldadı biraz yüksek bir sesle. Öteki öğrenciler dönüp ona baktılar.

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. “Kızdığın zaman çok tatlı oluyorsun.”

“Sessiz ol!” diye bariz bir şekilde bağırdı.

“Ne dedin?” diye sordu öğretmen.

Brecken gözlerini kapadı ve kafasını salladı. “Bir şey demedim.”

“Ah, öyle mi?” Öğretmenin sağ kaş kalktı, kızgın ve ince bir çizgi oluştu.

“Size çenenizi kapamanızı söyledi,” dedi Brecken’ın yanında oturan çocuk, sırttan bir ifadeyle.

“Bence müdürün odasına gitme zamanı,” diye cevap verdi öğretmen.

Ortada ciddi bir durum olmasına karşın kendimi gülmekten alamıyordum, çünkü Brecken’ın karşısındaki sandalyede oturan okul müdürü, onu azarlarken gitgide daha çok sinirleniyor ve daha da komik görünüyordu. Belki de gülmek, benim bu olayla başa çıkma yöntemimdi.

“Pekâlâ, Brecken. Bayan Beecher’la yaşadığınız durumdan bahsedebilir misin bana?” diye sordu müdür. Kızgın görünmüyordu, sesi de kızmış gibi değildi. Brecken’ın başım gerçek anlamda belada olduğunu sanmıyordum.

“Evet, Brecken,” diye taklit ettim müdürü. “Bu durumdan bahsedebilir misin bize?”

Brecken yavaşça yukarı baktı. “Bir şey olmadı, Bay Cheney. Sadece sesli düşünüyordum,” dedi.

Müdür kuşkulu bir ses tonuyla, “Kapa çeneni kelimelerini düşünüyordun ve sonra yanlışlıkla bu kelimeleri sesli bir şekilde zikrettin, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır, tam olarak öyle olmadı.”

“Ben size açıklayayım,” diye yanıtladım. “Brecken bana kızgındı ve bu yüzden düşünmeden, ani bir tepki verdi ve öğretmene çenesini kapamasını söyledi.” Kendi kendime kıkırdadım.

Bay Cheney soluğunu yavaşça verdi. “Buraya ilk gelişin olmasa da sana ceza vermeyeceğim ama kendine dikkat etmen gerekiyor.” Bir nefes daha aldı, sözlerine devam etmeye öekiniyormuş, konuşmak istemiyormuş gibiydi. “Brecken, sana yardım etmek istiyorum. Annenin ölümünden sonra zor şeyler yaşadığını ve sana teşhis ko...”

216

“Durun,” dedi Brecken aniden. “Durun. Benim bir sorunum yok.” Ayağa kalktı. Ellerini yumruk yapmıştı, yüzünde bir keder ifadesi vardı.

“Özür dilerim. Bir sorunun olduğunu ima etmek istemedim,” dedi Bay Cheney. O da ayağa kalktı. “Sadece kaygılanıyorum. Babanın bu kadar sık evden ayrılması da zor olmalı...”

“Ben iyiyim. Her şey yolunda.” Brecken arkasına döndü ama kapıyı açmadan önce “Çıkabilir miyim?” diye sordu. Müdürle göze gelmemek için yere bakıyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Bay Cheney.

Brecken’i takip ettim. Koridordan aşağı doğru yürüdü ama sınıfa dönmedi. Onun yerine sırt çantasını omzuna attığı gibi okuldan çıktı.

“Brecken?” İşleri berbat etmiştim. Brecken’la alay ederek onun başını belaya sokmuştum. Onun düşük omuzlarına, bitkin

ifadesine bakınca yüreğim acıyordu. Çok utanmıştım. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Brecken yürümeye devam etti.

“Gerçekten çok özür dilerim,” dedim. “Böyle olacağını tahmin edemedim. Ben sadece...”

“Alay ediyordun. Evet, biliyorum,” dedi Brecken, cümlemi tamamlayarak.

Ne diyebileceğimi, bu konuşmayı nasıl sonlandıracağımı bilemiyordum. Birkaç adım gerisinden yürürken Brecken’ın başının kaldırma doğru eğilmiş olduğunu gördüm. Ne düşünüyordu acaba? Öğrenmek zor olmazdı. Ona uzanmam ve elimi omzuna koymam yeterliydi.

217

Ben de öyle yaptım.

Tam düşündüğüm gibiydi. Utanç, çaresizlik, ümitsizlik ve yalnızlıktı hissettikleri. Aslında onun ne düşündüğünden tam olarak emin olamıyordum ama ona dokunmak kendini nasıl hissettiğini anlamamda bana çok yardımcı oldu. Gerçi bunları hissettiğini anlamak için ona dokunmama pek de gerek yoktu.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordum sonunda.

Brecken, güneş ışıklarının yansıdığı kaldırımda bana döndü. Sokakta sadece birkaç insan vardı. Caddenin karşısında bir adam çim biçiyor, yolun öteki tarafındaki bir kadın köpeğini gezdiriyordu. İkisinin de Brecken’a baktığı yoktu.

“Konuşacak ne var? Bir yere varabileceğimizi sanmıyorum.” Yürümeye devam ederek beni arkada bıraktı. Ona öylece baka kaldım, kafam iyice karışmıştı.

Bu çocuk neden bahsediyordu? “Şey, ne demek istediğini anlayamadım,” diye bağırdım ona.

Açıklamak için durmadı bile.

Yüzümü ekşiterek kaldırımda onu takip ettim. Futbol takımının antrenman yaptığı çimenlik avludan geçerek ağaçlık bir yolu kullanarak küçük, ormanlık bir alana girdik. Brecken, alçak dalları olan bir ağacın yanında durdu, çantasını yere koydu ve ilk kalın dala çıktı.

Bu yeri beğenmiştim. Herhangi bir yöne doğru beş-altı metre kadar yürürsek yeniden caddeye çıkabilirdik ama bu ağaçlık alanda çok mahrem ve tenhaydı. Ben de Brecken’ın yanına, yukarı doğru süzülürüm ve ayaklarımı aşağı sarkıtarak oturdum.

218

“Burası güzel bir yermiş, Brecken.” Ağaçlarla yosun tutmuş zemin arasında uçuşup duran kuşları inceliyordum. “Buraya sık sık gelir misin?” Burası biraz gölgelikti, belki beni görebilirdi.

“Hayır,” dedi Brecken iç çekerek. “Genelde öğrencilerle dolu olur burası.”

Onun sözlerine devam etmesini bekledim, etmeyince de benim konuşmamı beklediğini anladım. “Lütfen konuş benimle. Sorun ne, anlat bana.”

Brecken’ın yüz ifadesinde hem istek, hem de teslimiyet vardı. Tereddüt ediyordu. “Senden gerçekten hoşlanıyorum, Alisa ve senin de benim gibi hissetmeni çok istiyorum.” Dalından aşağı atlayarak yürümeye devam etti.

“Anlayamıyorum...” Durdu, bana baktı. “Alisa, senin neyin var Tanrı aşkına? Bugün bana sınıfta neden öyle davrandın? Neden başımı belaya sokmaya çalıştın? Umurunda bile olmadığını

hissediyorum. Sürekli sinirleniyorsun, aşırı hassassın, kötü şeyler söylüyor, sonra özür bile dilemiyorsun...”

Afalladım. Bunları duymayı beklemiyordum. Yaylım ateşine tutulmuş gibi geri çekildim. “Vay canına, Brecken. Sakın içinde tutma.”

“Özür dilerim ama kavga etmeden de iletişim kuramayacak sak...”

“Tamam, dur,” dedim. Daldan aşağı süzülerek yanma geldim. Bunu yapabildim. Her şeyi mahvetmeden de bir erkekle normal bir sohbetin içine girebilirdim. Durumu kurtarmak için bir şey düşünmek üzere derin bir nefes aldım. Aklıma, “Kız arkadaşın başka biriyle çıktığını biliyor mu?” cümlesi geldi. Şaka amaçlı söylemiştim ama Brecken’ın yüzündeki ifadeden, onun bu cümleyi ciddiye aldığını anladım.

Sonunda rahatladı. Hatta güldü. Bakışları sıcaklaştı, omuzlarındaki gerginlik azaldı. “Başka biriyle olduğumdan şüpheleniyor.”

Elimde olmadan gülümsedim. Konuşmamız bitince, en çok korktuğum konuyu açma zamanı geldi. “Brecken, ben... bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum,” diyerek lafı dolandırdım. Düşüncelerimi yoluna koymaya çalışıyordum.

“Ne söyleyeceğini biliyorum,” dedi bana doğru uzanarak.

“Biliyor musun?”

“Evet ve dürüst olacağım, ben de aynı şeyleri hissediyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Neden burada olduğumdan. Senin geleceğinden.” Brecken’in ölü olarak yerde yatışının, etrafında oluşmuş kan havuzunun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

“Ah.”

“Sen ne söyleyeceğimi sandın?” diye sordum, cevabı biliyor olsam da. Onu sevdiğimi, sonsuza kadar onunla birlikte olacağımı, ayrı kalmamıza dayanamadığımı söylememi istiyordu ama bunları söylemeyi her ne kadar istesem de, söylememem için milyonlarca sebep vardı.

Derin bir nefes alarak kafasını kaldırdı. “Güneş ışığı dalların arasından geçince seni alacalı görüyorum.” Bana doğru uzandı, eli yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

220

İçimdeki hasret, beni, asla elde edemeyeceğim o okyanusa doğru çekiyordu. “Keşke seninle uzun zaman önce tanışsaydık.” Bu doğrudu. Birlikte ne kadar zaman geçireceğimizi bilmediğimden, bunu bilmesini istedim. Brecken benim duygularımı öğrenmeden bunun sona ermesini istemiyordum.

“Bence de, Alisa.”

Bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca, tıpkı kumlu, çok sıcak bir kumsalda solan bir sünger gibi Brecken’in içinde emildim.

“Yeri gelmişken,” diyerek geri çekildi ve ağaçtan ince bir dal daha çekti, “merak ettiğim bir şey var. Hayattayken nerede oturuyordun? Nerelisin?”

Güldüm, benim durumumda birinin yaşadığı tesadüfe şaşırmıştım. “Aslında buralıyım. En başta beni kendi yaşadığım şehre gönderdiklerini fark etmemiştim ve bunu neden yaptıklarını bilmiyorum ama iyi ki yapmışlar.”

“Buralı mısın?” brecken öne doğru eğildi. “Seni okulda gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Ben senin okuluna gitmedim. Ben Fruit Heights bölgesinde oturuyordum,” diye açıkladım.

“Ah. Sen zengin çocuğuydun yani.” Tekrar oturdu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bu ifadeyi daha önce görmemiştim ve ne anlama geldiğini anlayamadım.

Birkaç saniye önce yaşadığımız tasasız anlara geri dönmeye çalışarak, “Eh, artık zengin değilim. Cüzdanım bile yok,” diye bir şaka yaptım.

“Bunun yürüyebileceğini neden düşündüğümü bilmiyorum,” diye mırıldandı. Yüzüne öyle bir maske yerleştirmişti ki, ifadele-rini çözemiyordum. Boşluğa baktı, düşünceleri arasında kayboldu. “Bunu yapamam.”

“Ne demek bu?”

“Önemi yok,” dedi doğrudan gözlerime bakarak.

Ne olmuştu şimdi? O yürürken arkasından, “Brecken!” diye bağırdım. Aramızda oluşan derin yarığın gittikçe açılması beni yıldırılmıştı. Reddedilmenin acısı beni derinden yaralıyordu. “Kanyon Parkı’na gidelim mi? Orayı çok seviyorum ve sana söylemem gereken bir şey var. Sonra... Söz veriyorum, ondan sonra, seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Eğer istediğin buysa... seni rahat bırakacağım.”

Sessizce beni dinledi ve söylediklerimi kabul etmek istemedi. Bunu hissedebiliyordum ama bir süre sonra yumuşadı, çene kas-ları gevşedi. “Neden şimdi, burada söylemiyorsun?”

Etrafa baktım. Okulun zili her an çalabilirdi. Dersler bitecekti. Lafımın kesilmesini istemiyordum. “Orası daha iyi olur. Lütfen.”

Brecken bir an tereddüt etti, ağırlığını diğer bacağına verdi ve caddeye baktı. Sonunda, “Tamam,” dedi.

Rahatlamış bir şekilde iç çektim. Belki de durumu hâlâ düzeltebilirdim. Brecken’ın beni tanımasını istiyorsam, bu konuşmayı yapmak zorundaydım... her ne kadar bundan korkuyor olsam da.

DERİN VE KARANLIK BİR SIRRI PAYLAŞMAK ALISA

Güneş batmaya başladığı sırada, Brecken'in motosikletiyle Kanyon Parkı'na vardık. Yanımızdan akan dere, yolundaki taşlara çarparak ilerliyor ve neşeli bir şarkı söylüyordu; içimizdeki, o beynimizi bulandıran duygulara karşı tamamen kayıtsızdı. Kenarda otururken, ayaklarımı dereye sokabilmeyi, soğuk akışını bileklerimde hissedebilmeyi diledim. Brecken yanıma oturdu.

"Nasıl başlayacağımı bilemiyorum." Beynim yorgundu, iç çektim. Yaşadığım onca şeyden sonra tek istediğim dinlenmekti. Brecken'in güzel yüzüne baktım. Gülümsediğinde gözlerinin kenarında oluşan kırışıkları, benimle alay ettiğinde dudaklarının kenarında oluşan kıvrımı, konuştuğunda ağzının aldığı şekli, yani her bir ayrıntıyı ezberlemek istiyordum. Brecken'dan gelen çam ağacı ve doğal sabun kokusunu bile alabiliyordum. Bu kokuyu asla unutmak istemiyordum.

Brecken beni merak içinde izliyordu.

“Sana şimdi söyleyeceklerimi, yaşayan hiçbir ruha söylemedim. Asla.” Yüzünde herhangi bir alay ya da sabırsızlık emaresi aradım ama bulamadım. Aklım hızla çalışıyordu, göğsüm korku dolu bir beklentiyle kasıldı. Bunu gerçekten yapabilecek miydim? Bana güvenmesini, beni anlamasını, istemesini sağlar ümidiyle en karanlık sırrımı ona verebilecek miydim?

“Peki. Anlat.”

“Beni... daha iyi tanımanı istiyorum. Yani anlarsın ya, karar vermeden önce...” Bu konuşmayı yapmak üzere olduğuma inanmıyordum.

Brecken bana neşe dolu bir bakış attı ve aptallığımı düşünerek başım salladı.

“Tamam. Başlıyorum. Ben sekiz yaşmdayken, en iyi arkadaşımın babası bana cinsel tacizde bulunmaya başladı.” Tepkisini ölçmek için gümbatımının aydınlatığı yüzüne baktım.

Bana baktı, ağzı bir karış açık kalmıştı. Kaşlarını çatı ve bana doğru uzandı. “Böyle bir şey söylemeni beklemiyordum.”

Başımı salladım. “Beni ve arkadaşım Natty’yi sekiz yıl boyunca taciz etti. Bazen ikimizi birlikte.”

“Ah, Alisa...”

“Evet.” Ayağa kalkarak ellerimi belime doladım. Derenin tam ortasına adım attım. Keşke dere, kenarında sürüklenen ölü yapraklar gibi, beni de sürükleyip götürseydi.

Brecken eliyle beni geri çağırdı. Bana kolunu uzattı, ben de onun rica eden gözlerine baktım. Çamurlu bir bankta buluştuk. Bedeni neredeyse bana dokunacakmış gibiydi. İçimi ürperten o harika aurası etrafımı sarmıştı.

Tereddüt dolu bir iç çekişle fısıldadım. “Bu durum uzun bir süre devam etti. Bana yüzyıllar boyu sürmüş gibi geldi.”

“Böyle bir şey senin başına geldiği için çok üzıldüm.”

“Olayı fark eden kişi kardeşim Derek oldu.” O korkunç anıları hafızamdan silmek istercesine başımı salladım ama anılar, fırtınanın gücüyle okyanusta oluşan metcezir gibi, gözümün önündeydi.

“Bir gün, banyo yaptıktan sonra kıyafetlerimi yanlışlıkla banyoda bırakmıştım. İç çamaşırimda kan vardı. Adet görmek için çok küçüktüm, sanırım kardeşim de bunun farkındaydı. Derek’in, elinde kirli çamaşırlarımla odama geldiğini hatırlıyorum. Bana, o an birini öldürmek istiyormuş gibi baktı. Olayı nasıl çözdüğünü bilmiyorum, çünkü bu konudan kimseye söz etmedim ama sanırım Derek aileme anlattı. Birkaç gün sonra da Bay Roland tutuklandı. O günden sonra bile Derek’e hiç açılmadım. Bay Roland birkaç yıl sonra hapishanede öldü. Natty onun aleyhine şahitlik etmişti. Ben edemedim.”

225

Brecken’in gözleri kısıldı, dudakları kusacakmış gibi gerildi. “Kardeşlerime böyle bir şey yapan bir adamı yaşatmam.”

“Biliyorum. Derek de böyle hissetmişti. Kardeşlerinin sana ihtiyacı var, Brecken. Onları korumak zorundasın. Dışarıda Bay Roland gibi birçok kötü insan var!”

“Bu yüzden mi intihar ettin?” diye sordu yavaşça. Yuvarlak gözleri günbatımında parlıyordu.

İç çekerek geri çekildim. İşkence içindeki hayatımı nasıl açıklayabilirdim? Sanırım tam olarak açıklayamazdım. “Kısmen,” dedim. “Hayatım çok karışıktı. Büyükanнемin ölümüne çok üzül-müş-tüm, kendimi çok yalnız hissetmiş-tim ama hayatıma devam ettim. İyileşmeye başladım. Fakat en iyi arkadaşım Natty kanserden ölünce, ben de onunla birlikte öldüm sanki. Hiçbir şeyle başa çıkamaz haldeydim. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Gizli acımı anlayan tek insan artık hayatta değildi. Annemle babam beni antidepresana başlattı ama onları aldıktan sonra kendimi daha da

kötü hissetmeye başladım. Ağır, kirli, kapkara bir kasırga etrafımda dolanıyormuş gibiydi. Canım sürekli yanıyordu. Bunu şimdi sana açıklayamam ama bu işe bir son vermek zorunda kaldım. Her şeye son vermem gerekti.”

Brecken başını salladı. “Sonra ne oldu?”

“Sonra... bir ağaca çarptım. İstedığimi elde ettiğimi sandım ama yanılmışım. Öldükten sonra hiçbir şey hayal ettiğin gibi olmuyor. Dinlenemiyorsun. Kanatların olmuyor. İntihar edersen, sevdiğin insanlarla birlikte olamıyorsun. Fakat çalışman gerekiyor. Ölüler sürekli çalışıyor,” diyerek alaycı bir şekilde güldüm.

Brecken, ne demek istediğimi anlamış gibi kıkırdadı. “Zavallı şey. Sonra da benim gibi bir ezikle baş edebilmen için gönderdiler seni.”

Kalbim açıklayamadığım bir hisle doldu. “Sen ezik *değilsin*, Brecken. Ezik biriyle uzaktan yakından alakan yok.” Bu çocuğu anlamaya başlıyor, onun da beni anlayabileceğini ümit ediyordum. Onu gerçekten hissedebilme, ılık nefesini yüzümde, sıcacık ellerini sırtımda duyumsayabilme isteğiyle yanıp tutuşarak ona yaklaştım.

“Ben...” Söyleyemediğim sözcükler esen meltemde sürüklendi. Bir anlığına, o sözcükleri yüksek sesle söyleyebileceğimden emin olamadım. Hislerimi kendime saklamayı istemiyordum artık. Ona hislerimi söylemek için başka bir fırsat da bulamayabilirdim.

“Brecken... seni seviyorum,” diye fısıldadım. Normalde bir çocuğa onu sevdiğimi söylemezdim. Aslında, bir çocuğa ondan hoşlandığımı bile söylemektense ölmeyi tercih ederdim, mecazi anlamda yani. Fakat Brecken’la birlikte olduğum zamanın sonuna yaklaştığımı hissediyordum. Bu yüzden, çok geç olmadan, onun yanından koparılmadan ve bu fırsatı kaçırmadan önce kalbimdekileri ona söylemek istiyordum.

“Bu işlerin nasıl yürüdüğünü hâlâ bilmiyorum,” diyerek açıklama yapmaya giriştim. “Ama seninle geçireceğim zaman azalmış olabilir ve ben sadece... bilmeni istedim... yani, her neyse.” Gergin biçimde gülerek geri çekildim. “Sen ne demek istediğini anladın.” Yüreğimi ayaklarının altına sermiş, kendimi hiç bu kadar savunmasız ve kırılğan hissetmemiştim.

“Ah...” Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim, Alisa. Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bu noktada erkek genelde, ‘ben de seni seviyorum,’ derler.” Brecken’ın bu cümleyi söylememiş olması göğsümde derin bir yara açmıştı. Bundan sonra söyleyeceklerine bağlı olarak bu yara daha da derinleşecekti.

“Bunu yeniden söylemeye hazır olup olmadığımıdan emin değilim,” dedi aceleyle, önce gözlerime, sonra da dereye bakarak.

Bir kış sabahının erken saatlerinde buz tutan ot sapları gibi bir yarık açılmıştı kalbimde. Yanlış bir adımda tamamen mahvolacaktım. Yine reddedilmenin eşiğindeydim. “Farklı bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm.”

Brecken rüzgârın dağıttığı saçlarının arasında ellerini gezdirerek, saçımı daha da dağıttı. “Ben de bunu istiyorum ama... bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum,” dedi öfkeyle. “Söylemek istediğim şey şu.” Aniden bana döndü. “Evet, ben de seninle aynı şeyi hissediyorum. Evet, seni istiyorum. Ama o şekilde olmaya-çağından eminim. Benim ne istediğim önemli değil. İstediyimi hiçbir zaman elde edemedim.”

“O zaman istediğini al!” diye bağırdım ona. “Hâlâ insansın. Bir beden var. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun sen?” Göğsüm, ciğerlerime hava girmiyormuş gibi kabardı.

“Anlamıyorsun, Alisa. Anlayamazsın. Artık bir önemi de yok. Ben yoruldum,” dedi. “Anlıyor musun bunu?” Brecken’ın yüzünde

bir keder ifadesi vardı. Döndü, tepeden yukarı ağır ağır çıkarak motosikletine doğru yürüdü.

“Brecken... lütfen gitme. Lütfen...”

“Ben de özür dilerim.” Patikadan yukarı yürümeye devam etmeden önce bir anlığına bana baktı. Ayağının altında çakıl taşları çatırdıyordu.

“Sana geçmişimi anlatırsam bir şeyler değişir diye düşünmüştüm,” diye bağırdım arkasından.

Brecken durdu ama arkasına dönmedi. Yumuşacık akşam meltemi saçlarını hareketlendirdi, ensesini ürpertti. “Değiştii. Değişiyor. Sadece... zamana ihtiyacım var.”

Motosikletini gazlayarak park yerinden çıktı. O ilerledikçe küçülen görüntüsünü izledim.

KIRIK BİR KALP

ALISA

Daha önce hiç terk edilmemiştim. Ruhumda açılan taze yara yüzünden titriyordum, canım yanıyordu.

Bu durumu nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

Brecken'ın biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu belliydi, benim de buna ihtiyacım vardı ama durumum üzerinde ne kadar çok kafa patlatırsam, kendimi o kadar kötü hissediyordum. Kardeşlerimi aramaya karar verdim. Onların da bana ihtiyaçları vardı ve onların içinde bulunduğu berbat durumları düzeltebilirim, belki de kendi durumumu düşünmeyi bıraktırdım.

Tyler'ı, sütlü çikolata gibi açık kahverengi gözlerini, koyu sarı saçlarını ve saçları arasındaki, ötekilerden farklı yöne uzayan ve hep dik duran tutamı aklıma getirdim. İçim acıyordu, kardeşim yalnızdı, ona destek olacak kimsesi yoktu.

O ve Derek annemin üstüne yürüdüğünden beri, olaylar birbirinden kopmuştu. Derek, hâlâ annesine ihtiyaç duyan Ty'ı nereye götürmüştü? Ty, Derek'in arkadaşlarıyla takılmak, büyüklerin muhabbetine katılmak ve Derek'in şu yeni isyan takımıyla başlatıldığı her türlü şeye maruz kalmak için çok küçüktü.

Tyler'ın, ağladığında ona sarılacak, ona gününün nasıl geçtiğini soracak, ümitsizlik vahşi bir kurt sürüsü gibi etrafını sardığında onu rahatlatacak birine ihtiyacı vardı ve ben bu konuda Derek'e artık güvenmiyordum.

Birkaç saniye sonra Ty'ın yanında belirdim. Bana hayal meyal tanıdık gelen ama neresi olduğunu anlayamadığım bir evin giriş kapısında oturuyordu. Ben de onun yanına oturarak asık suratma baktım ama sadece bu ciddi ifadesine bakarak ne hissettiğini anlayamayınca elimi elinin üstüne koydum.

Her tarafımı yalnızlık sardı, fakat bu his o kadar baskın değildi. Ty mutsuzdu ama daha önceki gibi ümitsiz değildi. İç çekerek mavi gökyüzüne baktım. Bu huzurlu an ve kardeşimin elini tutmak, o an ihtiyaç duyduğum ilaçtı ve bunun Ty'ın da ihtiyacı olan şey olduğunu ümit ediyordum.

Bir süre sonra arkamızdaki cam kapı kayarak açıldı. Derek'in en iyi arkadaşının annesi olarak bildiğim kadın, elinde iki büyük bardak limonatayla dışarı çıktı.

"Al, canım." Bir bardağı Tyler'a verdi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Tyler sessizce

Kadın, Tyler'ın yanındaki basamağa oturdu ve içeceğini yudumladı. "Güzel bir gün, değil mi?"

"Evet."

Kadın, Tyler'ın gözlerine baktı. Kadının gözlerinden parlak bir sevgi yansıyor. "Bugün babanla konuştum. Annenin durumu iyiymiş, hızla iyileşiyormuş. Baban, senin burada bizimle olmana çok seviniyor. Tabii ben de."

"Evet, ben de," dedi Tyler. "Ama ailemi özlüyorum."

“Biliyorum,” dedi kadın. Kafasını sallayarak evinin arka bahçesine baktı. “Zor olacak ama bunları açacaksın, Tyler. Sen çok akıllı ve harika bir çocuksun. Fakat bu biraz zaman alacak.”

“Sanırım öyle.” Ty başını öne eğdi. “Keşke Alisa burada olsaydı.”

Kardeşimin bu cümlesi kalbime bir ok gibi saplandı. Kolumu ona doladım, burada *olduğumu*, onu çok sevdiğimi ve çok özlediğimi bilmesini istiyordum.

“Evet,” dedi Bayan Reynolds. “Alisa’nın ölmüş olması korkunç bir şey. O öldüğü için çok üzülüyorum.”

“Ben de,” dedi Tyler hiç içmediği limonatasına bakarak.

Bunu duymaktan nefret ediyordum. Korkunç kararımın yan etkilerinden kurtulamayacaktım. Ah, zamanı geri almak, olayların akışını değiştirmek, ailemle olmak için neler vermezdim? Fakat yine de, suçluluk duygumu perçinleyen her bir sözü kabulleniyordum. Bunları duymayı, yarattığım acıyı yaşamayı hak ediyordum. Tyler’in sözlerinin bana yaptığı işkenceyi hoş karşıladım. Belki de bunları yüksek sesle söylemek onun iyileşmesini sağlardı. Bir an için bile olsa onun yerine acı çekebileceksem, bunu seve seve yapardım.

“Beni hiç umursamıyor muydu?” diye sordu Tyler bir anda. Gözlerine dolan yaşlar, kızaran yanaklarından aşağı akmaya hazırdı. Sesi çatallaştı, kollarını dizine koydu, başım kollarına gömerek yüzünü gizledi.

“Ah, canım.” Bayan Reynolds bardağını yere bıraktı ve Tyler’a sarıldı. “Eminim ki seni umursuyordu ama Derek’in söylediklerine göre, Alisa’nın aldığı ilaçlar onun kendini iyi hissetmesini ve mantıklı düşünebilmesini zorlaştırmış.”

Tyler hıçkırıklara boğulmak üzereyken Bayan Reynolds'a yaslandı ve yüzünü saklamaya devam etti. Bir süre sonra ağlaması yavaşladı, doğruldu ve yüzünü sildi.

Bayan Reynolds ona bir kez daha sarıldı, sonra içeceğinden bir yudum aldı. "Her şey düzelecek," dedi. "Annen yardım alıyor, her şey normale dönecek."

Tyler ona baktı ve başını onaylarcasına salladı, fakat kadının söylediklerine katılmadığını anlamıştım.

Artık hiçbir şey normale dönmeyecekti.

KÖTÜ BİR PLAN

ALISA

İki hafta boyunca Brecken'la çok az konuştuk. Brecken en iyi dönemini geçiriyordu: hırsızlık yapmıyor, sigara içmiyor, küfretmiyordu. Bu süre içinde Jill'le hiç görüşmedi. Herhangi bir kötü davranışı yüzünden ona nasihat etmek, onu etkilemek ya da düzeltmek için bir sebebim yoktu. Onu takip etmekten başka bir şey yapmıyordum. Burada yapacak bir şeyimin kalmadığını düşünmeye başlıyordum. Belki de görevim sona ermişti. Öyleyse neden hâlâ buradaydım? Raphael beni *Idir Shao*'a neden geri çağırmamıştı?

Sık sık Tyler'ın yanına uçuyordum. Kardeşim iyileşmeye başlamıştı. Yüzündeki gülümseme geri gelmişti. Bayan Reynolds'ın öteki oğlu Gavin'le de arkadaş olmuştu, Gavin ondan sadece birkaç yaş büyüktü.

Annemi elimden geldiğince sık ziyaret ediyordum. Ziyaretlerimden birinde doktorun, annemin yakında taburcu edilebileceğini söylediğini duydum. Her şey yoluna giriyor gibiydi.

Bir akşam, gün tam batmak üzereyken, Brecken'la birlikte bir parkta banka oturmuş, Heidi ve Sophie'nin salıncakta

sallanmasını izliyordum. Pembe ve turuncu fırça darbeleriyle etkileyici bir renge boyanmış gökyüzünde, güneş, yuvarlak tepelerin ardından batmak üzereydi. Rahatladım. Brecken'in etrafında hissettiğim o gerginliğin azaldığını duyumsadım.

Onunla yeniden iletişim kurabilecek duruma gelmiştik. Biraz. Bu iyiye işaretti, çünkü Brecken'a, Raphael'in odasında gördüğüm o görüntülerden hâlâ bahsetmemiştim. Doğru zamanı bir türlü yakalayamamıştım. Fakat konuya bugün yarın girebileceğimize dair ümidim vardı.

Mesela şimdi.

Ben tek kelime bile söyleyemeden, "Burada konuşmadan oturabilir miyiz lütfen?" dedi.

Bir anlığına ona boyun eğecektim ama bu konuyu erteleme fırsatı kaçmıştı. Ya şimdi, ya hiçti. "Son iki haftadır bunu yapmıyor muyuz zaten?"

Cevap vermedi.

"Breck, konuşmamız gerekiyor." Yanma doğru kaydım, ona dokunacak kadar yakındım... çünkü ona yakın olmak, beni bir anlamda rahatlatıyordu. Onun da böyle hissettiğini ümit ediyordum.

Brecken bana doğru baktı ve omuzlarım *her neyse* dercesine silkerek kardeşlerini izlemeye devam etti.

Derin bir nefes aldım ve boğazımı temizledim. Bu, eskiden kalma bir alışkanlığımı. "Yakında çok kötü bir şey olacağını bilmen gerekiyor. Endişeleniyorum."

"Kötü şeyler her zaman olur." Doğrudan bana baktı. Bakışları sert, soğuk ve öfkeliydi. "Benim kaderim bu."

"Öyle mi?"

Brecken başını salladı, çenesi esnedi. “Elbette. Yoksa sen burada olmazdın ki, bebek bakıcısı.”

Brecken’ın söylediği üzerine düşünürken kızları seyretmeye başladım. Brecken’ın hayatı neden bu kadar zordu? Neden sürekli bir savaşın içinde gibiydi? Neden ona yardım edemiyor, neden ona hislerimi anlatamıyor, neden onun hislerini anlayamıyordum?

Rahatsız olmuştum. Başka yöne döndüm.

Brecken öfkemi hissetmiş olacaktı ki, bakışları yumuşadı. Güneş ışıkları, masmavi gözlerinde parlıyordu. Derin bakışları, dipsiz bir okyanusun derinliklerini andırıyordu. “Tamam,” diye fısıldadı. “Konuşalım. Sen başla.”

“Korkak tavuk,” dedim kıkırdarak. En azından ısınıyordu. Doğru yönde bir adımdı bu. Sürekli kaçtığım için beni affetmeye razıysa, ben de kalbimi, sürekli ve sürekli olarak ezip geçtiği için onu affetmeye razıydım.

“İçeri gidelim, böylece seni daha iyi görebilirim.” Elini uzattı, ben de tuttum. Dokunuşu beni ürpertti, parmaklarım gıcıklandı. Beni gerçekten *hissedemediğinden* emin olsam da, parmaklarının parmaklarıma değmesini çok seviyordum. Onu oturma odasına kadar takip ettim.

Köşedeki lambalardan biri yanıyordu, televizyonun sesi kısıktı. Kapalı perdeler akşam güneşini engellemişti ve karanlık, odaya yayılmıştı. Kanepeye oturduk, yüzlerimiz birbirine dönüktü. Aklim çok hızlı çalışıyordu.

“Seni görüyorum,” diye fısıldadı, derin bir şekilde soluk alarak. “Çok güzel kokuyorsun. Pazar kahvaltılarında yediğimiz tarçınlı çörek gibi.” Eski, sevdiğim Brecken geri gelmişti. Öteki elimi tutmaya çalıştı ama başaramadı, boğazını temizledi. Bana gülümsemesi yüreğimi ısıttı, ben de ona gülümsedim. “Alisa, fikrimi değiştirdim. Önce ben başlamak istiyorum. Tamam mı?”

Başımı onaylarcasına salladım. İki hafta boyunca kendi kendini yalnızlığa mahkûm eden birinin ne söylemek zorunda hissettiğini merak ediyordum. Söyleyeceğinin, yeni bir tartışma başlatacak bir şey olmayacağını ümit ettim.

“Bir süredir bir konu hakkında ciddi ciddi düşünüyorum. Son iki haftadır biraz tuhaf davrandığının farkındayım ama ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.”

“Tamam.”

“Sen geldiğinde, içimde bir şeyler uyandı. Bunu kabul etmek istemedim, ne olduğundan da hâlâ emin değilim ama bu, uzun zamandır hayatımda olmayan bir şeydi. Değişmem zor. Bırakması zor olan alışkanlıklarım da var ama denemek istiyorum. *Uzun lafın kısıası*, senin de sabrın varsa, denemek istiyorum.”

Kelimeleri beni heyecanlandırdı, içimi ürpertti. Bu ürpertinin harika bir his olduğunu inkâr edemezdim.

“Hayatım... yaşadığım bu hayat bir rüya gibi ve bazen de tamamen bir zaman kaybı gibi geliyor bana. Özellikle de gönderdikleri öteki muhafızları düşününce. Fakat sen, hepsinden farklısın. Bunu sen gelir gelmez hissettim.” Elimi sıkmaya çalıştı ama parmakları kendi eline geçti.

Ben de onun elini sıktım.

“Teyzem yarım saatlik bir mesafede oturuyor. Heidi ve Sophie’yi ona götüreceğim. Teyzem, onlara çok iyi annelik yapacaktır. Onları çok sever. Uzun bir süredir onun yanına taşınmamızı istiyordu.”

“Ah, Brecken. Bu harika bir haber! Çok sevindim. Kardeşlerinin bir anneye ihtiyacı var. Zaten baban da uzun süredir burada değil... Sen harika bir iş çıkarıyorsun ama anlarsın ya.”

“Evet. Ben de öyle düşündüm. Kızlar orayı çok sevecekler. Teyzemin evinde yüzme havuzu bile var.”

Brecken bana daha da yaklaştı ve bir kolunu kanepenin üzerine attı, böylece beni sarmalamış oldu. Kendimi çok iyi hissetsem de yüreğimde bir savaş vardı. Öyleymiş gibi davransam da, bu çocuk bana ait olamazdı. Bunu çok istememe rağmen, ben de onun olamazdım. Ben ölüydüm, o canlı. Oynadığımız bu küçük oyun bir şekilde sona erecekti.

Bana doğru eğildi. Odadaki gölgeler yüzünde geziniyor, gözleri karanlık ve parlak bir gizem havuzunu andırıyordu. "Alisa, seninle olmak istiyorum. Bana kendini öldürdüğünü ilk anlattığında sana çok kötü davrandığının farkındayım, bunun için özür dilerim ama bununla ilgili çok düşündüm. Ölmek çok hızlı olabilir. Aileler zamanla duruma alışıyor. Bunu kendim, yaşayarak gördüm. Demek istediğim... yani, ben her şeyi planladım ve planı uygulama sürecinde yanımda olmanı istiyorum."

Yüzündeki ifadeyi daha iyi anlamak üzere geri çekildim. "Dur bir dakika. Ne?"

237

Brecken alelacele devam etti sözlerine. "Teyzemden dönene kadar beklememiz gerek ama bu gece, o gece." Gülümsedi, bana bakan gözleri ümit doluydu.

"Biraz yavaş algılıyor olabilirim," dedim. "Ama sen bana, kendini öldürmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Brecken arkasına yaslandı, kaşlarını çattı, ağzının kenarı şüpheyle yukarı kalktı. "Herkesten önce senin anlayan gerekirk bunu."

Bu cümlesi biraz canımı yakmıştı. "Bunu yapamazsın. Neden yapasın ki? İntihar ettiğim için bana bu kadar kızmışken sen neden edesin? Gerçekten bunu yapmak istiyor..."

"Neden olmasın?" Ayağa kalkarak masanın etrafında yürümeye başladı. Yürürken ellerini hareket ettiriyordu. "Birlikte oluruz. Burada yapacak bir şeyim kalmadı benim. Kim olduğumu gizlemekten bıktım. Benim istediğim..."

"Brecken. Sus. Kendini öldüremezsın!" Sıçrayarak ona doğru yaklaştım. "Bu iş sandığın gibi olmuyor. Asla birlikte olamayız. Asla." Gözlerine sertçe bakarak ellerini tuttum. "Ya kardeşlerine ne olacak? Onların sana ihtiyaçları var."

Brecken geri çekildi. "Hayır, yok. Beni sevmiyorlar zaten. Ne dersem duymazdan geliyorlar. Hayatlarını etkileyecek bir şey değil bu."

"Ah, Brecken, elbette etkiler. Senin hayatının onların hayatı üzerindeki etkisini tahmin edemezsin. Ya baban ne olacak? Onun da sana ihtiyacı var. Senin ölümünün ona neler yaşatacağından haberin var mı? Zaten karısım kaybetti, şimdi de seni mi kaybedecek?" Ağzımdan çıkan sözlere inanamıyordum. Riyakâr dudaklarımdan dökülen sözler ne kadar da olgun ve sağduyuluydu böyle.

238

Brecken kendini yatar koltuğa attı, elleriyle kafasını tuttu. "Çok yorgunum."

Önünde diz çöktüm. Onu kollarımın arasına alarak çektiği acıyı ona unutturmayı o kadar isterdim ki. Keşke onunla çok daha önce, hayattayken tanışmış olsaydım.

Çok fazla fırsat kaçmıştı.

"Biliyorum, Brecken. Ben de bir zamanlar senin gibi hissediyordum. Gerçekten." Saçlarını geriye atmayı denedim ama ipeksi saç tellerinin arasından geçen parmaklarım bir işe yaramadı.

Brecken bana baktı, yüzünde ümitsizlik ifadesi vardı. "Gitmem gerek." Ayağa kalktı, masaya doğru yürüyerek arabasının anahtarlarını aldı. "Teyzem kızları saat dörtte bekliyor."

ÖLMEYE KARARLI BRECKEN

Brecken, Alisa'nın planına gösterdiği tepkiye inanamıyordu. Alisa'nın heyecanlanacağını, onun yanında, *kutsal* bir düzlemde yer alacağını düşünmüştü. Ama belki de Alisa haklıydı. Belki de işler öyle yürümüyordu. Fakat bu, Brecken'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Aslında, bütün bu olaylar sonucunda kendini aptal gibi hissetmiş ve utanmıştı. Alisa'ya hiç anlatmamalıydı. Sadece planını uygulamalı ve ona sürpriz yapmalıydı.

Sessizlik içinde teyzelerinin evine doğru ilerlediler. Sophie oyuncak hayvanlarıyla oynarken kendi kendine konuşuyor, Heidi her zaman olduğu gibi sikkın bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu. Kulağındaki kulaklıklardan müzik sesi geliyordu.

"Şu müziğin sesini kıssana", dedi Brecken. Heidi'nin dikkatini çekmek için elini onun gözünün önünde salladı.

Heidi ona baktı, omuz silkti ve sorusunu duymazdan geldi.

Heidi, Brecken'a hep böyle davranırdı. Brecken'i sevmiyordu. Brecken öldüğünde mutlu olacak, ölümünü çok da umursamıyacaktı. Üzülecek biri varsa, o da Sophie'ydi. Brecken da onu ve onun sevimli, çocuksu hayal gücünü, tatlılığını özleyecekti.

Alisa arkada Sophie'yle birlikte oturuyor, bir şey söylemiyor. Zaten o ne bilirdi ki? Sadece yaşadıkları sonucunda bir yarıya varabilirdi. Brecken'ın ne hissettiğinden, neler yaşadığından, akıbetinin ne olacağından haberi yoktu.

Brecken hâlâ Jill'den ayrılmamıştı ama kendini şimdi temizlerse, ayrılmak zorunda da kalmayacaktı. Sorunlardan biri böyle çözülecekti. Yaşamaya devam etmek çok da önemli görünmüyordu. Bildiği kadarıyla böyle bir durum, babasının umurunda bile olmazdı. Annesi onu gerçekten seven tek kişiydi ve o da artık yoktu.

Brecken çok beklemiş olmasın karşın annesi, öldükten sonra Brecken'i görmeye hiç gelmemişti. Bu durum Brecken'da büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Annesi, Brecken'ın 'yeteneklerinden' haberdardı ve Brecken, onca insan içinden annesinin geri geleceğinden emindi. Belki de annesi, onu Brecken'ın sandığı kadar *sevmemişti*. Bu ihtimali düşününce Brecken'm yüreği sızlıyordu.

Her şey çok zordu. Brecken her sabah uyandığında, yataktan çıkmak için insanüstü bir güç sarf ediyordu. Hayatı paramparça olmuştu ve çocukken olduğu gibi, geceleri yeniden kâbuslar görmeye başlamıştı.

Bu korkunç rüyalarda, Brecken her zaman hararetli bir savaş alanındaydı. Etrafı şeytani yaratıklarla çevriliydi; kalbi, arkadaşlarına ihanet etmişçesine, suçlulukla ikiye ayrılmıştı. Ve o korku...

Bu hislerin uyanmasına yol açabilecek ne yaptığını bilmiyordu. Her sabah yorgun ve korkarak uyanıyordu. Brecken bu rüyalarla kimseye bahsetmemişti, bahsetmeyecekti de. İnsanlar zaten onun kafayı yediğini düşünüyordu.

Hayır. İntihar etmek elindeki en iyi seçenektir.

Sefil hayatı bir son bulabilir ve Alisa onu affedebilirdi. Tıpkı kendisinin onu affettiği gibi.

SONSUZ BİR SAVAŞ

ALISA

Brecken, kızları teyzesine bıraktıktan sonra benimle hiç konuşmadı. Hemen eve geldik, Brecken arabadan indiği gibi hızla eve girdi.

“Brecken, bekle!” Karşısında durdum. “İntiharı bir seçenek olarak kabul etmediğimizi sanıyordum.” Ona doğru yürüdüm. Elinde anahtarları vardı. Gözleri nemli, kırmızı ve çok üzgündü.

“Bu sonuca sen vardın, ben değil.”

Hızla içimden geçti. *Onun* hızı bir saniyeliğine bütün ruhuma yayıldı ama, mecazi anlamda, nefesimi kesmeye yetmedi. Her bir zerre, meydana geldiğimiz o ruh her neyse, hepsi Brecken’la bir oldu. Bir anlığına yekpare olmuştuk ve o hız, bütün varlığımızı tüketmişti.

Nefesim kesildi, bir dizimi yere koydum. O anda kalmak istiyordum ama Brecken, göz açıp kapayıncaya kadar içimden çıkarak beni bomboş bıraktı. Bomboş.

O da aynı dalgalanmayı hissetmiş miydi? Aynı duyguyu? Aynı... birleşmeyi? Bir şey hissetmiş miydi? Sarhoş gibiydim, aklımda milyonlarca soru vardı.

“Brecken,” dedim nefesim kesilerek. Kendimi zorlayarak onun karşısına geçtim, her an nefes nefese kalacak gibiydim. “Mutlu olmanı istiyorum. Sonsuza kadar seninle olmayı çok isterim ama bunun tek yolu senin hayatımı yaşaman ve olması gerektiği şekilde ölmen.”

Yüzüme baktı, o da nefessiz kalmış gibiydi. Göğsü kabardı, gözlerindeki acı, bana onu anlamam için yalvarıyor gibiydi. “Belki de olması gereken *bu...* benim için.” Uzandı ama sadece havayı tutabildi. Elleri iki yanına düştü. “Belki de kaderim böyledir. Belki de böyle olması gerekiyordur. Tıpkı senin ölümün sayesinde tanışmamız gibi.”

242

“Brecken. Ne söylediğinin farkında mısın? Ben ölmemeliydim. Benim *yaşamam*, evlenmem, aile kurmam gerekiyordu. Her şeyi mahveden benim. Yüzde yüz. Bu şekilde tanışmamalıydık.”

Brecken’in yüzü düştü, bakışlarını kaçırdı. “Belki de *hiçbir şey* kesin değildir. Belki de bir amaç yoktur, her şey tesadüftür. Eğer öyleyse, tüm bunların ne anlamı kalır?”

Buna verebilecek bir cevabım yoktu. Benim kafam da hâlâ karışık. Ben de en az onun kadar kaybolmuş hissederken, ona hayatı ve ölümü nasıl açıklayabilirdim?

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Brecken’in cep telefonu çaldı. Kimin aradığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Kızın o baygın, tiz sesini odanın öteki tarafından duyuyordum.

“Merhaba Jill,” dedi Brecken. Bir saniyeliğine sustu ve bana baktı. “Ah, bilmiyorum. Bu akşam biraz meşgulüm.” Bir süre sessiz kaldı. “Evet, biliyorum. Sanırım olur.”

Jill yine bir şeyler geveliyordu.

“Tamam, ama sadece yarım saatliğine. Evet, bence de.” Telefonu kulağında tutarken yüzü acı içindeydi. Bana baktı. Konuşma bitmek bilmiyordu.

“Hayır, her şey yolunda,” dedi. “Evet, tamam. Saat altıda orada olurum. Görüşürüz.”

Ona bakmamaya, kıskanmamaya ve üzülmemeye çalıştım ama beni öylece bırakıp kız arkadaşıyla takılabileceğini sanıyorsa...

“Evet,” dedi bana bakarak. “Jill ona gitmemi istiyor.” Yüz ifademden ne hissettiğimi anladı ve ekledi. “Ona karşı duygularımın değiştiğini söylemenin zamanı geldi. Ve ondan ayrılmanın.”

Ellerimi göğsümde kavuşturdum ve ona bakmaya devam ettim. Bence de Brecken ve Jill’in ayrılma zamanı gelmişti. Bu akşam olmasa da bir gün ayrılmaları gerekiyordu. Daha önceki konuşmamızdan sonra, Brecken’ın aptalca bir şey yapmayacağından emin olmak istiyordum ama o Jill’le birlikteyken olan her şey aptalcaydı.

“Yapma, Alisa. En fazla yarım saat sürecek. Kızma. Kavga etmekten yoruldum artık.”

“Kızmadım.”

“Eminim.”

İç çekerek ona doğru döndüm. “Tamam, haklısın.” Kafamı karnepenin arkasına yasladım ve gözlerimi kapadım. Çok yorgun ve bitkindim.

“Ben eve geldikten sonra bütün gece konuşabiliriz.”

“Sen eve geldikten sonra mı? Seni oraya yalnız göndereceğimi mi sanıyorsun?” Kuşkuyla ona baktım. Gerçekten burada oturup onu bekleyeceğimi mi sanıyordu?

“Şey, bu biraz özel bir konu. Hiç kimse insan içinde terk edilmek istemez.” İlerledi ve arabasına bindi. Penceresinin yanında duruyordum. Kayıp bir köpek gibi peşinden gitmişim, arabanın içine atlamaya hazırdım.

“Söz veriyorum en kısa sürede eve geleceğim ve sana her şeyi anlatacağım. Lütfen, bırak da bunu yalnız yapayım.”

İçimde bir fırtına koptu. Hayır demem için onlarca sebep vardı ve hepsi dilimin ucundaydı. Jill’e güvenmiyor, Brecken’in onun yalanlarına kanmayacağına inanmıyordum. Onu nasıl yalnız gönderebilirdim? Fakat bana güvenmesini de istiyordum. *Onun* fikirlerine güvendiğimi ona göstermezsem aramızda bir ilişki başlayamazdı.

İç çekerek kabul ettim. O kuş beyinli kız arkadaşını, etrafta başkaları yokken terk etmesine izin verecektim. Sonrasında Brecken tamamıyla benimdi.

İYİLEŞMEYE BAŞLAMAK

ALISA

Brecken'ın odasında yalnız başıma oturmuş, beyaz, resimsiz duvara bakıyordum. Kızlar ve Brecken gittikten sonra, evdeki sessizlik çok can sıkıcı gelmeye başladı. Kendimi yalnız hissediyordum. Boşa zaman harcamak yerine, birkaç gündür görmediğim annemi ziyaret etmeye karar verdim.

Birkaç saniye sonra yanındaydım. Annem mutluydu. Etrafında kabarık battaniyeleriyle yatağında oturuyor, bir fotoğraf albümüne bakıyordu. Koyu renk saçları omzundan aşağı ışıklar saçarak sarkıyordu. Benim kırmızı, ekoseli pijama altımla beyaz, kolsuz bir yelek giymişti.

Benim kıyafetlerimi.

Dolabımdaki kıyafetleri almıştı. Bu durum içimi, uzun süredir hissetmediğim bir sıcaklıkla doldurdu. Yatağın üstünde bağdaş kurarak oturdum ve baktığı fotoğraflara bakmak için annemin yanına yaklaştım. Fotoğraflar, ben ölmeden önceki yaz mevsiminde yaptığımız kamptandı. Görkemli çam ağaçları, dağ gölü

manzarası için mükemmel bir fon oluşturmuştu. Yabani çiçeklerin, meltemle birlikte yayılan kokusunu duyabilecektim neredeyse.

Çoğu fotoğrafta kardeşlerim ve ben vardık. Bir fotoğrafta ben, yakaladığım alabalığı tutuyordum. Balık, parmaklarımın arasından sallanıyordu, solungaçları ölümüyle birlikte yanlara doğru açılmıştı. Birkaç fotoğrafta da hepimiz bir kanodaydık ve gülüyorduk. Bu fotoğraflardan biri çekildikten iki saniye sonra Derek üstümüze kapaklanmıştı. Ondan sonra da hiç unutulmayacak bir su savaşı başlamıştı. Böyle güzel anılarımız vardı. O zamanlarda da mutsuz muydum? Bundan emin değildim ama pek de öyle görünmüyordum.

246

Annem de büyük ihtimalle aynı şeyi düşünüyordu. Aslında üzgün gibi değildi, ağlamıyordu da. Gözleri parlıyordu, cildinde sağlıklı, pembe bir renk vardı. Parmaklarını yüzlerimizde gezdirerek gülümsedi.

“Buradayım anne,” diye fısıldayarak omzuna dokundum. Onun yanında olduğumu, onu anladığımı ve hiçbir şey için suçlamadığımı bilmesini istiyordum.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca kafamı çevirdim. Annemin odasının kapısı hızla açıldı. Tyler koşarak geldi ve yatağa sıçradı, sonra da benim üstümden yuvarlanarak annemin yanına geçti.

“Merhaba!” Annemin beline sarıldı. “Neye bakıyorsun?”

Geri çekilerek şaşkınlıkla kardeşime baktım. Birkaç hafta öncesine göre tamamen farklı biri gibi görünüyordu.

Annem kollarını ona doladı ve başını öptü. “Birkaç fotoğrafa. Bunu hatırladın mı?” Uyku tulumlarındaki bizi işaret etti. “Çok eğlenceli bir geziydi.”

Tyler’in yüzünü üzgün bir ifade kapladı, gülüşünün yerini kaş çatışı aldı. “Evet, eğlenceliydi.” Komodinden kumandayı aldı ve televizyonu açtı. “Film izleyelim mi?”

“Olur,” dedi annem.

Tyler, kaydedilmiş filmler listesinde gezindikten sonra, en son çıkan Transformers filmi açtı. Bu filmin çok aptalca olduğunu düşünsem de, yatağa kıvrılıp izlemeye başladım. On dakika geçmemişti ki, babam, elinde dünyadaki en sevdiğim şeyle odaya geldi.

Sıcak, tereyağlı patlamış mısır.

247

“Gıda takviyesi getirdim,” diye bağırarak yatağa, kendi tarafına sıçradı ve kocaman kâseyi Ty’n kucağına koydu. Keşke, tuz ve tereyağının kokusunu eskisi gibi alabilseydim. Harika kokuyu ve tadı hissedebiliyordum ama gerçek bir bedenim olduğu zaman-
kinden farklıydı. Idir Shaol’da her şeyin kokusunu alabiliyordum; çiçeklerin, ağaçların, çalılarının... Fakat burada hislerim körleşiyordu ve onların eksikliğini hemen fark ediyordum.

Sonraki iki saati ailemle geçirmekten çok zevk aldım ve Derek’in de bizimle olmasını diledim. Babama sokularak ondan biraz güç ve güven depoladım, sonra da annemin omzuna yanaşarak ruhunu hissettim. Artık mutlu ve rahat görünüyordu. Belki de iyileşme sürecindeydiler... sonunda.

Film sona erip Ty yatağına yollandıktan sonra, saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim. Yataktan sıçradım, annemle babamın

yanaklarına aceleyle birer öpücük kondurdum ve Brecken'ın evine odaklandım. Beni bekliyor olmalıydı.

Hemen Brecken'ın evinde belirdim.

Evde yoktu.

ENGELLİ ALISA

Saate baktım. Brecken gideli üç saat olmuştu. Jill'e tam bir kaçık olduğunu söyleyip eve geri dönmek için bolca zamanı vardı. Eve daha erken gelerek onu beklemeye başlamalıydım. Ailemle bu kadar çok zaman geçirmemeliydim.

Brecken'a odaklandım. Sadece ve sadece ona yoğunlaştım.

Jill'in evine gideceğimi düşünürken kendimi, doğaüstü kardeşlik buluşmasının yapıldığı o eski, harap binanın önünde buldum. Brecken burada olamazdı. Kaşlarımı çatarak kapalı ön kapıdan geçmek üzere yürümeye başladım.

Girişe adım atar atmaz, görünmez bir engele çarparak geriye sektim, ayağım en alt basamağa takıldı ve yere düştüm. Bu durum, o elmas köprüyü geçmeye çalışırken yaşadığım duruma çok benziyordu. Bu benzerlik beni etkilemedi. Tekrar denedim ama yine aynı şey oldu. Görünmez bir güç yolumu kesiyordu. İçeri giremiyordum. Açık ve net bir durumdu bu.

Dünya üzerinde böyle bir şey başıma hiç gelmemiştı. Brecken buradaysa, benim de onun yanına gidebilmem gerekiyordu. Hiçbir şey bana engel olamazdı. Bu yeni gelişme karşısında ruhum karıncalandı.

Gözlerimi kapatarak Brecken'ın yüzünü hayal ettim. Gözlerinin derinliği ve kalm dudaklarının yumuşaklığı gibi, aslında düşünmemem gereken şeylere daha fazla odaklandım ve gözlerimi açtım. Karnımda o bildik çekilmeyi hissetmedim ama yine de gözlerimi açtığımda onun yanında belirmeyi ümit ediyordum.

Hayır. Hiçbir şey olmadı.

İçime çok kötü şeyler doğuyordu. Karanlık bir korku. Başarısızlığın dayanılmaz ağırlığı.

Bir anda acele etmem gerektiğini fark ettim. Bir çözüm bulmak için çok uğraştım ama ne kadar denersem deneyeyim, kafam, içinden kum taneleri geçen bir elek gibi bomboş kalıyordu. Bir yolu olmalıydı.

Ama ne?

Doğrudan kaynağa giderek cevabı kendi başıma bulmaya karar verdim. Bir süre sonra Raphael'in odasının önünde, panik olmuş bir halde, sert ahşap kapıya hafifçe vuruyordum.

Kapı ilk kez açılmadı.

Şaşırmış bir şekilde bakakaldım. Göğsümde derin, kara bir delik açılmıştı ve içimdeki bütün ümitler o delikten içeri gidiyordu. Çaresizlik içinde dizlerimin üstüne çöktüm, ellerimle yüzümü kapadım. Aldığım her nefes yavaş ve ümitsizlik doluydu.

Sonra, omzumun üstünde bir el hissettim. Döndüğümde, Anaita'nın o mükemmel, mavi gözlerini gördüm.

"Burada değil," dedi. "Bir süre dönmeyecek. Onun yerine ben bakıyorum." Gülümsemedi ve başka bilgi de vermedi. Sadece ellerini önüne bağlamış, ayakta duruyordu. Soğuk. Sert.

Bana yardım teklif edebilirdi ama dudaklarının sıkılığından ve gözlerini kısmasından bunu yapmayacağım anladım. Brecken, bu kadının kibri ve bencilliği yüzünden ölebilirdi ve o anda ondan, daha önce etmediğim kadar nefret ettim.

"Raphael'i hemen görmem gerek!," diye çılgık attım. Bu kadın bana bakarken kendimi bir zavallı gibi hissediyordum.

"Kusura bakma. Yapabileceğim bir şey yok." Bu kadının gözlerinden ona güvenemeyeceğimi okuyordum ama başka kime danışabilirdim ki? Bana, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilen biri, herhangi biri lazımdı.

"Brecken'ın yanma gidemiyorum," diye aceleyle anlatmaya başladım. "Sebebini anlamıyorum ama... içeri giremiyorum. Yardıma ihtiyacım var." Anaita'da bir merak ya da endişe ifadesi görmek için bekledim.

Soğuk bir gülümsemeyle iç çekti. "Odama gel."

Koridorda onu takip ettim. Biraz daha hızlı yürümesini isterdim ama o, sorunumu çözmek için sonsuza kadar vaktimiz varmış gibi, ağır ağır ilerliyordu. Bürosu, Raphael'inkinin yarısı kadardı ve onunkinden daha lüksü. Büroda kırmızı, kadife bir kanepe, onun üstünde kabarık, beyaz yastıklar ve her yerde renkli mumlar vardı. Masasına geçti ve oturdu, bana da karşılarındaki sandalyeyi işaret etti.

Her an kalkıp koşarak Brecken'a gitmeye hazır olabilmek için sandalyenin kenarında oturdum. "Çabuk olmalıyız, Anaita. Sanırım Brecken'ın başı ciddi bir belada."

"Evet, gerçekten öyle," dedi Anaita, yüzünde en ufak bir endişe ifadesi bile yoktu.

Kesin bilgilere karnım toktu. Rol yapmaktan bıkmıştım. "Ee? Ne bekliyorsun?"

"Bizim bir şey yapmamız gerektiğine inanıyor gibisin." Arkasına yaslandı ve parmaklarını kucağında birleştirdi.

O an çığlık atma, onun küçümseyici bakışlar atan gözlerini ve kalın, sarkık dudaklarını yerinden sökmeye isteğimi güçlükle bastırdım. Zaten çok vakit kaybetmiştim. Ya şu anda Jill, Brecken'ın kanını emmeye başlamışsa? Ya, Tanrı esirgesin, Brecken intihar planını uygulamaya geçmişse? Ya çoktan ölmüşse?

"Bir ay öncesine kadar bu çocuğu zerre kadar umursamıyordun. Ne değişmiş olabilir ki?" diye sordu Anaita, sinsî bir gülüşle.

Öne eğildim, ellerimi sıkıyordum. O an utanç duymayı kesinlikle reddediyordum. "Lütfen. Yardım et bana."

"Önce bana doğruyu söyle," dedi ve dişlerini gıcırdatarak öne eğildi.

"Ne demek bu? Buna harcayacak zamanım yok!"

"Ne demek olduğunu biliyorsun ama zamanını aptalca sorular sormaya harca, olur mu?"

Anaita'nın kelimeleri canımı acıtıyordu, fakat o an tek düşünebildiğim Brecken'dı. Onu yeniden görebilmek için Anaita'nın karşısında yerin dibine geçmeye razıydım. "Pekâlâ. Onu seviyorum

ama sen zaten bunu biliyorsun. *Artık* yardım edecek misin bana?" Ellerimi masadan çektim, ayağa kalkarak dimdik durdum.

Anaita içini çekerek arkasına yaslandı. "Otur, Alisa. Şu anda Brecken için yapabileceğin bir şey yok."

"Ne demek bu?" Gönülsüzce, yüreğim acıyarak oturdum. Neden oyalanıyordu? Bu kadının nesi vardı böyle?

"Brecken'a gönderilmenin sebebi ona âşık olman değil, yardım etmendi. Gerçi kötü çocuklar her zaman caziptir, değil mi?" Gülümsedi ama gülen sadece dudaklarıydı, gözleri değil. "Ben de her zaman onları cazip buldum."

"Ben senin gibi değilim."

"Hmm. Ne gibi olursan ol, kuralları çiğnedin. Sana, sadece davranışından dolayı görevden alındığını söylesem ne derdin?" Gözlerini kısarak öne doğru eğildi. Sefilliğimi görmek istiyor gibiydi.

Ona inanmadım. Beni muhafızlık görevimden alamazdı. Yetkili o değil, Raphael'di.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Arkasına rahatça yaslandı. "Bir şans daha elde edebilmek için yalvarıp yakarmak yok mu?"

"Raphael ne zaman dönecek?" Bu kedi fare oyunundan bıkmıştım. Şu anda burada olmamam gerekiyordu ve bu kadının yardımını istemiyordum.

"Sana söyledim. Bilmiyorum. Fakat sana şunu söyleyeyim ki... artık çok geç."

Ona bakarak başımı salladım. Doğrudan gözlerine bakıyordum. "Sen, ciğeri beş para etmez bir kadınsın." Tiksinti içinde

kapıya döndüm. “Brecken’a yardım etmenin bir yolunu bulacağım.”

“Elinden geleni ardına koyma.”

Omzumun üstünden ona sağlam bir bakış attım.

Pek ürkmüş gibi gelmedi bana.

Odanın kapısı arkamdan kapanır kapanmaz koşmaya başladım.

GÜZEL BİR SÜRPRİZ

ALISA

Ön kapıda, pizza kutularıyla dolu pis oturma odasında ya da başka bir yerde değil, o eski evin oturma odasında belirmek istiyordum. İçeri girmem gerekiyordu. Brecken'im iyi olduğunu gözlerimle görmeliydim.

Yine de içeri girmeye korkuyordum. Girişimi daha önce engelleyen her neyse, hâlâ engelliyordu. Öfkeliydim, yapabileceğim tek bir şey kalmıştı.

Eve gitmek.

Ailemin evinde bir koşuşturmaca yaşandığını görünce şaşırdım. Komşularımız bize ziyarete gelmişti; mutfakta bulaşık yıkıyor, sebze doğruyorlardı. Ötekiler de mutfak masasında fotoğraf keserek albüm yapıyordu. Kafam karışmıştı. Koşarak oturma odasına gittiğimde, Karen teyzemle annemi birlikte nane çayı içerlerken buldum.

Çocukluk anılarından bahsederken gülüyorlardı, gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Tek bir leke bile bulunmayan evimize, büyük ön pencereden parlak güneş ışıkları giriyordu.

Burası eskiden hep böyleydi.

İntihar ederek neleri kaybettiğimi canlı canlı görünce, göğsüme tarifsiz bir acı bıçak gibi saplandı. Keşke anlasaydım, keşke nelerden vazgeçtiğimin farkında olsaydım. Benim gibi yaralı bir ruh önceden karşıma çıkıp da canıma kıymanın tehlikelerinden bahsetseydi, bu halde burada olmazdım.

Böyle kapana kısılmış, böyle sefil olmazdım.

Tavandan geçerek Ty'in odasına doğru süzüldüm. Evde olup olmadığını merak ediyordum. Beklediğim gibi o da, masasında oturmuş, model bir uçak üzerinde özenle çalışıyordu. Bu kadar uzun süre, böyle odaklanarak ve parmaklarını sabit tutarak nasıl oturabildiğini hiçbir zaman anlayamadım.

Ty'i o görmeden öptükten ve ona sarıldıktan sonra zeminden süzülerek geçtim, oturma odasındaki hanımlara şöyle bir göz attıktan sonra Derek'in bodrum katındaki odasına ilerledim. Tam da düşündüğüm üzere, odasında değildi. Küçük pencereden içeri giren bir güneş ışığı huzmesinde tozlar uçuşuyordu. Derek'in yatağı topluydu, herhalde annem toplamıştı. Yastığının yanında da yeni katlanmış kıyafetler vardı.

Ne zamandır eve gelmiyordu? Annemin hastaneden taburcu edildiğini biliyor muydu? Temiz kıyafetler almak için eve uğruyor muydu? Ailemize gösterdiği acımasızlığa karşı duyduğum öfke ruhumu sardı. Annemize bir şans daha vermeliydi. Bu kadar uzun süre kin tutmamalıydı. Affetmeyi reddetmesi ailemizi yaralıyordu.

Bunu düşünür düşünmez suçluluk duygusuna kapıldım.

Ben de bir şekilde aynını yapıyordum.

Fakat ben ailemdeki birinden değil, Bay Roland'dan nefret ediyordum, onun bana yaptığı şey çok daha kötüydü. O adam benim nefretimi ve sonsuza kadar çürümeyi hak ediyordu. Onu

nasıl bağışlayabilirdim? Bu ona, yaptığının doğru olduğunu söylemek gibi olmaz mıydı?

Bunu yapamazdım.

Fakat Derek annemizi *affetmeliydi*. Tyler'ın canını yaktığında annemin aklı başında değildi, yaptığından sorumlu tutulamazdı. Bu hiç de adil olmazdı.

Çözümleme yapmaktan yorgun düşmüş, Brecken'ı da kandı kırık ve uçmaya hasret bir kuş gibi özlemiştim. Onu aramaya çıktım. Ailem iyiydi, hepsi de iyileşmek üzereydi. Ben de böylece yeni aşkıma, yani yeni işime yoğunlaşabilirdim.

Gözlerimi kapadım ve parıldamaya başladım, ruhum merakla ürperiyordu. Bu sefer işe yaraması için ve geç kalmamış olmak için dua ettim. Brecken'ın mutfağında belirdim. Brecken, yüzünde bir kızgınlık ifadesiyle yürüyordu. Benim orada olduğumu fark etmeden kapıyı arkasından sertçe kapattı.

257

"Neredeydin sen?" diye haykırdım öfkeyle, sesim tıpkı bir anne gibi çıkmıştı. "Her yerde seni aradım." Ellerimin, tıpkı annemin yaptığı gibi, kalçamda olduğunu fark edince onları hemen aşağı indirdim.

Brecken şaşkınlıkla baktı ve odada beni aradı. "Jill'i teselli etmeye uğraşıyordum. Bütün akşam ağladı. Onu öylece yalnız bırakamadım. Kendimi berbat hissediyorum." Kendini kanepeye bırakarak yüzünü ovuşturdu, alnında derin çizgiler belirdi.

"Berbat mı hissediyorsun? O kız için mi?" diye bağırdım. "Her yerde seni aradım. Çok merak ettim. Idir Shaol'a geri bile döndüm! Bir sebepten sana ulaşamadım, sürekli ulaşmaya çalıştım, aklıma bin bir türlü şey geldi! Sonra da o eski eve gittim ama bir şey içeri girmeme engel oldu. Aklıma gelen tek şey Jill'in sana zarar verdiği ya da intihar ettiğindi. Başarısız olduğumu, seni bir daha görmeyeceğimi sandım ve..."

Brecken başını kaldırarak bana baktı, kaşları kalkmıştı. “Beni İdir Shaol’da mı aradın? Orası neresi?”

“Orası... Cennet gibi bir yer. Orada olmadığını da biliyordum. Düşündüğüm şey, Jill’in sana zarar vermiş olabileceğiydi.” Yüzündeki ifadeden, Jill’in onun kanını içtiğinden bahsettiğim hikâyeye hâlâ tamamen inanmamış olduğunu anladım.

“Endişelendirdiğim için özür dilerim ama buna gerek yoktu. Benim bir muhafıza pek ihtiyacım yok. Ve... yani, Jill’in yanındaydım,” dedi umursamazca.

Kendimi kanepeye atarak başımı ellerimin arasına aldım. Yaşadığım onca endişe, onca baş ağrısı sonucunda öğrendiğim şey, onun Jill’in yanında olduğuydu. Brecken’ın umurunda bile değildim. En kötüsü de buydu.

258

“Tamam. Ben sadece... çok endişelendim ve o kızla olmandan hoşlanmıyorum.”

Brecken homurdanarak başım salladı. “Bir de *o adamdan* kurtulmaya çalıştım.” Omzunun üstünden yatar koltuğa baktı. “Bütün gece beni takip etti.”

Bir şey göremiyordum. “Kim?”

“Gri adam.”

Gri adam mı? “Ne diyorsun sen?” O karanlık, iblis ruhlardan birinden mi bahsediyordu? Yani, Jill’de ve Kırmızılı Kadın’da olan, gölge iblisi ya da karanlık yordakçıdan mı? Onu göremiyordum.

Aniden geri çekilme isteği duydum.

“Küçükken ona Gölge Adam derdim. O zamanlar ödümü patlatırdı, zaten bir de bodrum katında yalnız başıma uyuyordum. Her zaman gelmezdi ama geldiğinde de beni izler ve hiç konuşmazdı. Yeni bir tane daha görmeye başladım. Bunun rengi daha koyu. Neredeyse siyah. Ama onu kısa bir süre önce gördüm.”

Zihnim bu işaretlerden bir çıkarım yapmaya çalışırken, ben de odayı arşınılıyordum. “Karanlık bir ruh seni küçüklüğünden beri izliyor. Yakın zamanda da başka bir tanesi meydana çıktı. Ne zaman? Sen Jill’le çıkmaya başladıktan sonra mı?”

Brecken döndü ve bana uyarıcı bir bakış attı. “Bu işin peşini bırak artık, tamam mı?”

“Hey, sadece sordum.” Odayı aramaya devam ettim. Bu gizemli yarattığı neden göremediğimi merak ediyordum. “O *beni* görebiliyor mu?”

“Bilmiyorum ama fena halde korkuyorum.” Titreyerek mutfığa gitti. “Ve git dediğim zaman da gitmiyor.”

“O halde *ben* derim.” Köşeye doğru koştum ve bağırırmaya başladım. “Çık dışarı! Brecken’in kutsal muhafızı olarak, sana gitmeni emrediyorum!” Sokak kapısını işaret ettim ve sessizce bekledim. “Ee? Gitti mi?”

“Bana bakıp gülüyor. Bence git... hey, dur bir dakika! Gitmiş! Birden kayboldu. Alisa! Başardın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Şey, hayır. Ne anlama geliyor?” diye sordum, birden yorgun düşmüştüm.

Brecken koşarak yanıma geldi, yüzü mutlulukla ışıldıyordu. “O yarattığın sana itaat etmek zorunda olduğu anlamına geliyor! Ona git dedin, o da gitti! Sen gerçekten benim muhafız meleğimsin.” Brecken’in bakışları yumuşadı, kollarını uzattı. Bana dokunmaya çalışan ellerinin, beni usulca ürpertiğini hissediyordum.

Bana daha rahat dokunabilmesi için ona yaklaştım.

“Teşekkür ederim, Alisa.” Gözlerime baktı. Bakışları, güneş ışığı gibiydi. Ruhumun ısındığını hissedebiliyordum.

Elimi uzatarak yanağına koydum, başparmağımı yavaşça alt dudacağının kenarına değdirdim. Gerçek bir bedenim olsaydı neler

hissedeceğimi düşündüm. Öne doğru uzanarak gözlerimi kapadım. Brecken'ın göz kamaştırıcı gölgesinin parlaklığından daha fazlasını deneyimlemek istiyordum.

Dudaklarımız buluştu, ruhlarımız birbirine karıştı... fakat bu da yeterli değildi.

SÜREKLİ YOLUMUZA ÇIKAN
APTAL ESKİ SEVGİLİ
ALISA

Gözlerimiz kapalıyken birbirimizden ayrıldık. Telefon çalmaya başladı. Brecken telefonu açmadan önce de iki kez çaldı.

“Ah, özür dilerim.” Kahve masasına uzandı, telefonu eline aldı ve açtı.

“Alo?” Kaşları çatıldı, elleri yüzünde ve saçlarında dolaştı. “Hayır, yok.”

Yanına yanaştım ve ahizeden gelen sesi duymak için uzandım.

“Onu bulamıyoruz. Senden hemen sonra çıktı,” diyordu bir erkek sesi.

“Öyle mi?” dedi Brecken. “Ben çıkarken arka bahçedeki verandada oturuyordum.”

“Ben onu gördüğümde mutsuzdu,” dedi ses, “sonra birden yerinden kalktı, arabanın anahtarlarını alarak kapıdan çıktı. Senin yanına gelmedi mi?”

"Hayır, efendim, gelmedi. Kusura bakmayın."

"Onu aramamıza yardım eder misin? Lütfen. Çok endişeleniyorum."

Brecken bana baktı, yüzü düşmüş ve yorgundu. "Tabii. Hemen geliyorum." Telefonu kapadıktan sonra kanepeye oturdu. "Jill kaybolmuş. Muhtemelen, ben onu arayayım diye kasten saklanıyor. Bunu daha önce de yapmıştı."

"O zaman bu işe neden karışıyorsun?" Artık Jill'in peşini bırakması gerektiği aşıkardı. İpleri son kez koparmalıydı. Kız Brecken'ı kullanıyor, kendisini kurtarmaya gelsin, merak etsin, onu arzulasın diye uğraşıyordu. Öfkeyle başımı salladım. Brecken, Jill'in bu çıkarıcı soytarılıklarından kurtulamayacak mıydı?

"Eh, hadi gidelim," dedi.

262

Tartışmak yerine başımı salladım. Fakat Brecken'ın, Jill'in çevirdiği dolapların içine çekilmesine son kez izin veriyordum. "Tamam, ama onu bulamazsak hemen eve geleceğiz."

Brecken bana baktı, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Onu nasıl bulabileceğimizi biliyorum."

"Nasıl?"

"Sen."

"Ben mi?"

"Beni ya da aileni bulduğun gibi onu da bulamaz mısın?" Brecken kaşlarını kaldırarak başını salladı.

Olamaz. Bu kızı kurtarmak şöyle dursun, onu aramak için bile içimde en ufak bir istek yoktu. Bence onu olduğu yerde bırakmalıydık. Bıkkın bir şekilde iç çekerek, "Tamam," dedim. "Nerede olduğunu göreceğim. Sonra babasını arayarak ona yerini söyleyeceksin. Telefondaki babasıydı, değil mi?"

Brecken başını salladı.

“Tamam.” Gözlerimi kapadım. Jill’in yüzünü, çirkin, delici mavi gözlerini, insanı deli edecek kadar mükemmel platin sarısı saçlarını ve iğrenç, mükemmel vücudunu hayal ettim. Birkaç saniye sonra eski, terk edilmiş evin bodrum katında, Jill’in yanında belirdim.

İçeri girebilmiş miydim? Sanırım.

Tüyler ürpertecek kadar tanıdık bodrum katında sadece iki kişi vardı.

Jill ve Kırmızılı Kadın.

Daha doğrusunu söylemem gerekirse; Jill, Kırmızılı Kadın ve onların çıplak ayaklarına kalın, kapkara bir sis bulutu gibi sarılan iblis ve gri ruhani varlıklar.

En başta sessiz ve hızlı konuşuyorlardı ama Kırmızılı Kadın birden durdu, kafasını kaldırdı, derin bir nefes aldı. Odayı tararken kaşlarını çattı.

263

“Gamigin, yanımızda kim var?” diye sordu. Sesindeki keskin ton, ruhumu zımpara kâğıdıyla aşındırıyormuş gibiydi.

İçim ürperdi. Bu kadının sözcüklerinde anlayamadığım bir güç vardı. Ona ipekten zincirlerle bağlı gibiydim, kendimi onun yanına gitmek zorunda hissediyordum. Kimdi bu kadın?

“Bir kız,” dedi iblis rahatsız edici bir fısıltıyla. “İkinci dereceden bir ruh muhafızı.”

“İkinci derece mi?” diye tekrarladım. “Ben ikinci derece değilim. Burada ikinci derece olan biri varsa o da...”

“Sessizlik!” diye haykırdı Kırmızılı Kadın ayağa kalkarak. “O küstah sesini duyabiliyorum.”

Donakaldım, istemsiz olarak bir köşeye sindim.

“Bana gel, ikinci derece ruh muhafızı,” diye emretti. “Bana kim olduğunu söyle.”

Korku, buzlu parmaklarını bana dolayarak göğsümü sıkıştırdı. İleri doğru bir adım atmak, beni hissedebilen ve duyabilen bu güçlü kadınla yüzleşmek istemiyordum. Onun dengi olmadığını biliyordum. Bu kadının beni ezerek bir milyon parçaya ayırabileceğini hissediyordum.

Gözlerimi kapatarak ruhumun yeniden Brecken'm yanında belirmesini diledim. Burada kalacak halim yoktu ama tuhaftır, hiçbir şey olmadı. Hâlâ bu odada Jill ve Batı'nın Kötü Cadısı'yla birlikteydim. Kapana kısılmıştım.

"Ben git diyene kadar gidemezsin," dedi kadın sinsî bir gülüşle. "Burası *benim* bölgem. Adın nedir senin?"

Kontrolüm dışı hareket eden ağzımdan çıkan cevabı duydum. "Alisa."

264

"Ah," dedi kadın ayağa kalkarak. "Ben de Lamia. Gamigin, bu güçsüz ruh kimi koruyor? Önemli biri olsa gerek," dedi Lamia, manken yürüyüşüyle bana doğru gelerek.

Gamigin bana doğru gelmek için süzüldü. Ayaklarımın etrafında yılan gibi kayarak ilerledi, yukarı çıktı ve sonunda benimle yüz yüze geldi.

Hareketsizdim. Öylesine sersemlemiştim ki, kolaylıkla alt edilebilir, sindirilebilirdim.

"Ah, evet," diyerek neşeyle tısladı Gamigin. "Bu kız Bretariel'in muhafızı. Şu Bozucu'nun."

"Yaklaş, kızım," diye emretti Lamia.

Jill o ana dek hiç sesini çıkarmamıştı. "Sen!" diye çığlık atarak ayağa kalktı. Yanlış yöne bakıyordu. "Brecken'in konuştuğu sensin!"

Önce Jill'e, sonra Lamia'ya, sonra tekrar Jill'e baktım. *Jill'in* beni duyamayacağını biliyordum, ona cevap vermem yersizdi.

“Seni sevdiğini sanıyor,” diye alay etti Jill. “Seninle olmak istiyor. Hayalet sevgilisiyle. Sonsuza kadar.” Jill tehditkâr bir kahkaha atarak devam etti. “Bunu şimdi gerçekleştirebilirim.”

“Sessiz ol, Jill,” dedi Lamia kibarca. “Ben konuşacağım.” Lamia ilerleyerek karşısına geldi. “Teşekkürler, Gamigin.”

İblis yaratık kendini çözdü, süzülerek Lamia’nın yanına gitti ve onun ayaklarının etrafında, ağır ağır esen bir fırtına gibi dönmeye başladı.

“Ne yazık ki seni yok edemem, Alisa, Bozucu’nun ikinci dereceden muhafızı,” dedi Lamia. “Ama yoluma çıkmamanı sağlayabilirim.”

“Ya? Peki nasıl yapacaksın bunu? Beni bu küçük, cahil... her neyse, o şey gibi kontrol edemezsin, bana emir veremezsin.” Kadının yordakısını işaret ettim.

265

“Yeter!” diye bağırdı Lamia. Merdivenlere doğru yürüdü, döndü, sonra geri yürüdü. Birden durdu, lâl kırmızısı dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. Gözleri şeytanca parladı. “Fikrimi değiştirdim. Gidebilirsin, muhafız.”

Hepsi bu muydu? Beni daha fazla tehdit etmeyecek miydi? Teslim ol diyerek beni korkutmayacak mıydı? Bana yalanlar ve intikam nidalarıyla işkence etmeyecek miydi? Tamam. Ben de giderdim. Birkaç saniye içinde terk edilmiş evden ayrıldım ve çıkmamı engelleyecek hiçbir şey olmadı. İki saniye sonra, parıldayarak Brecken’m karşısına dikildim.

“Neden bu kadar geciktin?!” Brecken deliye dönmüştü. Benim için mi endişelenmişti yani? “Onu buldun mu?”

Yüzündeki endişe ve sesindeki öfke, ruhumu yaraladı. Onun yüzüne bir yumruk atmak istedim. Ancak endişelenmesinin sebebi Jill değil de bensem, bir şey yapmazdım. Sonra onu kendime çeker, zarar görmesin diye de cebime sokardım.

“Ben de seni özledim,” diye dalga geçtim. “Ve evet, onu buldum. Fakat söyleyeceğim şeyler pek hoşuna gitmeyecek.”

Bekledi. Kaşları merak ifadesiyle kalkmıştı. “Ee?”

“Jill, Lamia diye bir kadınla beraber terk edilmiş bir evde. Kadının kim olduğunu bilmiyorum ama kendi gölge adamı var ve ona emirler veriyor. Korkunç bir kadın. Beni o alıkoydu.” Biraz evvel yaşadıklarımı hatırlayarak titredim.

“Sonra oradan nasıl çıktın?”

“Gitmeme izin verdi.”

Brecken bana baktı, kafası karışmıştı. Kaşlarını çattı, başını yana yatırdı. “Kadın önce seni alıkoydu, sonra da gitmene izin verdi, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Neden?”

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Şimdi de benim kafam karışmıştı. “Bilmiyorum, ben de anlamadım.”

Brecken arkasına döndü, başını sallayarak odada yürümeye başladı. Ellerini kot pantolonunun derin ceplerine sokmuştu. “O kadın gerçekmiş. Bunca zaman hayal ürünü olduğunu sanmıştım.”

“Efendim? Ne diyorsun sen?”

Gözlerime isteksizce baktı, sonra da yorgunlukla iç çekti. “Tüm bunlar başladığında beş yaşındaydım.”

KIRMIZILI KADIN

ALISA

Brecken, çocukluğunda görmeye başladığı hayalleri anlattı. Söylediklerine göre, kırmızılar içinde, güzel bir kadın Brecken'ın odasına beliriveriyor, yatağının başucunda dikiliyor, Brecken'a bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Brecken da korkudan titreyerek yorganın altına saklanıyordu.

Yaşadığı o korku dolu anları anlatırken bile tüyleri diken diken olmuştu.

Bu korkunç ziyaretlerle ilgili hiçbir açıklamam yoktu, ama Brecken'ın tanımlamasından, o kadının Lamia olduğunu anladım. Kırmızılı kadın.

"Eh, en azından kim olduğunu biliyoruz," dedim hafifçe çene-me vurup düşünerek. "Peki, Jill'in onunla ne işi var?"

"Belki de Jill'e büyü yapılmıştır, ya da bir şekilde aklı çelinmiştir. Belki de gidip onu bulmam gerekiyordur. Onunla konuşmalı, ona yardım etmeliyim. Bir şey yapmalıyım!" Brecken sıçrayarak kalktı ve arabasının anahtarlarını aldı.

"Brecken, hayır! Jill oraya istediği için gitti, zorlandığı için değil."

"Neden Jill'i böyle acımasızca yargılıyorsun?" dedi. "Biliyorum, onun kız arkadaşım olduğunu bilmek falan zor ama..."

"Beni kıskançlıkla mı suçluyorsun? Gerçekten mi?" İşte bu tamamen yalandı! Jill'i kesinlikle kıskanmıyordum. O kızın, benim isteyebileceğim tek bir niteliği, tek bir iyi yanı yoktu. Hiç. "Ah, çok hoş."

Brecken'in gözleri incinmiş bir ifadeyle kısıldı. "Anlamıyorsun."

Onun neden söz ettiğini bilmiyordum. "Hayır. Sanırım anlamıyorum."

"Senin onu sevmemen, benim de sevmediğim anlamına gelmez."

Bu cümle kalbime bir bıçak gibi saplandı.

"Bir yıldır onunla birlikteyim ve onu seviyorum. Bana uygun olmadığını, ondan ayrılmam gerektiğini biliyorum ama ona darbe vuracak, onun adını lekeleyecek, onu eleştirecek değilim. Anladın mı?" Güçlkle nefes alıyordu, kaşlarını çatmıştı.

"Ah, çok iyi anlıyorum," dedim ellerimi kalçama dayayarak. "Ne istediğine karar veremiyorsun. Ben canlı değilim, bedenimle birlikte olamayacaksın, bu yüzden kendine seçenek bırakmak istiyorsun. Her ikimizi de istiyorsun!"

Brecken'in bu söylediklerini inkâr etmemesi canımı daha çok yaktı. Brecken'in o kıza saldırmasını, onun canını yakmasını istiyordum; tıpkı Jill'in ona yaptığı gibi. Ona karşı hiçbir kötü his beslememesini anlayamıyordum.

Brecken bir adım geriledi. Yüzünde incinmişlik ve ihanet duyguları bir aradaydı. "Her şeyi mahvetmek zorundasın. Önce kendi sorunlarını çözsen, benimkilerle ilgilenmeyi bir süreliğine bıraksan nasıl olur? Sen benden daha berbat durumdasın." Ceketini aldığı gibi kapıdan fırlayarak çıktı.

**AFFETMEK, İSTEKSİZ YENEN
BİR YEMEKTİR
ALISA**

Brecken'ın arabayla ilerleyişini izlerken, haklı olduğunu biliyordum. Ben gerçekten her şeyi mahvediyordum. Hayatımda iyi giden bir şey varsa, onu mutlaka bir şekilde bozuyordum. Bu döngüye alışkındım ama içinden nasıl çıkacağımı da bilmiyordum. Sanki sefil olmazsam mutlu da olamıyordum.

Bu durum çok işlevsizdi, ben de artık böyle olmak istemiyordum. Sürekli bir şekilde, Bay Roland'la olan duruma geri dönüyordum. Uğradığım taciz kalbimde, aklımda ve hareketlerimde devam ediyordu. O adamın hayatımı ve ölümümü mahvetmesine göz yumuyordum. Onun düşüncelerimi, ümitlerimi, hayallerimi kirletmesine göz yumuyordum. Hâlâ.

Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Şimdi.

Ve bunu sadece ben sonlandırabilirdim.

Büyükannem haklı mıydı? İyileşmek için o şeytan bozmasını affetmem mi gerekiyordu? Bana yapılanın peşini bırakmalı mıydım? Bu adamı unutmak için, yaşadığım acıyı, nefreti ve utancı da unutmalı mıydım? Bu mümkün müydü? Aslına bakılırsa bundan pek de emin değildim.

Bunu anlamanın tek bir yolu vardı.

Tam da hatırladığım gibiydi. Karanlık. Soğuk. İnsanı taş kesti-
ren türden. Ve ben yalnızdım. Cehennemin kapılarında dikilmiş-
tim, acıdan kıvranan, lanetli ruhlar orada beni bekliyordu.

İçeri girmeye, ilerlemeye zorladım kendimi. Yanlış bir adım
atmak istemediğim için yere bakarak yürüyordum. Ayağımın al-
tında hissettiğim siyah çimenleri önceden hatırlıyordum.

Bay Roland'ı nerede bulabileceğimi bilmiyordum, çünkü en
son karşılaştığımızda o beni bulmuştu. Belki de onu düşünmem,
ona odaklanmam gerekirdi. Böylelikle onu bulurdum... ya da o
beni bulurdu. Bu düşünce ruhumu titretti, zihnim korkuyla dol-
du. Onu görmek istemiyordum. Asla. Fakat onu görmek için bu-
radaydım. Korkularımla yüzleşmek için. Tahminlerimin ağırlığı
altında tuzla buz oluyor, milyonlarca parçaya ayrıldığımı hissed-
iyordum. Yeniden bir bütün olabilecek miydim acaba?

Bay Roland'ın yüzünü hayal ettim. O şeytani sırıtışının çir-
kinliğini, ellerinin sertliğini ve sonra... gözlerini. Hayatımı ufak
ufak, duygusuzca, merhametsizce benden çalan o kara delikleri.
Natty de, ben de onun umurunda bile değildik. Hâlâ da umurun-
da olmadığımızdan emindim. Yaptığı şeyden biraz olsun üzüntü
duyuyorsa, o da yakalandığı içindi.

Yürüdükçe bir lanetin, bir karanlığın, bir çaresizliğin derinliklerine doğru ilerliyordum. Ciğerlerim olsaydı, derin bir nefes alma isteği duyardım. Terleyebilseydim, sıırsıklam olurđum.

Yürümeye devam ettim.

Karanlık etrafımı sardı. Öyle karanlıktı ki, ellerimi bile göremiyordum. Daha fazla ilerlemekten korkuyordum. Kaybolsam beni kurtaracak biri var mıydı? Kimsenin umurunda olur muydum?

O yolda, karanlıkta, etrafım iblislerle çevrili halde dururken çok korkuyordum. Pis bir rüzgâr esti ve o iğrenç, yapış yapış madde önceki gibi üstüme çökerek beni aşağı çekmeye, enerjimi emmeye başladı.

“Bay Roland!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Onun yüzünden hissettiğim bütün keder, bütün ümitsizlik, bütün çaresizlik, ismiyle birlikte ağzımdan çıktı. “Bay Roland. Hemen buraya gelin!” Bekledim. Göğsüm hızla inip kalkıyor, yüreğim acıyor, zihnim zayıflıktan yavaşça donuyordu.

Üstüme inen karanlık beni dizlerimin üstüne çökmeye zorladı. Eğer hemen gelmezse...

“Buradayım.” Donuk, rahatsız edici bir fısıltı.

“Sizi göremiyorum.”

“Önündeyim,” dedi Bay Roland. Topallıyor, her zamankinden daha bitkin, daha sefil, daha çökmüş görünüyordu.

Geri çekildim. Gözlerim karanlığa alışıyorđu. Bay Roland'ın gözlerindeki keder beni çok şaşırtmıştı. Korkmamıştım ama bu adama... işkence edilmiş gibiydi.

Gözlerimi ondan ayıramadan, “Ben... Ben sizinle... konuşmak istiyorum,” diye kekeledim. Kalan tüm gücümü ve cesaretimi

topladım. Bütün o güvensizlik, utanç, değersizlik duygularını, onun bana yaptığı, yaptırdığı her şeyi, kulağıma fısıldadığı her bir tiksindirici sözü yeniden hissettim ve o an yanımda, bana yardım edecek kimse yoktu.

Bay Roland'ın karşısında durarak ruhunun derinliklerini taradım, bunu yapabildiğimi daha önce fark etmemiştim. Onun insanları yönettiği otoritesiyle birlikte, benim de ona karşı duyduğum korku silinip gitmişti. "Size ne oldu?"

"Günahlarımın bedelini ödüyorum." Teslim olmuş bir köpek gibi yere yattı, hayalarını tekmelememi bekliyordu.

Bunu yapmayı çok istiyordum. "Çok kötü şeyler yaptınız."

Bay Roland, "Senin bildiğinden daha fazla," diye sızlanarak yana doğru sallandı.

Güzel. Buna memnun oldum. Sonsuza kadar sefalet içinde kalmanı ümit ediyorum, demek istedim ama onun yerine, basit bir soru sordum. "Neden? Neden canımı yaktınız?"

Kafasını salladı ve pis saç telleri öne arkaya sallandı. "Bilmiyorum, Alisa. Aptallık ettim. Bencildim. Çok kötü bir adamdım."

"Natty'yi gördünüz mü?" diye sordum. Onun da şu anda benim yaptığım şeyi yapıp yapmamış olduğunu merak ediyordum.

"Ah, evet. Sık sık geliyor," dedi. Dizlerinin üstünde yuvarlanarak karnını tutmaya başladı.

"Buraya... sık sık mı geliyor?" Tıkanmışım. "Neden buraya gelsin ki?" Natty babasından nefret ederdi. Ondan iğrenirdi. Benden çok daha fazla.

"Beni affetti," dedi başını öne eğerek. Başını, sanki her an patlayacağından korkuyormuş gibi tutuyordu.

Kaşlarımı çattım. Bu doğru olamazdı. Natty bu adamı asla affetmezdi.

“Lütfen, Alisa. Çok özür dilerim. Geçmişe dönüp bu durumu düzeltebilecek olsaydım, düzeltirdim.” Yere iyice yaklaştı, hıçkır-maya başladı. “Emin ol düzeltirdim.”

Yanında diz çöktüm. Ona dokunmaya cesaretim yoktu. Bu işin peşini bırakmalı, bu yükü, bu utancı, bu suçu sırtımdan atmalı, hayatımı geri almalıydım. Beni boğan, ezen, tıkayan bu tiksınme duygusu, yavaşça, yüreğimi yabancı hislerle dolduran başka bir şeye dönüşmeye başladı.

Bay Roland’ı daha net bir biçimde görmeye başladım.

Zavallı, acınası Bay Roland’ı.

Ruhumdan bir anda bir merhamet duygusu yayıldı. Bu peri-
şan yaratık burada sonsuza kadar, ya da en azından çok uzun bir
süreliğine mahsur kalmıştı. O anda, içimden ağır bir yük kalktı,
bir süre gezindi, sonra omuzlarımdan, boynumdan yukarı çıkarak
başımın üstünden ruhumu terk etti. Bay Roland’a duyduğum
o önlenemez kızgınlığı da alıp götürdü.

Varlığımı, daha önce hissetmediğim bir hafiflik sardı. Açık-
layamadığım bir neşe, el parmaklarımın uçlarından ayak par-
maklarıma yayıldı. Gözlerim ışık saçıyordu, bu cehennem gibi
yerdeki her şeyi en ufak ayrıntısına kadar görebiliyordum. Pırl
pırl parladığımı hissediyordum. Karanlık geri çekilerek beni eze-
meyecek hale geldi.

Doğrudan ona baktım. “Sizi affediyorum, Bay Roland. Canımı
daha fazla yakamayacaksınız. Hiç kimsenin canını yakamayacak-
sınız. Ve tüm içtenliğimle, bir gün... bir gün bu eziyetten kurtul-
manızı ümit ediyorum.”

“Ah, teşekkür ederim,” diye bağırdı Bay Roland. Bükülü dudaklarından, kederden kurtulduğunu belirten hıçkırıklar dökülüyordu. Ayaklarımın dibinde kıvranarak, acı çekerek yattı. “Ne büyük bir şey yaptığını bilmiyorsun,” dedi. “Bilmiyorsun.”

Sanırım bunu biliyordum ama bir şey söylemedim. Onun yerine, bir toz bulutuna dönüşerek oradan ayrıldım.

KORKUNÇ BİR AĞIRLIKTAN KURTULMAK ALISA

Mutlulukla süzülerek dünyaya doğru yola çıktım. Bu beklenmedik tecrübemi büyükanneme ve Natty'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum. Omuzlarımdan korkunç bir yük kalkmıştı. Hissettiğim özgürlüğü tarif edecek kelime bulamıyordum.

Fakat ilk önce Brecken'a anlatmak istiyordum. Onun güzel yüzünü hayal ettiğimde, birkaç saniye sonra yanında olacağımı bilmek, yüreğimi sıcaklık ve sevgiyle kapladı. Ruhum sabırsızlıkla ürperiyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Kafam karışmıştı. Kaşlarımı çatarak yeniden denedim. Yeniden. Yeniden. İçim, tanıdık bir korkuyla dolmaya başladı. Onun yanında belirmek için tekrar tekrar uğraştım ama başaramadım.

Sorun neydi? Brecken yerine ailemin yanma mı gitmem gerekiyordu? Brecken'ın yanma gidemediğim son seferde,

kardeşlerimin bana ihtiyacı olmuştu. Şimdi hangisinin bana ihtiyacı vardı? Belalı kardeşimin Derek olduğunu düşünerek ona odaklandım. Gözlerimi açtığımda, yerden otuz metre yukarıda, mavi, bulutsuz gökyüzünde süzülürken buldum kendimi.

“Bu da ne...” derken farkına vardım. “Hayır!” diye haykırdım çaresizlikle. “Şimdi olmaz!”

Görünmez bir göbek bağıyla bağlanmışçasına, Idir Shaol’a geri çekildim.

*
**

“Haksızlık bu! Zamanım daha dolmadı!” İçimde zayıf bir öfke büyüyor, bütün bu adaletsizliğe kusulmak için hazır bekliyordu. Bunu bana yapamazlardı!

Raphael geri dönmüştü. İç çekerek başını salladı. “Haksızlık gibi görüldüğünü biliyorum, Alisa, ama sen onun kalıcı muhafızı değilsin ve ona karşı hissettiğin bağlılık... ciddi bir boyuta ulaştı.”

“Bağlılık mı?” diye çığlık attım. “Ben muhafızı olduğum kişiye bağlı olmak *durumundayım*.”

“Ne demek istediğimi anladım,” dedi. “İşleri zorlaştırmak hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Bu haksızlık,” diye bağırđım, çok öfkeliydim.

“Her şeyin bir sebebi vardır.” Masasmda beyaz bir dosya vardı. “Brecken kendi tercihlerini yapmak durumunda. Hayatının sorumluluğunu üstlenmeli. Sen bunu anlamasına ve yeteneklerini biraz daha kabullenmesine yardım ettin. Ona, kendisi olması için gereken güveni verdin, onu intihar etmekten alıkoydun. Başarılı oldun!” Gülümseyerek masasına yaslandı. “Artık bir sonraki seviyeye geçebilirsiniz.”

“Sonraki seviyeye mi?” diye sordum. “Büyükannemin seviyesine mi?”

“Ah, şey, hayır.” Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Acı dolu bir ifadeyle, dişleri arasından nefes alıyordu. “Bir sonraki seviyeye. Hatalarının bedelini ödeme zamanı geldi, Alisa. Kolay olmayacak. Bu yüzden kefaretimizi hayattayken ödemek daha iyidir.”

“Aman Tanrım. Raphael, bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedim biraz kindar bir tavırla. “İnci kapılardan geçmek için günah çıkarmam gerektiğini fark etmemişim.”

“Alisa, saygısızlığın lüzumu yok.”

“Off!” Kapıya doğru fırladım. “Yeter, burada işim bitti.”

“Bekle!” Kapıyı arkamdan kapatmak üzereyken, Raphael bana seslendi.

277

Arkama dönmedim ama durdum, elim kristal kapı kolunun üstündeydi.

“Bunun canını yakan bir şey olduğunu biliyorum, Alisa, ama bütün bu yaşadıklarından çıkarman gereken önemli bir ders var. Oluruna bırakma dersi.”

Olduğum yerde yavaşça döndüm, gözlerim kızgın kömürler gibi yanmaya başlamıştı. Raphael’in gözlerine baktım. “Oluruna bırakma mı? *Oluruna bırakma* dersi mi?” Ona doğru yavaşça ilerlemeye başladım.

“Neler yaşadığıma dair hiçbir fikrin yok. Az önce yaşadığım şeyden haberin yok. Buralarda gerçekten yetkili olan biri yok mu?” Saygısızlık yapıp yapmadığım umurumda değildi. Sonuçlar umurumda değildi. Bana daha fazla ne yapabilirlerdi? Ailemden koparılmaktan, Brecken’den ayrılmaktan daha kötü ne olabilirdi? Bunlar, işkenceden de beterdi. En çok istediğim iki şey benden

alınmıştı. Az önce cehennemde Bay Roland'ı ziyaret ettiğimi unutmuştum bile.

“Bence biraz yalnız kalman gerekiyor,” dedi Raphael.

Tiksinti dolu bir ifadeyle başımı salladım ve odadan çıktım. Gözümden damlayamayacak sıcacık yaşlar, gözlerimin arka kı-sımlarını yakıyordu.

YENİDEN BİR ARADA ALISA

Idir Shaol'un dışında, ıssız bir tepede, çimenlerin oluşturduğu yumuşak, yeşil halıya oturmıştım. Kuşlar etraftaki ağaçlar arasında uçuşuyor, mutlulukla şakıyordu. Burası çok güzel bir yerdi. Normal olan her insan burada bulunmaktan sevinç duyardı. Fakat benim istediğim tek şey yeniden dünyaya dönmekti.

Başımı dizlerimin arasına koyduğumda boğazıma bir hıçkırık takıldı. Geri dönmek *zorundaydım*. Zorundaydım işte. Görevimi tamamlamadığımı bile bile burada kalamazdım. Raphael görevimin tamamlandığını nasıl düşünebiliyordu? İçimde bir şeyler çılgılık atıyor, Brecken'in kaçınılmaz bir tehlike içinde olduğunu haykırıyordu.

Bu güzelliğe ve huzura bir saniye daha katlanamayacaktım. Eskiden oyun oynadığım parkı hayal ettim. Ailemi ya da Brecken'i göremeyecek olsam da, en azından onlara yaklaşılabildim.

Şansım yaver gitti. Parkın uzun, metal salıncaklarının yanında belirdim. O aşına olduğum mavi, plastik salıncaklarda Natty'yle en güzel sohbetlerimizi ederdik. Uzanıp zinciri tuttuğumda zihnimde onlarca anı canlandı. Salıncaklardan birine oturdum ve bacaklarımı uzatarak, mideme heyecandan kramplar girerek gökyüzüne doğru sallandığımı hayal ettim.

O anımı daha da mükemmel kılacak tek şey, Natty'nin yanındaki salıncakta olması olurdu. Bir saniye sonra, onun yumuşak gülümsemesini duydum.

"Olayın bu şekilde işleyişini çok seviyorum," dedim. Natty buradaydı, çünkü ben gelmesini çok istemiştim.

"Ben de."

"Sesin çok mutlu geliyor," dedim hafif bir kıskançlıkla.

"Öyleyim, Lis. Çok mutluyum ve sen de kısa süre sonra yanıma geleceksin."

"Kime göre kısa süre?" Kafamı salladım. Dünyada geçirilen zamanla diğer âlemde geçirilen zaman arasında dağlar kadar fark vardı. İkisinin hiçbir ortak noktası yoktu. Diğer âlemde her şey sonsuza kadar sürüyordu.

"Ah. Hemen geçecek. Göreceksin." Natty arkasına yaslandı. Bir tutam kalmış kısacık, sarı saçları altın bir hale gibi parlıyordu.

"Nat, bana yardım etmen gerek," dedim arkama yaslanarak.

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Elbette. Onun için buradayım." Oturduğu yerde doğruldu, o sevdiğim güzel, geniş gülümsemesini gösterdi. "Dileklerin benim için emirdir."

"Ya, evet. Herkes aynı şeyi söylüyor. Şimdiye kadar hiçbir dileğim gerçekleşmedi."

"Hiç mi?" diye sordu şaşırarak. "Büyükanneni görmeyi dilemiyor muydun? Babam yüzünden çektiğin acıdan kurtulmayı dilemiyor muydun? Sonunda âşık olmayı da mı dilemiyordun?"

"Şey..."

"Bak işte," dedi Natty. Başına bir sürü güzel şey geldi. Ama senin benden istediğin şey, kuralları çiğnemen ve Brecken'ın hayatına sızabilmen için sana yardım etmem, değil mi?"

“Evet.” Bunu Natty söyleyince kulağıma çok korkunç ve yasak bir şey gibi gelmişti.

“Ah, l’amore,” diye fısıldadı iç çekerek. “Gerçek aşk ne zaman çıkıyor ki karşımıza? Yaşarken mi, öldükten sonra mı?”

“Sorunum ölümünden sonra çıkmış olması,” dedim. “Bu işin peşini öylece bırakamam. Brecken’in yanından ayrıldığımda aramız kötüydü, aramızı düzeltmem gerektiğini hissediyorum. Şu anda nasıl ve nerede olduğumu merak ettiğinden eminim. Belki de onu kasten terk ettiğimi sanıyor. Ona tekme bastığımı düşünüyor. Böyle bir şey yapamam. Bana hayatının geri kalanında kıvgın olmasını istemiyorum.”

“Sana veda etmedi mi, Alisa?” Natty bana, ondan sır saklayamayacağımı bildiren o bakışıyla bakıyordu. Zaten ondan bir şey saklamak istemiyordum.

“Şey, etti ama ciddi bir veda değildi. O beni anlamıyor.”

“Biliyorum,” dedi üzülererek. “Çoğu insan anlamıyor. Zaman geçip de ölene kadar hiçbir şeyi anlamıyoruz.”

“Lütfen, Natty,” diye yalvardım, dünyadaki en iyi arkadaşına, kardeşime, tek ümidime dönerek. “Senin yapabileceğin bir şey vardır.”

“Aslında bir şey var,” dedi neşeyle şakıyarak.

Aşağı atladım ve salıncağının zincirini tuttum. “Var mı?” Ümit ve mutlulukla dolmuştum. Natty’nin bana yardım edebileceğini biliyordum.

“Ona veda edebilmen için seni son bir kez götürebilirim. Bana izin verirler. En azından, vereceklerinden eminim.”

“Ah, Natty. Seni çok seviyorum!” Ona sarılırken kıkıltılarını dinledim.

“Haydi, çok geç olmadan gidelim.” Elimi tuttu, gözlerini kapadı ve dudaklarını büzdü. Konsantre olurken çok tatlı görünüyordu. Ben de gözlerimi kapadım ve onun elini daha sıkı tuttum. Bir saniye sonra orada, Brecken’in evinin kapısındaaydık. Motosikletini

evin önüne park etmişti. Evdeydi! Natty'nin yanımda olduğunu bile unutarak aceleyle eve koştum.

"Misafiri mi var?" diye sordu Natty arkamdan.

Ona cevap vermek için dönerken aniden donakaldım. Kaldırımın kenarına parlak, siyah bir Mercedes Benz park edilmişti. "Olamaz!" Natty'yi beklemeden hızla sokak kapısının içinden geçtim. Brecken oturma odasında değildi. Mutfağa, hatta banyoya bile baktım ama yoktu. "Alt katta olmalı."

Zeminden geçerek doğrudan Brecken'in bodrum katındaki odasına yöneldim. Köşede tek bir lamba yanıyordu. Brecken yatağında, Jill de onun yanında oturuyordu. Jill'in porselen yanaklarından yaşlar süzülürken Brecken onun elini tutuyordu.

"Ah, Breck," diye hıçkırdı. "Ben çok... çok yalnızım. Lütfen... Seni çok seviyorum."

Ani bir kahkaha atma isteği duydum. Jill'in yalan söylediğinden duyduğum kuşku Richter ölçeğini tavana vurdururdu. "Lütfen bana, buna inanmadığını söyle," dedim.

Brecken kafasını kaldırdı ve doğrudan bana baktı. Bana, beyaz elbiseme, auramın parlaklığına ve gözlerimdeki yalvarışa bakarken gözleri kısıldı. Bir şey söylemesini bekliyordum ama beni gördüğü için sevineceği yerde telaşlandı.

Tamam, kabul. En son konuşmamızı o şekilde başlatmamalıydım ama Jill'in elini tuttuğunu görünce... O kızın, Brecken'in sıcaklığını hissedebilmesi ama benim hissedememem, içimde büyük bir kıskançlık dalgası oluşturdu. Onun sarıldığı ve teselli ettiği kişi olmayı her şeyden çok *ben* istiyordum.

Başımı pişmanlıkla salladım. "Özür dilerim, Brecken. Öyle demek istemedim," diyerek yanına oturmak için ilerledim.

Jill durmaksızın konuşuyordu. Onu tamamen görmezden geldim. "Ben, şey... cennete geri gönderiliyorum. Artık muhafızın olamayacağım." Başımı öne eğdim ama tekrar, hızla yukarı kaldırdım. Birlikte olduğumuz kısa süreyi onun yüzüne bakmadan geçirmek istemiyordum. Gözlerinin, ruhunun derinliklerini

taradım, her bir çizgiyi, her bir kırışığı, her bir kirpiği ve her bir ifadeyi ezberledim.

“Ne?” Brecken zıplayarak yataktan kalktı. Jill şaşkına dönmüştü. Bu paha biçilmez bir sahneydi. “Neden?”

“Neden mi?” diye sordu Jill. “Açık değil mi? Biz birlikte olmak için yaratılmışız, Brecky. Lütfen benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum. Çok kısa sürecek.”

“Çünkü buradaki görevimin bittiği söylendi bana. Sanırım sen de testi geçtin. Onları ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemediler.”

Brecken önce Jill’e, sonra bana, ardından da Natty’ye baktı. “Bu kim?”

Jill’in yüzü bulutlandı. Nefret saçıyordu. Gözlerini kapatacaksın gibi kıstı. Dudaklarından öldürücü bir hırıltı geldi. “Şimdi kiminle konuşuyorsun, Brecken? Benimle konuşmadığın belli.”

281

Brecken Jill’e dönerek, anlaşılmayı bekleyen gözlerle ona baktı. “Şey, biraz yalnız kalmam gerek. Sen eve git, ben de sonra uğrarım. Tamam mı?”

“Hayır,” dedi Jill. “Tamam değil.”

“Son kez veda etmeye geldim,” dedim, Jill’i evden göndermesini ümit ederek. “Bir daha... seni göremeyeceğim...” Acılı yüreğimden bir hıçkırık koptu, titreyen ellerimle yüzümü gizledim.

“Bana bunun doğru olmadığını söyle,” dedi Brecken. Ellerini bana uzattı. Sanki dumandan yapılmışım gibi, hafifçe bana değdi. Ruhum önce dalgalandı, sonra duruldu. “Veda etmeye hazır değilim. Bize biraz daha vakit gerekiyor.”

“Biliyorum.”

Jill yerinden kalkarak Brecken’in tam karşısına geldi, ellerini cebine soktu. Yüzü öfke doluydu, gözleri buz kesmişti. “Şimdi bitecek,” dedi öldürücü bir sakinlikle.

Kimse hareket etme fırsatını bulamadan, Jill o iğneye benzeyen dişleri cebinden çıkardı ve Brecken’in kaslı göğsüne sapladı.

Brecken çılgın atarak geri çekildi. Dişler Jill'in elinde sallanıyordu. Brecken, Jill'i itti ve korkuyla yarasını tuttu. "Sen ne yapıyorsun?" Sendeleyerek yere düştü. Şaşkınlık, hareketsiz kalıncaya kadar gözlerindeydi.

Yanında diz çöktüm. Keşke parmaklarının arasından sızan kanı durdurabilseydim. "Seni buradan çıkarmalıyız."

"İkinci derece muhafızına veda et, Brecken, çünkü otuz saniye sonra senin için ışıklar kapanacak." Jill, kolundaki saate bakıyordu.

Brecken yalvaran bakışlarla bana baktı. Natty de yanımızda diz çökmüştü. "Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı Brecken'a.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Brecken. Kolları jöle kıvamına gelmişti. "Hareket... edemiyorum." Başı arkaya, gözleri göz kapaklarının ardına düştü. Parmakları kasılıyordu.

"Nihayet." Jill ellerini kot şortuna sildi ve Brecken'a bakmak için yere çömeldi. Brecken'ın etrafında parmak ucunda yürüyerek başının yanına eğildi, yüzüne baktı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Natty. "Bu tuhaf dişleri nereden bulmuş bu kız?"

"Sana söylemiştim! Kimse bana inanmıyor! Raphael'e bunun olacağını anlattım ama umursamadı. Bana, Brecken'ın kendi tercihlerini yapması gerektiğini söyledi. Eh, böyle buz gibi yatarken kendi tercihlerini yapamaz! Ben onun tek ümidiyim. Bana yardım etmelisin, Nat."

Natty beni kaygıyla izliyordu. Emin değildi. "Bilemiyorum..."

"Lütfen," diye bütün kalbimle yalvardım. "Ona yardım etmek zorundayız."

Natty başını eğdi. "Pekâlâ."

HAYDUTLAR KAÇIRDI

ALISA

Rutubetli bodrum katında Brecken'in yanında dururken, Jill'in cep telefonunu çıkardığını gördüm. iPhone'unun ekranına dokundu ve sessizce küfretti. "Aptal telefon çekmiyor." Odadan hızla çıkarak merdivenlere yöneldi.

"Yanında kal," dedim Natty'ye. "Jill'in kimi aradığına bakacağım."

"Tamam," dedi Natty. "Sence birazdan uyanır mı?"

"Emin değilim." Jill'in Brecken'a verdiği ilacın daha önce ne yaptığını görmüştüm. Brecken'in kendine gelmesi en az birkaç saat alacaktı.

Jill oturma odasına gitti ve sonunda telefon edebildi. "Merhaba, benim," dedi. "Evet. Hazırım. Acele edin." Telefonu kapattuktan sonra tavana baktı ve derin bir soluk verdi. Başını sallayarak güldü.

Tam o sırada asalak bir iblis belirdi. Gri, ufak yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Jill'in ayak bileklerinde, sonra da bacaklarında dolanarak en sonunda duman gibi kollarını boynuna

sardı. Hain bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Uzun, yılanımsı dilini uzattı. Havayı yalıyor gibiydi. Jill'in yanağını yaladı.

Omuzlarımdan aşağı inen bir ürperti hissettim.

Jill kahkaha atmayı keserek pencereye doğru yürüdü, ellerini göğsünde kavuşturdu ve bekledi. Gri adamı göremiyordu. Onun yanında olduğundan haberi yoktu ama bu beni pek de üzmüyordu. Jill, bu yolu kendisi seçmişti.

Jill'e dik dik bakarak ona doğru yürüdüm, elimi sıktım ve bütün gücümle ona bir yumruk attım. Elim, tahmin ettiğim üzere, Jill'in içinden geçip gitti ama beni şaşırtan, Jill'in gülümsemeyi bırakarak yanağını eliyle tutması oldu. Dudakları da büzülmüştü.

Bir saniye sonra, evin önünde bir arabanın fren sesini duydum. Hemen sokak kapısına gittim. Gelen her kimse, onu bana yardım etmesi için etkilemeyi ümit ediyordum.

Hayallerim yıkıldı.

Gümüş rengi, parlak ve çok güzel bir Jaguar, garajın önüne park etti. Kapı açıldı ve arabadan uzun, ince bir bacak çıktı. Başta onu tanıyamadım. Kızıl renkli, eteği dizlerinin üstünde biten bir takım elbise giymişti. Yumuşak kumaş, esnek bedenini tayt gibi sarmalamıştı. Önü uzun, arkası kısa küt kesimli saçları oldukça düzgündü.

Kadın arabanın kapısını kapatırken üç tane haydut görünüm-lü adam arka koltuktan dışarı çıktı ve her biri devasa yaratıklara dönüştü. "Bodrumda," diye mırıldandı kadın, manken edasıyla kasılarak yürüyordu. Kapıyı çalmadan Brecken'in evine girdi.

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı. Onları eve doğru takip ettim, kadının kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonra fark ettim.

Lamia. Kırmızılı kadın. Jill'in vampir topluluğunun başındaki isim. Nasıl tanıyamamıştım onu? Sonradan saçlarının değişik olduğunu fark ettim. Daha kısa. Son moda.

İki dakika sonra, haydutlar Brecken'i taşıyarak merdivenlerden çıktılar. Natty hemen arkalarındaydı.

"Onları etkilemeye çalıştım, Alisa, ama dinlemediler," dedi. "Duyma evresini geçmişler."

Brecken'm başı yana yatmıştı.

"Evet, ben de düşünme evresini geçtim," diye yanıtladım. "Onlarla birlikte hareket ederek, nereye gittiklerini görmemiz gerek."

Brecken'i ön koltuğa oturtular, kemerini bile bağladılar ve yola koyuldular. Jill kendi aracıyla onları takip etti. Natty'nin elini tutarak arabaya yoğunlaştım. Saniyeler içinde, Natty ve ben, Jill'in Mercedes'inin arka koltuğundaydık.

287

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi Natty. "Sadece ikimiz başarmayız bunu."

Yardım isteyip istemediğimden emin değildim. Ya Raphael'e sorarsak ve bize hayır derse diye düşünüyordum. Natty'yi ve beni Brecken'a dönmekten alıkoyar mıydı? Brecken'la olmayı her şeyden çok istiyordum ve Brecken şimdi ölürse, asla birlikte olamayacağımızı biliyordum. Kendi ölümünden sorumlu olduğu için değildi bu, çünkü muhtemelen o Behişt'e gidecekti, bense bedel ödemek için Idir Shaol'da kalacaktım. "Hayır. Şimdilik bunu yalnız başımıza yapıp yapamayacağımıza bir bakalım."

Natty başını salladı. "Büyük bir hata yapıyorsun."

"Lütfen böyle söyleme, Nat."

Natty içini çekti ve camdan dışarı bakmaya başladı. Kalbime bir şüphe oturmuştu. Hata mı yapıyordum? Neden her şeyi tek başıma yapmam gerektiğini hissediyordum? Belki de hayatayken birilerinden yardım isteseydim, şimdi bu berbat durumda

olmazdım. Ama o durumda da Brecken'la tanışamazdım. Fakat belki de tanışabilirdim. Belki de kaderlerimiz, bu hayat denen işlemenin üzerine bir arada dokunmuştu ve ben hayatta olsaydım, yollarımız bir şekilde kesişecekti.

Jill'in o yıkık dökük, küçük, beyaz evin önünde durmamasına şaşırdım. Onun yerine geniş, siyah ve demirden giriş kapısı olan, kırmızı tuğladan bir konağa giden yolda durdu. Kapı açıldı ve Tudor dönemine ait güzel bir konağın önüne park ettik.

Kırmızılı kadın arabasından indi, on santimlik topukları olan kırmızı ayakkabıları kaldırım taşlarında parladı. "Onu bodruma götürün," diye emretti ve beklemeye gerek bile duymadan evin içine doğru süzüldü.

KONFERANS SALONU

ALISA

Adamlar Brecken'i, bodrum katındaki konferans salonunun içinde bulunan pis bir hücrede, dar bir karyolaya yatırdı. Lamia Brecken'in başında bekliyor, onun uyuyan yüzüne aç gözlerle bakıyordu. Kadın, Brecken'in saçlarını geriye doğru taradı. "Az kaldı, canım. Az kaldı."

Geriye doğru bir adım atarak, devasa konferans salonuna yürüdü. Yükseltilmiş sahnede kocaman, maun rengi bir yaratık, sırmayla işlenmiş ipek bir battaniyeye sarınmış, oturuyordu. Etrafında en az yüz sandalye vardı. Sandalyeler yavaş yavaş siyah cübbeli müdavimlerle dolmaya başladı. Lamia yükseltilmiş sahneye çıkarken, Jill de ön sırada bir sandalyeye oturdu.

Odanın her bir köşesinde yanan mumlar, gerçeğin eşiğinde dans eden hayaletimsi iblislerle karışan gölgeler oluşturuyordu. Giderek daha fazla gri adam, demir bir delikten sürünerek salona geldi. Boş yerleri dolduruyor, süzülüyor, sürünüyor ve masum izleyicileri kucaklıyorlardı.

Genç bir kız, Brecken'in hücresinin yanındaki hücreden çıkarılarak battal boy yatağa yatırıldı. Brecken'in aksine, kız uyanıktı ve ellerini bağlayan halatlardan kurtulmaya uğraşıyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı ve ağzına sıkıştırılmış ipek bir bez, çığlıklarını susturuyordu.

Sabırsız seyirciler derin bir sessizliğe gömüldüler.

Lamia, beklenti içindeki kalabalığa döndü. "Çocuklarım. Bu gece, gecenin ve ışığın, tanrıların ve şeytanların birliğine tanık olacaksınız. Bu gece, ölümler birliklere hükmedecek ve onları yönlendirecek. Bu gece... düşmanı alt edeceğiz!"

Kadın kollarını kaldırarak topukları üstünde döndü ve siyah, ipek bir kıyafet üstüne beyaz cübbe giymiş bir adamı çağırırdı. Adam yaklaşırken Lamia'ya gülümsedi, elini tuttu ve parmak uçlarını öptü. "Her zamanki gibi çok güzelsin," diye mırıldanarak dudaklarını Lamia'nın yanağında gezdirdi.

Kötülüklerden oluşan koca bir battaniye tüm salonun üzerini kaplarken, ben de korkuyla bir köşeye sindim. Bu şey, etrafımı tıslayan bir kobra yılanı gibi sarmıştı. Bu adam her kimse, kötü-lüğün en saf haliydi.

Lamia neşeyle kalabalığa döndü. "Tarikatımızın asil üyesini size takdim edebilir miyim? Andras, Cehennem Markisi, İhtilaf Ekici."

Adam öne doğru eğildi ama ayartıcı gülüşü yüzünden eksilmedi. Kabalıktaki herkese tek tek baktı, dikkatlerini ona vermelerini buyururcasına herkesin bakışını yakaladı.

Yüzünü daha yakından görmek için yaklaştım. Natty hâlâ yanımdaydı. Koluma dayanmış, elimi sıkıca tutmuştu. "İçimde çok kötü bir his var," diye fısıldadı. "Burada bulunmamalıyız ve sanırım ben daha fazla *kalamayacağım*," dedi gergin bir sesle. "Ben..."

muhafız değilim ve... burada durma iznim yok. Daha fazla... karşı koyamayacağım. Özür dilerim, Lis. Seni çok seviyorum.”

Natty parıltılı bir toz bulutuna karışarak gözden kayboldu. O yanımda olmayınca kendimi buz gibi ve terk edilmiş hissettim. Yalnız ve zayıf. Salon bana çok daha korkunç ve tehlikeli görünüyordu ama Brecken’i burada bırakamazdım. Yalnız. Bilinçsiz. Brecken’i bu Cehennem Markisi’yle yalnız bırakmak şöyle dursun, Lamia’yla hiç bırakamazdım. Fakat bunu tek başıma yapabilecek miydim? Kalabalığı tararken tanıdık, koyu renk bir çift göze rast geldim. Hayatım boyunca tanıdığım, beni uzun süre önce Bay Roland’dan kurtaran gözlerdi bunlar.

Derek.

O da öteki yardımcılarla aynı siyah cübbeyi giymişti, tam karşıya bakıyordu. Gözlerini kocaman açmıştı, ağzında kaskatı bir ifade vardı. Derek’in burada olması her şeyi çok daha berbat bir hale getiriyordu. Aceleyle yanma gittim. “Derek? Derek, beni duyabiliyor musun? Lütfen, duy beni,” diye yalvararak yanağına vurdum. Beni hissetmesi için uyanması gerekiyordu.

Derek kaşlarını çatı ve elini kaldırdı, ama sonra eli kucağına düştü. Ümitlenmişim. “Buradan çıkmalısın. Burada olmaman gerekiyor,” diye aceleyle kulağına fısıldadım. “Bu çok tehlikeli. Lütfen çık buradan. Sadece ayağa kalk ve git.”

Derek kapıya baktı. Kapı açıldı ama önünde geniş omuzlu, yanağında tırtıklı bir yara bulunan iri bir adam duruyordu. Adam içeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve gürültüyle kilitledi.

Burada kilitli kalmıştık.

Derek’in yüzünde panik dolu bir ifade vardı ama birbirine geçirdiği ellerini kucağında tutarak yerinde oturmaya devam etti. Nefes alıp verişleri, kalp atışları hızlandı. Elim koluna

koyduğumda, Derek'in hissettiği bütün duyguları duyumsadım; dehşet, korku, yılgınlık.

Onun yaşadığı panik beni de etkiledi ve uzun süre sonra ilk kez, henüz tanışamadığım Tanrı'ya yöneldim. Beni dinlemek şöyle dursun, duyacağından bile emin değildim. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen bir son ver buna. Bunun olmasına izin verme. Buradan çıkmamıza yardım et."

Andras, omuzlarına inen siyah saçları önüne düşerek kıza doğru eğildi. Kız, korkudan felç olmuş bir halde hareketsiz yatıyordu. Adamın koyu renk gözleri kızın yüzünü tararken uzun, beyaz parmakları yanağında dolaşıyordu. Adamın dokunuşları kızın yanağını kavuruyor gibiydi, kız adamın yanında kıvranıp duruyordu. Andras, kızın ağzındaki bezi çıkardı, bir parmağını onun pembe, titreyen dudaklarında gezdirdi.

292

"Lütfen," diye yalvardı kız ağzı açılınca. "Hata yaptım. Çok özür dilerim. Kimseye söylemeyeceğim."

"Doğru, canım, kimseye söylemeyeceksin," dedi Andras rahatsız edici bir sesle. "Fakat şimdi... tabiri caizse kendi yaptığın yatakta uyumak zorundasın."

Kız korkuyla titredi. O anda Derek'e yardım edemeyeceğimi bildiğim için aceleyle kızın yanına koştum. Bunun olmasını engellemenin bir yolu yoksa bile, en azından bu zavallı kızı biraz rahatlatıbilirdim.

Kızın yanına gelene kadar yatakta döndüm. "Korkma," dedim, elimi elinin üstüne koyarak.

Andras öne eğildi, dudaklarını araladı ve kızın boynunu kokladı, sonra kaşlarını çattı. Gözlerini kısarak yana döndü. Yavaş ve derin bir nefes daha alırken burun delikleri genişledi. Yavaşça geri çekildi. "Tarçın kokusu alıyorum."

Andras dirseği üzerinde doğrularak Lamia'ya baktı. "Gerekli önlemleri aldın mı?"

Lamia'nın çenesi kalktı, gözleri kısıldı. "Elbette. Sen beni ne sanıyorsun?"

Andras olduğu yerde çırpınan kıza baktı. "Adın nedir, hayatım?" diye sordu yanağını okşamaya devam ederek.

"Nichole," diye fısıldadı kız. Aldığı her bir korku dolu nefesle birlikte göğsü bir iniyor, bir kalkıyordu.

Andras, kızın bileklerindeki kalın halatı çözmeye başladı.

"Ah, teşekkür ederim," diye haykırdı Nicole hıçkırarak.

Andras kıza sevecen bir şekilde gülümsedi ve kızın sol elini tutarak karyola başlığının sol köşesine çekti, sonra elini kırmızı, saten bir kurdeleyle oraya bağladı. Kız kolunu çekmeye çalıştı ama kalın saten kumaş çok sıkıydı.

Kız farkına bile varamadan Andras onun sağ elini çekti ve onu da sağ köşeye bağladı. Saniyeler sonra kız, kocaman yatakta kollarını ve bacaklarını açmış şekilde yatarken bütün izleyiciler ona bakıyordu. Nichole'un gözleri korkuyla doldu ve aniden çığlık atmaya başladı.

Ben de çığlık atmak istiyordum.

İzleyiciler öne doğru ilerledi, merak içinde oldukları belliydi. Bunu izlemekten zevk alıyor olamazlardı.

"Kes sesini!" diye emretti Andras Nichole'e. Gözlerinde merhametsiz bir karanlık vardı.

Bu durum benim boyumu aşıyordu. Arkamda bir melekler ordusu olmadan bu olayı durdurmanın imkanı yoktu. Çaresizlik her yanıma sardı, ağlamak istiyordum. Bu kız için, az sonra vahşi

bir şeye tanık olacak kardeşim için ve bunu durduramayacak kadar güçsüz olan kendim için.

Nicole ağlamayı kesti ve başını başka tarafa çevirerek yatmaya devam etti. Sessiz, mum ışığıyla aydınlanan salonda hıçkırığı neredeyse duyulmuyordu.

Andras ayağa kalkarak seyirciye hitap etti. “Şimdi başlıyoruz.” Yatağın yanındaki küçük masadan gümüş bir kutu çıkardı ve açtı. Kutunun içindeki kırmızı, kadife kumaş parlıyor, çok keskin ve parlak bir gümüş diş setini çevreliyordu.

Andras dişleri kutudan çıkardı ve ağzına yerleştirdi. Dişler yerine otururken Andras memnuniyetle inledi. Dilini köpek dişlerinin üzerinde gezdirerek kalabalığa döndü. “Ve şimdi çocuklarım, ben bu adakla, onun özüyle ve ruhuyla bütünleşeceğim. Bu kız artık bana ait. Bundan daha güçlü, daha bağlayıcı, daha seçkin bir eylem olamaz.”

Adam hırıldayarak yatağa yuvarlandı. O an arkasında beliriveren pelerini, yarasa kanadı gibi gözüktüyordu. Yatağa sıçradı, dizleriyle Nichole’un belini sıkıştırdı, elleriyle kızın kollarını yumuşak çarşafa bastırdı.

Gözlerimi kırptım, çünkü bir şeyler görüyordum. Bir an için Andras’m koyu renk, derimsi kanatları, kuzguna benzeyen kafasını kaplayan parlak, simsiyah tüyleri olduğunu gördüm. Gözlerimi yeniden kırptığımdaysa eski, İhtilaf Ekici haline dönmüştü. Fakat aynı değişiklik, Andras dişlerini Nichole’un boynuna batırduğunda da oldu. Andras’ın kolları kızın arkasına kaydı, kızı kendine daha çok çekti, bir yandan da onun kanını emmeye devam etti.

Nichole kamburlaştı, gözlerini devirdi fakat ölü dudaklarından hiç ses çıkmıyordu.

Odayı çılgınca taradım, birisinin ayağa kalkarak bu zavallı kızın hayatı için mücadele edeceğini ümit etmiştim. Kardeşimin gözlerine iyice baktım ama o, karşısındaki manzaradan korkmuş, donakalmış halde oturuyordu. Elleriyle sandalyenin kollarını tuttu, gözlerinde korku dolu, dökülemeyen yaşlar vardı.

Sahnedeki korkunç görüntüden gözümü ayırmadan yavaş yavaş, adım adım geri çekildim. Andras, kız tamamen hareketsiz hale gelene dek onun üstünden kalkmadı. Kızın kül gibi yüzünde, masmavi gözleri görünüyordu. Sonunda Andras, çenesine doğru akan kızıl renkli sızıntıyla birlikte yataktan kalktı. Zaferle gülerken boyun kasları gerilmiş ve acayip bir şekil almıştı.

“Ne oldu?” dedi arkamdan, kısık bir ses.

Bu ince, narin sesin kime ait olduğunu öğrenmek için yatağa baktım. Yatakta ölü yatan bedenin bir kopyası halindeki Nochole, belli belirsiz bir halde bana bakıyordu.

295

“Ne oluyor bana?” diye sordu doğrudan bana bakarak. Ruhunu titreşiyor, sönükleşiyordu.

Andras döndü. “Kiminle konuşuyorsun, çocuk? Burada senden ve benden başka kimse yok.” Nicole’un işkence görmüş ruhuna bakarak elini uzattı. “Gel.”

Bakışlarımı Nichole’den Andras’a çevirdim. Andras beni göremiyor ama Nichole’u görebiliyordu. Nichole güvensizce öne doğru bir adım attı ve Andras’a elini uzattı. Onun talebini istese de reddedemiyor gibiydi. Şoke olmuş bir halde onları izliyordum. Kızın ailesi neredeydi? Işık neredeydi? Kızın ışığa yürümesi gerekmiyor muydu?

Nichole Andras’ın elini tutar tutmaz, adamın ağzı insanlık dışı bir boyutta açıldı. Gümüş, parlak dişleri, bu şeytani ağızda çok daha ölümcül görünüyordu. Nichole’ün üstünde parlak bir cübbe

değil, birkaç paçavra vardı, onlar da görünmez bir rüzgârda havalanıyordu. Gözleri bendeydi, saçları yüzünün önünde dalgalanıyordu. Bana uzandı ama ben onun elini tutamadan kızın ruhu, kasırga hızıyla Andras'ın koyu renk gırtlğından içeri girdi.

Andras yavaşça nefes aldı, göğsü genişledi. Kendinden geçmiş bir şekilde başını geriye atarak kollarını açtı. "İşte oldu!"

KAPANA KISILMIŞ

ALISA

O dadakiler toplu bir şekilde iç geçirdiler. Jill sandalyesinden öne doğru merakla uzandı, gözleri heyecan doluydu. Konferans salonundakilere baktığımda neredeyse herkesin yüzünde aynı ifadeyi gördüm. Kardeşim hariç. O sandalyesinde ırkılmış, iğrenmiş bir ifadeyle oturuyordu. Anında onun yanında belirdim ve elini tuttum, bu bariz tepkiyi yüzünden silmesini istiyordum. Bildiğim bir şey varsa o da, kardeşim duygularını her belli ettiğinde bir bedel ödediği idi.

“Rahatla, Derek. Yüzünü gevşet. Gözlerini kapat. Derin bir nefes al,” diye kulağına fısıldadım. “Onlara gerçek duygularını gösterme.”

Derek sözümü dinledi ve derin bir nefes aldı.

Derek’in yanında oturan çocuk döndü ve ona gülümsedi. “Daha önce böyle bir şey gördün mü?” Deli gibi, kendinden geçmiş bir şekilde sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Gördüklerim beni tiksindirdi.

"Seni buradan çıkarana kadar biraz bekle," diye fısıldayarak Derek'in kaşlarındaki gergin ifadeyi düzelttim.

Lamia ve Andras salonun ön kısmında duruyor, zafer kazanmış gibi gülümsüyorlardı. Düzgün, güvenli adımlarla seyircilerin arasında yürümeye başladılar. Diğerlerinin ellerini sıkarak tebrikleri kabul ediyorlardı.

Derek'e ulaştıklarında, kardeşim, Andras'ın elini boş bir bakışla sıktı.

"Gülümse," dedim.

Andras önce tereddüt etti, sonra da mırıldandı. "Evet, aynen öyle. Gülümse. Gerçek hislerini göstermemelisin."

Derek'in gözleri yavaşça yukarı bakarak Andras'm ona bakan derin, kara delikleriyle buluştu.

"Arkadaşın kim?" Andras, soruyu sorarken Derek'in elini bırakmadı.

"Ah," dedi Derek. "Arkadaş mı? Ne demek istediğinizi anlamadım." Derek yanındaki çocuğa döndü. "Onu tanımıyorum."

Andras'm gözleri kısıldı, dudaklarından bir homurtu yükseldi. Derek bir öne, bir arkaya, sonra da yanlarına gelen Lamia'nın gözlerine baktı.

Andras, Lamia'ya döndü. "Bu yardımcının peşine biri takılmış," dedi hırıltıyla. "Yatakta, Nichole'un yanında da aynı ruh vardı. Kokusunu alabiliyorum," diye tısladı.

"Gerçekten mi?" Lamia kaşlarını kaldırdı. "İşte bu çok ilginç. Ben bir şey hissetmedim."

Derek, Andras'ın avucunda sıkışmış olan elini geri çekti. "Gerçekten neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben yanımda kimseyi getirmedim. Bu toplantılardan da kimseye bahsetmedim." Bir kadına, bir de adama bakıyordu.

Lamia kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Buz mavisi bakışları sertti, bağışlayıcı değildi. "Onu hücreye götürün," diye emretti.

"Durun! Ben bir şey yapmadım!" Derek, iki mağara adamı onu kollarından tutup salonun dışına sürüklerken bağırıyordu.

Derek'i, Brecken'inkinin benzeri bir hücreye kapattılar ve kapıyı gürültüyle kapatarak dışarıdan kilitlediler. Ben, Derek'in yanıdaydım.

Derek kapıya baktı, sonra döndü ve ellerini saçlarının arasından geçirdi, soluğunu dişlerinin arasından verdi. "Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır." Odayı adımlamaya başladı. Maraton koşmuş gibi terlemişti. Gözleri, ölmek üzere olan bir hayvanın gözleri gibi fıldır fıldırdı.

"Ah, Derek. Çok özür dilerim. Yapabilirsem eğer, seni buradan çıkaracağım," dedim. Ona sakin olması için bir mesaj göndermeye çalışıyordum ama pek de işe yaramıyordu. Derek panik halindeydi, beni duyamıyordu. Natty haklıydı, yardımına ihtiyacım vardı. Kendimi küçük düşürmek, kuralları çiğnediğimi kabul etmek pahasına da olsa, işleri yoluna koymak için yardım isteyecektim.

Gözlerimi kapatarak bu lanetli ölüm odasının sessizliğini içime çektim. Derek ve Brecken'i burada bırakmaktan nefret ediyordum ama bırakmak zorundaydım. Doğrudan Raphael'in yanına gitmem lazımdı. O bana yardım ederdi.

Raphael'in yüzünü ve bürosunu hayal ettim, oraya gitmeye odaklandım.

Gözlerimi açtım.

Hala vampirlerin ölüm sığınağındaydım.

Lütfen, hayır.

Yeniden denedim ama başarılı olamadım. Kırık bir kalp ve korkunç bir endişeyle, kapana kısıldığımı fark ettim. Derek'in hücrelerinden aceleyle çıktım. Arkada, özgürlüğe açıldığından

emin olduğum bir kapı vardı. Kapı kolunu tuttum ama elbette ki çeviremedim; halbuki kapı kilitli bile değildi. Hiç düşünmeden, öfkeyle kapıyı yumrukladım. Elim, olması gerektiği gibi kapının içinden *geçmedi*. Önünde görünmez bir engel var gibiydi, tıpkı Behişt'e giden köprüdeki gibi.

Sert, ahşap kapıya başımı yaslayarak içinde bulunduğum durumu düşündüm. Kapana kısılmıştım, her zamanki gibi... Yanlış taraftaydım, aptalca seçimler yapmıştım. Tıpkı kardeşim gibi.

Fakat bu kez konu ben değildim. Brecken'ı kurtarmaya gelmiştim. Buraya geliş sebebim buydu. Gözlerimi kırptım ve Brecken'ın yanında belirdim. En azından odalar arasında hareket edebiliyordum.

Brecken hâlâ lekeli, çarşafsız karyolada yatıyordu ama uyanmıştı. Hemen hemen. Koluyla gözlerini kapamıştı, hafifçe inliyordu. Kötü bir rüya görür gibiydi.

“Brecken, beni duyuyor musun?”

Sesimin geldiği yere dönerek gözlerini kıstı. “Sanırım kusacağım.”

Yanına diz çöktüm, yüzlerimiz birbirine çok yakındı. “Ben buradayım.”

“Neredeyim ben?”

Elimi yanağına koydum. “Oldukça güzel bir evin bodrum katındasın. Burası bir köşk ve burada çok kötü şeyler oluyor,” dedim.

Benden uzaklaştı, midesini tutarak duvara döndü. “İyi değilim. Bırak uyuyayım.”

“Brecken, hayır. Kalkmalısın. Buradan çıkmamız gerek. Kalkarsan şimdi gidebiliriz buradan. Girişte kimse yok. Sadece bir kapıyı açman gerekecek.” Brecken'a yalvarırken sesime aciliyet

havası kattım. İlaçların etkisiyle sersemlemiş halinden çıkacağını ümit ediyordum.

Brecken derin bir iç çekişle bana döndü. Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakarak yavaşça göz kırptı. "Biraz uyusam ne olur?"

"Uyursan bütün eğlenceyi kaçırsın," diyen bir ses geldi kapidan.

Arkama döndüğümde, şeytani parlaklığıyla Andras'ı gördüm.

"Yine karşılaştık," dedi karanlık odaya adım atarken. Gözleriyle odanın her bir köşesini tarıyordu.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu Brecken, Andras'a bakarak.

"Eskiden tanıştık," diye cevap verdi Andras. "Kiminle konuşuyordun?"

301

"Muhafızımla," dedi Brecken ve arkasına döndü. "Bu yatak çok rahatsız," dedi bozuk ve kirli yatağa bakarak.

"Ah, evet. Ama merak etme, burada uzun süre kalmayacaksın." Andras öne doğru geldi ve ellerini Brecken'in koluna koydu. "Seni yeniden görmek için uzun süre bekledim, Bozucu. Çok uzun bir süre."

Bu tuhaf lakabı duyan Brecken oturdu, kaşlarını çatı. Andras'a bakarak kafasını salladı. "Kimsin sen?"

"Ah, hatırlamadın mı?"

"Hatırlamam mı gerekiyor?" Brecken gözlerini ovuştururken Andras'a baktı. "Dostum, seni hayatımda hiç görmedim."

"Biz eski dostuz," dedi Andras tembel bir gülümsemeyle.

"Yüzünü hatırlamıyorum," dedi Brecken. Daha dik oturdu, kafası hâlâ karıştı.

Andras bir adım geri attı ve başını kaldırdı. “Gerçekten mi? Bu beni şaşırttı.”

Kapının yanında donakalmış, ikisi arasında geçen konuşmayı dinliyordum. Eskilerden, siyah beyaz bir film izliyor gibiydim. Sahneye her an Vincent Price çıkabilirdi. Bir şeyler kaçırdığım hissini içimden atamıyordum.

“Hatırlamıyorsun demek. Bu durumu düzeltebilirim.” Andras öne doğru ilerlerken yavaşça bir ilahi söylemeye başladı. Dudakları büzüştü, söyledikleri anlaşılmıyordu. Brecken tepki göstermeden Andras onu boynundan yakaladı ve beton duvara vurdu, bir yandan da soluğunu yüzüne veriyordu. “Beni tanıyorsun, değil mi? Bunu gözlerinden okuyorum. En azından tanımaya başladığını.”

Brecken sıçradı ama Andras’ın gücüne direniyordu. Nefes alma ihtiyacından yüzü kızarmaya başlamıştı. Boynundaki yumruğu çekmek için uğraşıyordu. Andras, Brecken’in boğazım daha fazla sıktı, sonra bacağına hızla kaldırarak Brecken’ın kasıklarına tekme attı.

Tepki çok hızlıydı. Brecken yere düşerek cenin pozisyonunda kıvrıldı. İnemeye, öne arkaya yuvarlanmaya başladı; düzensiz, kesik kesik nefes alıyordu. Andras elini ovuşturarak Brecken’i dizginlenemez bir nefretle izlemeye başladı. “Zamanın doldu, Bretariel. İşin bitti. Duydun mu beni? Bitti!”

Brecken, acı içinde Andras’ın gözlerine baktı. Sonra Andras odadan çıktı, kapıyı çarptı ve arkasından kilitledi.

KAYIP VE ŞAŞKIN BRECKEN

Brecken soğuk, beton zeminde büzüşmüş, acı içinde yatıyordu. Bu denli yoğun bir acıyı daha önce hissetmemişti. Acı, midesini dolduruyor, oradan da şiddetle kollarına ve bacaklarına yayılıyordu. Bütün vücudu bitkin ve yıkık döküktü. Acının dinmesi için ölmek istiyordu.

Acı nihayet azaldığında, Brecken'ın aklında Bretariel ismi yankılandı. Bu ismi hatırlaması gerekiyormuş gibi hissetti. İsimden yayılan tanıdık ahenk zihninde bir an kıpırdandı, fakat tam olarak hatırlayamamıştı. Hafızasının derinliklerinden o ismi çıkaramıyordu; tıpkı yaklaşan bir sınavın unutulmuş sorularına verilen uzak cevaplar gibi.

Adamın yüzünün ve öfkeli, nefretle parlayan gözlerinin görüntüsü, Brecken'ın göz kapaklarında koyu renk bir hayalet gibi geziniyor ve asla gitmiyordu.

O yüz. Brecken o yüzü tanıyordu.

Ama nereden? Brecken'ın etrafında olan her şey kâbus gibiydi. Buraya nasıl geldiğini bile anlayamamıştı. Hatırladığı son şey,

Jill'in yatağında oturarak ağladığıydı. Alisa gelmiş miydi? Onu da hatırlayamıyordu.

Brecken nefes alacak kadar rahatlamaya başladı. Etrafına baktı, nerede olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyordu ama kötü bir his, içini yiyip bitiriyordu.

Korkunç bir şey olmak üzereydi. Brecken bunu iliklerine kadar hissediyordu. Az önce buraya gelen adam, Brecken'dan, daha önce hissetmediği kadar yoğun biçimde nefret ediyordu. Brecken sebebini anlayamamıştı ama içinde, bunu öğreneceğine dair bir his vardı.

KÖTÜ BİR DÜŞÜK BÜTÇELİ FİLM ALISA

“Bu- bu da neydi böyle?” dedim duvara yaslanarak Brecken’in ışıldayan mavi gözlerine baktım. Andras ve Brecken arasında geçen bütün konuşmayı büyük bir şaşkınlıkla dinlemiştim.

Brecken bana cevap vermedi ama bir süre sonra döndü ve titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı.

“Sana Bretariel dedi.”

Brecken karyolaya düştü, bacaklarını kaldırdı ve duvara doğru döndü.

“Brecken?”

“Dur... bir dakika,” diye cevap verdi soluklanarak.

“Seni tanıyor gibiydi.” Brecken’a bakarak bekledim. Bütün bu olanlar çok tuhaftı. “Brecken. O adamı tanıyor musun?”

“Tanımıyorum!” Oturduğu yerde doğruldu, gözleri acı içindeydi. Çenesini sıkığında alnındaki damar nabız gibi atmaya başladı. “Kendimi ne kadar berbat hissettiğimi bilmiyorsun,” dedi. Gözlerini kırptı ve yüzünü koluyla sildi.

"Yani..."

"Yani ne? Ne dememi bekliyorsun? Bu insanların kim olduğunu ve ne istediğini bilmiyorum."

"Jill burada," dedim öfkeyle.

"Ne?"

"Beni duydun."

"Bana o iğneleri batırdı!" diye bağırdı Brecken sessizliğe. Etrafa bakıyordu ama bir şeyleri *görüyor* gibi değildi. "Hatırlıyorum. O... o şeyleri göğsüme sapladı!" Eliyle yarayı ovuşturdu.

"Her şeyde onun parmağı var. O kız... kötü biri, Brecken." Bundan sonra ne yapacağını merak ediyordum. Ya ben ne yapardım? Ne yapabiliyordum?

Buruk bir gülümsemeyle kafasını salladı ve eliyle karyolaya vurdu. "Önemi yok. Artık pek de umurumda değil. Gel. Otur."

Oturmak değil, savaşmak istiyordum. Brecken'la değil, buradan çıkmak için ve Brecken'ın da benimle birlikte savaşmasını istiyordum. Kardeşimi kurtarmalı, Raphael'i bulmalıydım. Oturmaya ve sohbet etmeye zamanım yoktu.

Yine de oturdum.

Brecken bana yaklaşıncı kolum karıncalandı, bütün o öfke ve hiddet duyguları yok oldu. Ah, keşke elini tutabilseydim, parmaklarımı dağınık saçlarında gezdirebilseydim, dudaklarına bir öpücük kondurabilseydim.

Zamanımız neredeyse dolmuştu. Aslında burada olmamam gerekiyordu. Eminim Natty yardım etmek için bir şeyler yapmaya uğraşıyordu, oysaki ben her şeyi müthiş bir şekilde mahvetmiştim. Kimse yardıma gelmeyecekti. Her şeyi kaybetmiştik. Başımı yenilgiyle öne eğdim.

Hücrenin kapısı zangırdarak açıldı. Andras ve Lamia odaya girerek bizi ürküttü. Arkalarında da bir grup kiralık haydut vardı.

“Onu yatağa götürün,” diye emretti Lamia. “Sıkıca bağlayın. Canını yakmak istiyorum.”

**

Brecken yatağa yatırılınca kalbim sıkıştı. Brecken adamların kollarından kurtulmak için mücadele veriyor, havayı tekmeliyor, yumruklarını oraya buraya sallıyordu ama bunlar hiçbir işe yaramadı. Bir türlü ellerinden kurtulamıyordu, kurtulamazdı. Sonunda dört kişi onu yatağa yatırabilirdi, fakat o halde bile, Lamia’nın haydutlarının Brecken’i bileklerinden bağlaması çok uzun sürdü.

Ben Brecken’in yanındaydım. Hissettiği bütün o kızgınlığı, öfkeyi, korkuyu ve ümitsizliği ben de hissediyordum. Korkunç görevi bu kez kim yerine getirecekti? Lamia mı? Andras mı? Jill mi?

Bunu nasıl durdurabilirdim? Nichole’e yardım edememiştim ve kız, kanı çekilmiş bir halde, yalnız başına ölmüştü. Sonsuza kadar yok olmuştu. Ruhu dahi huzur bulamayacaktı.

307

Brecken bu şekilde *ölmemeliydi*.

Eğer Raphael bunu kristal küresinde gördüyse, neden beni uyarmamıştı? Bu sıradan bir alkollü araç kullanma kazası ya da intihar bile değildi. Bu, yeryüzünün derinliklerinden gelen cehennem ateşi ve lanetti. İblisler yaşıyordu. Her korku filmi gerçeğe dönüyordu.

“Brecken! Bana ne yapmam gerektiğini söyle,” diye fısıldadım hemen. “Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle bana. Bu iş böyle bitemez!”

Brecken başını kızıl renkli, saten yastıkta döndürdü. Saçları elektriklenmişti. Normalde olsa, Brecken’a kakhahalarla gülerdim ama bu neşeli durum, midemde âdeta kalm bir katran yumağı oluşturmuştu. Brecken o yatakta nefes nefese, üstü çıplak bir halde yatıyordu, çünkü gömleğini yırtarak çıkarmışlardı. Kaşlarında terler birikmişti.

“Ruh!” diye kükredi Andras.

Sıçrayarak olduğum yöne doğru bakan Andras'a döndüm. Beni görebiliyor muydu? Bir şey mi değişmişti? Lamia da beni görebiliyor muydu? Birden kendimi korunmasız ve savunmasız hissettim. Andras gözleriyle sahneyi tarıyor, beni arıyordu.

"Bretariel sana gerçeği en başta söylemeliydi, ruh. Fakat hepimizin de gördüğü gibi, hatırlamamayı tercih ediyor."

Bu adam çok güçlüydü. Lamia'dan da daha güçlüydü. Hiye-rarşik düzenlerinin nasıl olduğunu bilmiyordum ama nedense, korkulması gereken kişi Andras'tı. Beni yok edebilecek kişi oydu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum!" diye bağırdı Brecken, başını saten yastıktan kaldırarak.

Brecken'a doğru eğildim, dudaklarımı onunkilere değdirdim. O anda, dudaklarımız birbirine değer değmez, onun tamamen dürüst olmadığını fark ettim. Brecken, bu varlıkların ne kadar güçlü olduğunu içten içe biliyordu. Bir şeyleri hatırlamaya başlıyordu.

"Endişelenme," diye fısıldadım. "Hemen bitecek ve sonra, tam da istediğimiz gibi, birlikte olacağız." Brecken'ın güzel yüzüne, korku dolu gözlerine bakarken başka ne diyeceğimi bilememiştim.

"Neyle uğraştığından haberin yok, Bretariel," dedi Lamia. "Ama öğreneceksin. Öğreneceksin!"

"Git, Alisa," diye yalvardı Brecken. Gözlerinde öyle bir piş-manlık vardı ki, onun için kahrolmaktan başka bir şey yapamadım. "Bunu görmeni istemiyorum. Yapacakları şey her neyse, çok kötü bir şey olacak. Biliyorum. Cennete geri dön. Eğer becerebilirsem seni bulacağım." Brecken'ın kederi dışarı çıkarak yüreğimin etrafını sardı, fakat onu bırakamazdım.

Sonucu ne kadar tehlikeli olursa olsun, onun yanında kalacaktım. Kafamı sallayarak yüzünü sıvazladım. "Bir yere gitmiyorum."

Bana trajik bir gülümsemeyle, gözlerini benden ayırmadan baktı. “Her şey olması gerektiği gibi oldu. Hak ettiğimi alacağım-
dan eminim ama ölmemi izlemeni istemiyorum. Lütfen,” diye yalvardı.

Ona aynı sevecenlikle baktım. Onun gibi birini bir daha asla tanıyamayacağımı biliyordum ve o anda, onu serbest bırakmak, bana, daha doğrusu bize bir şans vermek için elimden geleni yapacağuma yemin ettim. Bu her ne kadar imkansız görünse de.

Yavaş yavaş sahneye doğru yürüyen Lamia’ya baktım. Güzeller güzeli yüzü öfkeyle doluydu. Başarılı olacağından emin durumu, karanlık bir kraliçe edasıyla kendine güveni beni çok etkiledi.

Gözlerimi kapadım. Bu korkunç trajedinin gerçekleşmesine engel olabilmek için dua ederek, küçük bir mucize diledim. Parmak uçlarımda başlayan karıncalanma kollarıma kadar çıktı. Sanki küçük ışık kristalleri, ruhumun derinliklerinden parılıyordu. Etrafımı bir enerji dalgası sardı ve ışığın yaptığı hareketlere benzer biçimde daraldı, genişledi ve ruhuma girdi.

O anda, Raphael’in haklı olduğunu anladım. Ben *güçlüydüm*. Başarılı *olabilirdim* ama olacağıma gerçekten inanmam gerekliyordu. Ancak bu şekilde başarabilirdim.

Gözlerimi açtım.

Lamia durdu, bir saniyeliğine ağzı açık kaldı. “Seni *görüyorum*,” diye tıslayarak ellerini pençe gibi havaya kaldırdı.

“Senin tırnakların bana hiçbir şey yapamaz, seni şeytan,” dedim, içindeki karanlığı fark ederek. Bedenini ele geçirmiş olan ruh ona ait değildi, esas sahibinde değildi. Karşımda duran kadının gerçek ruhu neredeydi? Şu anda bunun önemi yoktu. Bunu kendisi istemişti. İblislerin içine girmesine müsaade etmişti. Bundan, sanki böyle bir sahneyi bir filmde izlemiş gibi emindim.

“Seni tanıyorum. Lamia, şeytani vampir, yalan ve riya kraliçesi.” Ona bakmaya devam ettim, artık korkmuyordum. Beni

yenemez, yok edemezdi. İkinci dereceden ruhmuş, pabucumun ikinci derecesi.

“Burada senin yetkin yok, muhafız,” dedi Lamia. Elini bir tür büyü yapıyor gibi salladı. “Yok ol!”

Kendimi tutamayarak kahkahalara boğuldum. Kadının hali içler acısıydı. Bana zarar veremeyeceğini bilmeme rağmen, kardeşime ya da Brecken’a zarar vermesini nasıl engelleyebileceğimden emin değildim.

Kaderleri adeta mühürlenmişti.

Fakat benim burada olma sebebim bu değil miydi? Görevim henüz tamamlanmış olamazdı. Raphael ne derse desin. Ben bir muhafızdım ama bu Cehennem meleklerini ait oldukları yere, Ruh Hapishanesi’nin alevli çukurlarına, bitmek bilmeyen karanlığın sonsuz derinliklerine geri göndermek için güçlü ve yetkili birine ihtiyacım vardı.

“Senden korkmuyorum, seni ruhsuz kan emici. Onu hemen bırak!” Brecken’i işaret ettim, gözlerimden ateş çıkıyordu. Sonra bir şey duydum. Yumuşak, bir çocuk şarkısı gibi. Ses gittikçe yükseldi. Anlaşılmayan kelimeler, doğaüstü bir dil...

Bir saniye önce hissettiğim güç ve zindelik birden yok oldu. Hızla, fırl fırl dönerek ve çağlayarak, düşüncesiz bir budala küvetteki tıkaçı yerinden çıkarmış gibi aşağı çekilmeye başladım.

Yavaş yavaş dönerken, Brecken’la göz göze geldim.

“Alisa!” diye çığlık attı.

Gözlerimi kırparak külçe gibi yere düştüm. Yeryüzü beni karşılıyor gibiydi. Yüzümü, Brecken’ın ölüm döşeginin yanındaki soğuk fayanslara çarptım.

ÇARESİZCE ÇARESİZ

ALISA

“**M**uhafızın sana yardım edemez,” dedi Lamia dişlerini gıcırdatarak. “Zavallı ikinci derece ruh, oradan asla çıkamayacak.” Attığı kahkaha, çılgınca çalan çanlar misali yankılandı.

Lamia Brecken’in üstüne eğilerek ellerini onun kafasının iki yanına koyarken, ben de oturur pozisyona geçtim.

Brecken’in tepkisi Lamia’nın yüzüne tükürmek oldu. Onunla gurur duymuştum. Lamia tiz bir çılgılık atarak turnaklarıyla yanığını çizdi. Yanağında kırmızı turnak izleri kaldı.

Lamia salondaki kalabalığa dönerek dudaklarını büzdü. “Çocuklarım,” diye gürlledi. “Bu akşam özel bir konuğumuz var. Onun için özel bir ritüel gerçekleştireceğiz. Böylesini daha önce görmediniz ve bir daha göremeyeceksiniz.”

Sahnedan inerek yavaşça koridora çıktı. Bir yandan da yüzleri okşuyor, gülücükler dağıtıyordu. “Aslında bu gece hepimizin ölümsüzlüğü tatma şansı olacak.” Harika bir ışık gösterisi

eşliğinde, kendisiyle birlikte kırmızı başlığı da alev gibi döndü. Altın sarısı saçları, mum ışıklarını yansıtıyordu. “İzle, Irin’in Bretariel’i, yüce Bozucu!”

Kollarını Brecken’a uzattı, ona güzel bir sanat eseri gösterir gibiydi. Kalabalıktan neşeli bir uğultu yükseldi. Yüz çift el aynı anda çırpıldı ve herkes aynı anda *Bretariel, Bretariel, Bretariel* diye haykırdı.

Kardeşimin bunlarda yer almamasına seviniyordum. O hâlâ koridorun aşağısında, soğuk, karanlık bir hücrede kilitliydi. Gerçi bir sonraki yemek de o olabilirdi. Brecken’in elini daha sıkı tutarak sıktım, ona kendimden cesaret aşılamayı ümit ediyordum.

Ses kesildiğinde Lamia sözlerine devam etti. “Yanında koruyucusunu da getirmiş. En zayıflarından bir tane muhafız.”

Kalabalık uğuldamaya başladı.

“Bu gece, sürgün yemiş meleklerin en yücelerinden biri lanet sunağında kurban edilecek, lanetli ruhu hiçliğin içinde sönecek. Aynı zamanda muhafızı da zamandan ve hayattan silinecek!”

Benden bahsediyorlardı! Fakat yaşadığım onca şeyden sonra, zamandan ve hayattan o kadar da kolay silinemezdim. Düşünmeden, ki bunu genelde yapmıyordum, elimi kaldırdım, avucumu açtım ve itmeye başladım. Görünmez bir gülleyi iter gibiydim.

Sahip olduğum bütün gücü Lamia’ya yönelttim. Öne doğru tökezledi, kırmızı stilettoaları uzun, ipek cübbesine takıldı. Yardımcılardan biri Lamia’yı yere düşmeden yakaladı.

Lamia ölüm sessizliğiyle arkasına döndü ve Brecken’a baktı. Odada tek bir nefes alışı bile duyulmuyordu. “Bunu ödeyecek-sin,” diye fısıldadı kin dolu bir biçimde. “Şu koruyucunu def et, Bretariel, yoksa...”

“Yoksa ne?” dedi Brecken tükürürcesine. “Beni öldürür müsün?”

“Ah, seni öldürmekten beter ederim,” dedi, Brecken’ın yattığı yatağa doğru yavaşça ilerleyerek. “Sen canlıyken ruhunu bedeninden parça parça ayırırım, tıpkı zamanında senin bana yapmaya çalıştığın gibi!”

Brecken acımazsızca gülerek bileklerine bağlı ipleri çekiştirdi. “Bak bu çok güzel bir anı işte.”

Lamia, öfke dolu bir uğultuyla Brecken’ın üstüne doğru sıçradı, yatağın kenarından uçarak tam da üstüne oturdu. Ellerini Brecken’ın bileklerine bastırdı, bacaklarını bacaklarına doladı. Güldüğünde, ağzımın içindeki keskin, fildişi rengi canavar dişlerini görebiliyordum. Onunkiler gümüş, çıkarıp takılabilen, el yapımı türden değildi. Onun dişleri gerçektir. Dişlerin kökleri, yüzünün kemikleriyle iç içe geçmişti.

Korkuya geri çekildim ve saklanmak istedim. Ben hareket edemeden Lamia dişlerini Brecken’ın boynuna batırdı. Brecken’ın sırtı bir kavis oluşturdu, çığlığı salonda yankılandı. Daha önce böyle vahşi, böyle yürek parçalayıcı bir çığlık duymamıştım.

Uçarak Lamia’nın üstüne atladım ve kollarımı beline doladım. Şaşırtıcı biçimde, bu kez onun içinden hayalet gibi geçmemiştim. Aksine, bir bumerang gibi, onu Brecken’dan uzaklaştırdım.

Lamia vahşi bir feryatla kollarını havada salladı.

“Brecken!” Ona doğru koşmaya başladım. Lamia’nın, benim onu yakaladığım gibi beni yakalamamasını ümit ediyorum.

“Andras! Durdur şu kızı!” diye çığlık attı Lamia.

Andras beni durdurmak yerine Brecken’ın boynundaki yarının üstüne beyaz bir havlu sardı. “Bu işi doğru düzgün yapmak

istiyorsan, Lamia, törene uygun hareket edeceksin. Yoksa onun sadece bedenini mi öldürmek istiyorsun?” diye sordu Brecken’a bakarak. Brecken, acı içinde, yüzünü ekşitmiş biçimde yatıyordu.

Lamia, Brecken’ın kanını ağzından sildi. “Tamam. Kitabı getirin.”

BÜYÜK, KARA ÖLÜM KİTABI

ALISA

Yardımcılardan biri büyük, siyah ve altın rengi bir kitap getirdi. Kitabın yaldızlı kenarları ve parşömen sayfaları eskimekten küflenmişti. Lamia kitabı aldı, yakınındaki bir standın üstüne koydu ve kitabın ağır kapağını kaldırdı. Kapak ağır, metalik bir ses çıkararak düştü.

Lamia sayfalar arasında yavaşça gezinerek bir şey arıyordu. Yanına yaklaşarak ne aradığını görmek için baktım. Fazla yaklaşmıyordum ama kitaptaki şeytani resimleri ve anlaşılmaz kelimeleri görecektik kadar yakındım.

Sonunda durdu, parmakları kırmızı renkle yazılmış anlaşılmaz bir dilin kelimeleri üzerinde gezindi. Sayfa, korkunç iblislerin ve inleyen insanların karikatürleriyle doluydu. Lamia döndü, gözleri kocaman açıldı ve parladı. Jill'e seslendi. "Gel!"

Jill sandalyesinden kalktı ve basamakları bir kraliçe edasıyla çıktı. Yatağın ayakucunda durdu ve bekledi. O çirkin suratında

heyecan ve endişe bir aradaydı. En azından ben böyle düşünüyordum.

Lamia gülümsedi ve Brecken'ı işaret etti. "Dişlerini tak."

Jill birkaç dakika önceki kadar kendine güvenli görünmüyordu ama başını salladı, cebinden bir kutu çıkardı ve gümüş dişlerini taktı. Brecken'a baktı ama bakışlarını hemen kaçırdı.

"Ben okumaya başlar başlamaz, sen de içmeye başla. Dur dediğim zaman dur," diye emretti Lamia. Sesi, inci beyazı dişlerinin arkasından sert ve ezici biçimde çıkıyordu.

Jill başını salladı ve yatağa, Brecken'ın yanına çıktı. Brecken, Jill'in ihanetiyle yanan gözleriyle onu izliyordu.

316

"Seni sevmiştim," diye fısıldadı. "Sana güvenmiştim."

Bu sözleri duyduğumda, göğsümdeki acı nüksetti ve başka yöne bakmak zorunda kaldım. Brecken bu kıza nasıl gönül verebilmişti?

Jill ona bakamadı. "Özür dilerim. Böyle sona ereceğini tahmin edemedim."

Brecken kafasını çevirdi, boynundaki kalm kaslar gerilmişti. Derisinin altında, canlı, hayati damarın atışını görebiliyordum. Jill de o damara bakıyordu. Öne uzandı ve Brecken'ı bileklerinden kavradı, sonra da Lamia'ya bakarak başlama emrinin gelmesini bekledi.

Lamia okumaya başladı. Kelimeler tuhaf bir dilde, gırtlaktan, sert ve tüyler ürpertici biçimde çıkıyordu. Nefret dolu ses tonu odaya güç saçıyordu. Karanlık iblisler saklandıkları yerlerden

çıkarak korkunç yüzleriyle gezinerek iniliyorlardı. Mumlar titreşirken Jill eğildi, ağzını açtı.

Çığlık atarak, tıpkı Lamia'ya yaptığım gibi, içimdeki bütün kuvveti Jill'e yönelttim. Fakat bu sefer işe yaramadı. Jill insan olduğu için miydi? Emin değildim. Afallamıştım, neredeyse dizlerimin üstüne düşecektim. Ancak vazgeçmeye niyetim yoktu. Yeniden denedim ama Jill hiç etkilenmedi. Ağzı Brecken'ın boynunda, gümüş dişleri onun derisini delerken dudakları kocaman açılmıştı.

Ruhum korkuyla çığlıklar atıyordu. Bu kız Brecken'ı öldürecek! Onu durdurmak için nasıl oluyordu da hiçbir şey yapamıyordum?

317

Brecken hareket etmiyordu... çığlık atmıyordu... çabalamıyordu. Sadece orada yatarak yukarı bakıyordu. Kaderine razı olmuş gibiydi. Jill Brecken'm üzerinde yuvarlanırken bir sevgili gibi nazikti ama gerçekte, canı bir şeytandan başka bir şey değildi.

Brecken bana baktı.

Lamia'nın sesi arka planda vızıldıyordu.

Jill diz çökmüş, sebep olduğu işkenceden hiç etkilenmemişti.

Gözlerimi kapayarak Raphael'i hayal ettim. O bana yardım ederdi ama yolum kesilmişti. Beni duyamazdı. Ben ne de olsa ikinci dereceden bir ruhtum. Gerçek gücü olan biri değildim. Lamia'ya şans eseri saldırabilmişim.

Yoksa...

Kararlılığıma yeniden kavuşarak kendimi yukarı çektim ve havada sıçradım. Lamia'yı bir kez daha boynundan kavradım. Sesi anında kesildi. Bir şekilde, *bu kadından*, bu doğaüstü yarıktan daha güçlüydüm. Lamia okumayı kestiğinde Jill de kan emmeyi kesti ve başını kaldırdı.

“Şu kızı üstümden al!” diye bağırdı Lamia, Andras’a. Omuzlarını sallayarak görünmez rakibinden kurtulmaya çalışıyordu. Fakat bu kadının üstünde tam yetkim olduğunu fark eder etmez okumasını engellemek için parmaklarımı gözlerine ve burun deliklerine soktum, saçlarını çektim. Tam kendime güvenim gelmişken ve onu alt edeceğimi düşünürken ruhum mücadelenin ortasında donup kaldı.

“Nihayet,” diye kükredi Lamia, arkasındaki Andras’a bakarak. Andras kollarını bana uzatmış, şarkı söylüyordu.

“Şu kızı geride tut,” diye emrederek saçını düzeltti Lamia. “Jill, kenara çekil.” Lamia izleyicilere döndü ve ön sıranın köşesinde oturan çocuğa işaret etti. “Sen! Sıra sende. Gel buraya.”

Çocuk şaşkınlıkla, hızla sandalyesinden kalktı ve basamakları çıktı. Siyah cübbesini, rahatsız etmesin diye arkasına itti ve yatağa yanaştı. Öne doğru eğilerek bekledi. Gözlerinde kötü bir parıltı vardı.

“Hayır!” diye haykırdım. Beni olduğum yerde tutan görünmez kuvvetten kurtulmaya çalışıyordum. Andras bana odaklanmıştı ve ne yaparsam yapayım ona karşı gelemiyordum. Çaresizlikle Lamia’nın şeytani kitaba, siyah cübbeli çocuğun da Brecken’a eğilmesini izledim. Lamia konuşmaya başlar başlamaz, çocuk da dudaklarını Brecken’ın dirseğine yapıştırdı.

Yardımcılar birer birer sahneye çağrıldı, her biri Brecken'in bedeninde bir yeri ısırarak onun değerli kanını emdi. Brecken'im içindeki hayatın çekilmesini, yüzünün küle dönmesini izledim.

Ümitsizlik ve çaresizlik içinde haykırdım.

Tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken, cehennem devasa çenesi kocaman açıldı. Büyük bir gürlemeyle büyük, sivri bir çatlak salonun beton zeminini yarıdı. Çatlak genişledikçe duvarlar sallandı. Önümüzde derin, kara bir çukur açıldı. Lamia, salona karanlık ruhlar yığını doluşurken elinde kitabıyla, sevinçten havalara uçuyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Jill, dengede kalabilmek için komodine yaslanmıştı. "Bunun olması gerekiyor muydu?"

319

"Evet! Ah evet!" Lamia sevinçle haykırdı.

İzleyiciler arasındaki öteki yardımcılar etrafa korkuya bakıyor ve önlerindeki sandalyelere tutunuyorlardı ama yer sallanmaya devam etti. Andras'ın dikkati bir anlığına dağılınca onun manyetik etkisinden kurtularak Brecken'a koştum. Belki de konuşmazsam, bu iğrenç adamın radarından saklanabilirdim. Koca çenemi kapamaya yemin ettim.

Brecken'in kulağına yaklaşarak fısıldadım. "Brecken. Aç gözlerini. Benim. Lütfen, uyan Brecken." Cevap vermedi.

Yüzüne, solgun yanaklarının yukarısında duran kirpiklerinin yumuşaklığına, eskiden kalın ve sıcacık olan, şimdiyse son bir nefes verip aralık kalmış dudaklarına, karışık ve terden nemlenmiş saçlarına baktım. Yılanların saldırısına uğramış gibiydi.

vücudunun her yerinde ufak delikler vardı. Başımı göğsüne yaslayarak bir nefes alışıyla göğsünün yukarı kalkabileceğini ümit ettim.

Kalkmadı.

Arkamdan korkunç sesler geliyordu ama dönüp bakmadım. Artık umurumda değildi. Görevimde, işimde başarısız olmuş-tum.

BİR MELEĞİN KURTARIŞI

ALISA

Salona karanlık çöktü. İblisler çığlık çığlığa, salonun her köşesini işgal ediyordu. Oturan yardımcılar yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Umursamıyordum. Yüreğim ayaklarımin altında ezilmiş ve kırılmıştı. Beslediğim her ümit bir hiçliğe dönüşmüştü.

Brecken ölmüştü.

Elini tuttum, parmaklarını sardım. Ruhu, ben göremeden yükselmiş olmalıydı. Bir muhafız olarak görevimde başarısız olmamın cezasının bu olduğunu hissediyordum.

Ben orada oturdukça karanlık üstüme çöküyordu; ta ki uzak-taki çan seslerini duyana kadar. Benden başka kimse fark etmemişti. Kendi güdültücü, manyakça, korkak davranışlarına devam ediyorlardı.

Fakat bir şey *değişmişti*. Sanki üstüme maden suyu dökülmüş, köpürerek parmaklarımdan akarak bana enerji vermiş gibiydi. Daha dik oturdum ve sonunda, salondakilerin de farklı bir şey hissettiğini fark ettim.

Gölgeler odanın kuytu köşelerine çekilirken parlak, beyaz bir ışık, ışıltılı bir parlaklık salonun tam ortasında belirdi. Parıltılar içinden bir adam çıktı.

Ve yalnız değildi.

Adamın yanında parlak, beyaz varlıklar yığını duruyordu. Birkaç dakika önce beni tehdit eden karanlığı, parıldayan çehreleriyle savuşturdular.

“Yeter!” diye kükredi Raphael. Pırıl pırıl bir kılıcı havada salladı. Sandalyeler cıvatalarından sökülerek oldukları yere sinmiş yardımcılarının üstünde uçmaya başladılar. Bir saniye sonra salona sessizlik hâkim oldu, son enkaz parçası da tozla kaplanmış zeminde yerini aldı. Ortada, hakkını arayan bir melek gibi duruyor, koyu renk saçları arkasında uçuşuyordu.

Hayranlıkla bakakaldım.

Raphael, Lamia’ya döndü. Ateş saçan gözleri ona bakarken kııldı. “Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Aslanın pençesine takılmış fare gibi kıvrandı Lamia. “Yalnızca hak edileni.”

“Bretariel’in ruhunun pazarlık konusunu olamayacağını çok uzun bir zaman önce açıkça belirttiğimi hatırlıyorum.” Yavaşça, sıçramaya hazır, yırtıcı bir hayvan gibi öne doğru ilerledi. Onu bu denli hesaplı, bu denli öldürücü görmemiştim.

“Sanırım,” dedi Raphael, “kimsenin haberi olmadan bu durumdan kurtulabileceğinizi düşündün. Son on bin yılda hiç akıllanmamışsın.”

Lamia, Raphael’in bakışları altında ezilse de, ayaklarını yere sağlam basarak gözü pek bir asker gibi görünmeye çalışıyordu. “Benim üzerimde hiçbir yetkin yok,” dedi öfkeyle titreyen sesiyle. “Ayrıca, her ruh pazarlık konusudur.”

“Ah, işte burada yanılıyorsun.” Öne uzandı, uzun, beyaz parmaklarını Lamia’nın ince boynuna doladı. “Seni şimdi yok etmeliyim.”

“Ama etmeyeceksin, değil mi?” diyerek gülümsedi. “Yemini bozmayacaksın.” Lamia bir adım geriledi, Raphael’in eli onun boynundan çekildi.

Gölgeler arasından çıkan Andras, Raphael’in arkasına doğru sıçradı. Raphael’in sırtına siyah kılıcını saplarken ağzından öfkeyle dolu bir kükreme çıktı. Raphael öne doğru sallandı, önce dizlerinin üstüne, sonra yere düştü. Tıpkı bizler kadar şaşkın bir halde sırtının üstüne yuvarlandı.

Andras Raphael’in karşısında, vahşi gözleri ve dudaklarını büzüştüren nefretiyle ayakta duruyordu. “*Benim* burada olabileceğini hesaba katmadın, değil mi, Gözcü?”

Raphael bariz şekilde acı çekiyor olsa da yüzünü buruşturarak Andras’a baktı ve beraberindekilere yerlerinde kalmalarını işaret etti. “Kabul etmeliyim ki, şaşırdım. Nasıl... nasıl serbest kaldın? Seni ancak bir *Gözcü* serbest bırakabilirdi.” Kendini ayaklarıyla iterek oturur pozisyona geçti, ellerini iki yanına koydu. “Ve benim tanıdığım gözcüler bunu yapmaz.”

Andras başını geriye atarak gülmeye başladı. “Ah, sana daha neler öğreteceğim, yüce koruyucu.” Raphael’e yaklaştı, zehirli bir buluta benzeyen nefesini onun yüzüne verdi. “Aranızda bir hain var.” Kılıcından, tıslayarak yere damlayan bir asit yayıldı. Andras, kılıcını Raphael’e saplamak üzere yeniden kaldırdı.

Raphael’in beraberinde gelen melekler emir beklemeden, karış saldırıya geçen iblis hayaletlere parlak kılıçlarıyla saldırdılar.

Raphael, Andras’ın kılıcına karşılık kendi kılıcını çekmeyi başardı. Yaralı olmasına rağmen ayakları üstüne kalkarak vahşi bir hayvan gibi dövüşmeye başladı. Olup bitenleri korkuyla izliyorum. Raphael yaralı halde Andras’ı nasıl yenebilirdi? Kılıçların

her çarpışında yarasını tutuyor, yüzünü buruşturuyordu ama yine de Cehennem Markizi'ni alt edecek gibiydi. Andras'ın şahine benzeyen yüzünün her bir kıvrımı korkuyla doluydu.

Raphael'in melek ordusu, hemen arkasında savaşıyor, tek seferde parçalara ayrılarak etrafa toz bulutu yayan şeytani askerleri doğruyordu. Tek taraflı görünen savaşın galibi belliydi, melekler kazanıyordu. Özellikle de... Anaita'nın komutasındaki melekler ortaya çıkınca. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Melekler salona girdi, soluk gölgeleri de onları takip etti. Ancak silahlarını Raphael ve onun parlak ışık ordusuyla birlikte kullanacaklarına, onlara *karşı* kullandılar. Raphael sadece bir an için şaşkınlıkla bakakaldı, omuzları düştü. Sonra yeniden savaşa döndü, yenilgiye teslim olacak gibiydi.

324

Korkuyla donakalmıştım. Bu olanların hiçbirini anlamıyordum. Birbirine çarpan kılıçların sesi salonu doldurdu, kulaklarımda acı dolu çığlıklar yankılandı. Güneş kadar parlak auralı melekleri, diğer melek kardeşleri keserek öldürüyordu. Kesilen meleklerin ruhları, toz bulutu haline gelerek yok oluncaya kadar parıldıyordu.

Sonra her şey açığa çıktı. Bana duyduğu nefret, buz gibi tavrı... Hain, Anaita'ydı. Andras'ı serbest bırakan *oydu*. Bütün bunları planlayan da. Ama neden?

Bakışlarımız kısa süre sonra kesişti. Anaita, yanıma gelene kadar gözlerini benden ayırmadı. Sağ elinde ışık saçan bir kılıç vardı. "Hep bu muhafız," diye alay etti yatağın etrafında dönerken. "Ne kadar yürekli bir çabaydı. Ama hepsi boşa çıktı."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Salonun öteki tarafındaki Raphael'e bakındım. Yakınımda bana yardım edecek kimse yoktu ve ben, Anaita'yla boy ölçüşemezdim.

ÖLÜM MELEĞİ

ALISA

Anaita öne uzandı, kılıcının sivri ucunu Brecken'in hareketsiz bedeninin altındaki çarşafa dayadı. "Zavallı şey. Sandığım kadar güçlü değilmiş. Bir zamanlar yolunda hiçbir kuvvet duramazdı." Kafasını kaldırarak gözlerime uzun uzun baktı, tıpkı sınıfta yaptığı gibi. "Anlarsın ya, ikili oynuyordu. Kalbi şuradaki çukur kadar karaydı." Salonun ortasında, yerdeki büyük yarığa işaret etti. İçinden hâlâ iblis ruhlar çıkıyor, melekler de onları kesiyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedim yumuşak bir sesle, fakat gerçeği söylediğini biliyordum, çünkü bunu duymak beni, ruhumun derinliklerine kadar paramparça etmişti.

"Ah, çocuğum, o insanın başını kaldırıp bakamayacağı kadar korkunçtu, güçlüydü, durdurulamazdı. Cehennem ordusunda bir komutandı!" Boşluğa bakan ifadesi yoğunlaştı, hatıralara daldı. Hızla bana döndü. "Ama korkaktı. Sahteydi. Her muharebede durumu tersine çevirirdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Anlıyor musun?"

Başımı salladım. Geçen her saniyede daha da korkuyordum. Bu kadın istikrarsızdı, öfke doluydu, yok etmeye hazırdı.

“Ne aptal bir kızsın.” Yüreğindeki asit sözlerine yansıyor. “Başta Bretariel’in muhafızı olarak atandın, çünkü yüce Bozucu’nun güçlü bir koruyucuya ihtiyacı yoktu. Onun kendi güçleri vardı. Onları hatırlamıyordu gerçi. Tek istediğimiz birinin ona göz kulak olmasıydı. Sonra da sen geldin, yaşamış en güçlü ve kararlık ruhlardan birine âşık oldun.” Geri çekilerek gülmeye başladı. Kafasını sallayarak aptallığıma, sersemliğime baktı. Sözleri canımı yakıyordu.

“Neden ona Bozucu diyorsun?” diye sordum. Elindeki kılıcın olduğu yerde durması, bana saplanmadan kalması için dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

326

“Çünkü öyle! Öyle yaptı! Her muharebede, her ruh çatışmasında, düşmanı zayıflatmak için yapılan her gizli saldırıda... Bretariel onların gözü önünde işleri bozdu. Kimse anlamadı, kimse onun düzenbaz olabileceğini düşünmedi. O, kardeşlerine, halkına ihanet etti! Cehennemde yanmayı, lanetlenmeyi hak ediyor!” Yavaşça dönüp bana baktı. “Bu gece son bulacak ve bu görevi ben yerine getireceğim. Onun gibi yaratıklara af yok.”

Kılıcım Brecken’ın bedeninin üstünde kaldırdı. Brecken’ın kafası yastıkta dönmüş, kolları açılmıştı. Adeta Anaita’ya ‘gel de kılıcını kaburgalarımın arasına sapla’ der gibiydi.

“Hayır!” diye çığlık atarak Anaita’ya saldırdım. İki elimle karını hedef almıştım. Onunla içine girdiğim ani etkileşim beni afallattı, bileklerime keskin bir acı saplandı.

Anaita tökezledi ve dengesini kazanmak üzereyken kılıcını düşürdü. Pembe, parlak kılıç, sahnedeki basamakların üstüne düştü. Anaita’nın gözleri kısıldı, dudaklarının arasından vahşi bir gürleme yükseldi. “Bunu ödeyeceksin.”

Hak ettiğim cezayı beklemeden yere doğru atıldım, parmaklarım kılıcın kabzasını kavradım. Anaita kolumu tuttu ve üstümde yuvarlandı. Bileğimi sert, taş basamaklara vurmaya başladı.

“Raphael!” diye bağırdım, beni kurtarmaya geleceğini ümit ediyordum. Elimin üst kısmını Anaita’nın burnuna doğru savurdum ve burnunun gerçekten kırıldığını duydum.

Anaita bir süreliğine yüzünü tutarak geri çekildi. “Evet. Bu canımı yaktı,” dedi ölümcül bir sakinlikle.

Anaita’yı yaraladığıma ve onun asla hak etmediği bu kutsal kılıcı tuttuğuma inanamıyordum. Kılıçtaki ham güç kolumdan bedenime yayılıyor, bana daha önce hissetmediğim bir kuvvet veriyordu. Elimde biriken enerji dalgaları omzuma kadar çıktı. Kılıcı ileri geri sallayarak ağırlığını test ettim ve yüzümde bir gülümseme belirdi. “Bunu düşürmekle büyük bir hata yaptın,” diye fısıldadım.

327

Kılıç tek bir hareketle, Brecken’in sağ elini yatağa bağlayan kırmızı, saten ipi kesti. Yatağa atlayarak öteki ipi de tereyağı gibi kestim.

Anaita bana doğru sıçradı. Ayaklarım kalın şiltenin üstünde dengede duramayınca geriye doğru sıçradım. İkimiz de karyola başlığına çarptık ve kılıcı kapma yarışında Brecken’in üstünde yuvarlandık. Ben ayağımla Anaita’nın yüzüne tekme attım, o da bana yumruk attı. Az sonra beni yenecekti. O bir dövüşçüydü. Savaşçıydı. Onunla kıyaslanınca ben, hiçbir şey değildim. Ne yaptığımı dahi bilmiyordum ve bu mücadelenin mağlubu olmam an meselesiydi.

Bir saniye sonra Anaita beni sıkıştırdı. Güçlü bacaklarıyla beni sardı, kollarım dizlerinin altında kaldı. Bileğindeki kabzayı kınından çıkarırken yüzünden bir gülümseme geçti. “Pekâlâ. Her şey iyiye gidiyor.”

Bir şey söylemeden, az önce tuttuğum kılıca çok benzeyen bıçağa baktım. Anaita, bıçağı iki eliyle başının üstüne kaldırdı. Bıçağın keskin kenarları sinsice ışıldıyordu. “Bil diye söylüyorum,” dedi bana bakarak, “bu bıçak, ebedi varlıkları yok etme amacıyla kutsal samaryumdan yapıldı. Bu bıçak ruhuna değdiği anda tamamen yok olursun. Aptal, küçük Alisa artık var olmayacak.”

Yüzüne baktım. Yok oluşumun yasını tutacak biri değildi bu kadın. Vicdanı bir parça bile suçluluk duymayacaktı. O anda tek düşündüğüm şey, aileme veda edemediğimdi. Aşağıda hâlâ esir tutulan kardeşime ne olacaktı?

Acılı ve yenilgiyi kabullenmiş bir halde gözlerimi kapadım. Anaita’ya korkumu, kaybetmekten duyduğum kederi göstermeyecektim. O, kollarını yukarı kaldırırken hafif bir esinti, hızla indirirken de bir rüzgâr hissettim... ama hiçbir şey olmadı.

Anaita yana doğru sıçradı.

Gözlerimi açtım.

Brecken, Anaita’nın bileğini mengene gibi sıkıyordu. Anaita, bir kaplanın pençesine düşmüş küçük bir kuş gibiydi.

Brecken, bedeninde kan olmamasına rağmen yatakta oturmuş, Anaita’ya bakıyordu. Çenesi gergin, yüz kasları büzülmüştü. Anaita’nın kolunu neredeyse... kıracaktı. Anaita yumuşak battaniyelerin üstüne düştü, kırmızı saten kumaş yüzünün etrafını sardı.

“Yeter,” diye fısıldadı Brecken, Anaita’nın üstüne çökerek. Vücudundaki küçük deliklerden hâlâ kan damlıyordu. Kollarından ve göğsünden sızan kızıl boncuklar Anaita’nın pembe cübbesine damlıyor, kan lekeleri cübbede pembe çiçeklere benzeyen lekeler bırakıyordu. Brecken, Anaita’yla dövüşmek bir yana, oturabilecek durumda bile değildi. “Zamanın doldu.” Yüzündeki ifadeden, Anaita’yı tanıdığını anladım.

“Hayır,” diye bağırdı Anaita. “Daha yeni başladı.” Vücudunu döndürerek Brecken’den kurtuldu ve dirseğiyle onun yüzüne vurdu. Brecken homurdanarak arkaya düştü, dövüşemeyecek kadar güçsüzdü. Yavaşça yatağa gittim, Brecken’in bu mucizevi canlanışına hâlâ inanamıyordum.

Kurşun gibi ağır soluklar alan Brecken, dirseği üzerinde doğruldu. Yüzünde korku yoktu ama başka bir şey vardı. Daha önce onun yüzünde hiç görmediğim bir şey. Zayıflığına rağmen, Brecken’den etrafa bir güç yayılıyordu.

“Uzaklaş,” diye fısıldadı.

Kafam karışmıştı, benimle konuşup konuşmadığımı anlayamadım. Ona sormadan, biri beni geri çekti. Anaita beni yataktan çekerek Brecken’den uzaklaştırdı, sürükleyerek sahnedan, basamaklardan indirerek koridorun sonundaki hücrelere götürdü.

329

Brecken’i son gördüğümde, kendisini yataktan kalkmak için zorlarken yere düşmüştü.

Anaita beni, geldiğimiz ilk odaya fırlattı ve kapıyı arkamızdan kapadı. “Bu sorunu, bizi kimse rahatsız etmeden çözelim.”

Korku ve endişe beni felç edecek gibiydi. Brecken’in öldüğünü sanırken huzurluydum ama o ölmemişti! Yaşıyordu! Artık bu kadının ruhumu sürgüne yollamasına izin veremezdim! Ama onu yenemeyeceğimi biliyordum. O çok güçlü ve korkutucuydu.

“Hiçbir şey öğrenmemişsin,” diye kükreyerek emin adımlarla bana doğru ilerledi. “Hiçbir şey anlamıyorsun.” Kafasını geriye atarak gülmeye başladı. “Sanırım bu benim için iyi bir şey.”

Beni tuttu, hızla kendine çekti. Bir eli kolumda, öteki boğazımdaydı. Beni duvara bastırdı. Nefes almaya ihtiyacım yoktu ama dişlerini gıcırdatışı, gözlerindeki nefret bütün hayatımı emiyordu. Benden gerçekten bu kadar nefret mi ediyordu? Neden? Ben ona ne yapmıştım?

Vakit kazanmam gerektiğini bildiğim için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Gerçeği biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Mantıklı görünecek bir şey uydurmaya çalıştım. Sonra buldum. Yavaşça gülümsedim. “Ona âşıktın, değil mi? O ise seni reddetti. Böyle oldu, değil mi?” Bam teline dokunmuş olduğumu gözlerinden anladım.

Anaita dudaklarını büzüştürdü ve beni duvara daha sert bir şekilde bastırdı. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. “Ne cüretle böyle bir şey söylersin?”

“Haklıyım, değil mi?”

“Hayır!”

“Kötü çocuklardan hoşlandığını kendin söylemiştin. Ondan başka kötü çocuk var mı?” Tahminimin doğru olduğunu fark ettim. Sadece konuşmayı devam ettirecek bir şeyler ararken taşı gedğine koymuştum.

“Çok aptalsın,” diye tısladı, ağzından etrafa saçılan tükürükler yüzüme geldi. “Senin gibi zayıf, acınası birinde ne buluyor, anlamıyorum.”

“Kabul et,” dedim, lafı ağzından almaya çalışarak.

Gözlerime nefretle bakarak dişlerini gıcırdattı.

“Bir şeyi unutuyorsun,” dedim.

Kaşlarını çatarak boğazımı daha fazla sıktı.

“Raphael bana, sandığımdan daha güçlü olduğumu, beni bile şaşırtacak şeyler yapabileceğimi, kötülüğü yenebilecek gücüm olduğunu söylemişti. Bu süreçte yara alsam da, gerçekten inandığım takdirde galip gelirim.” Ölüme, gerçek ölüme, çok yakın olsam da zihnim berraktı. Her şey kitap gibi önümdeydi, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Elimi kaldırarak bileğine koydum,

onu küçük bir çocukmuş gibi nazikçe ittim. Öteki elimle bileğini tuttum.

Anaita şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bana karşı koyduğunu, kontrolü ele almak için uğraştığını hissediyordum ama güçlenerek beni alt etmek yerine, gittikçe güçsüzleşiyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, artık korkmuyordum. Ondan da, Andras'tan da korkmuyordum. Brecken için de korkmuyordum. Nasıl olacağını bilmesem de, her şeyin düzeleceğini biliyordum.

Anaita'nın sırtını kendime doğru çevirdim. Onu, bileklerinden tutarak salona doğru itekledim. Tükürükler saçtı, küfretti, bileklerini çekti ama elimden kurtulamadı.

Raphael sahnenin basamaklarında durmuş, Andras'ın el ve ayak bileklerine ateşten zincirler geçirmişti. "Ah, görüyorum ki muhafızımız sonunda geldi." Gözleri parladı, bunların olacağını bilen bir gülümsemeyle bana baktı.

Ben de ona gülümsedim. "Evet, geldim."

"Zamanı geldi," dedi ve bana bir çift tuhaf, parlak zincir verdi. İki mükemmel melek yanıma geldi. Onlar Anaita'nın kollarım tutarken, ben de zincirleri onun önce sağ, sonra sol eline dola-dım. "Bay Roland'a benden selam söyle," diye fısıldadım kulağına. "Yani, eğer oraya gidecek kadar şanslı olursan."

Anaita gözlerini kıstı. "Benim sana günün birinde yapacağım şeyin yanında Bay Roland'ın olduğu yer doğum günü partisi ka-lır."

Sözleri beni sarstı ama o eski çaresizlik ve güvensizlik hisleri-ne karşı geldim. Sözlerinin beni etkilemediğini göstermek istercesine ona en iyi bakışımı attım.

Melekler onu, Lamia'yı ve Andras'ı, salonun ortasında duran parlak bir kapıya doğru götürdü. Yanlarında ilerleyen kutsal me-lekler ordusu, parlak kılıçlarını tek bir yanlış hareketinde

saldırıya geçecek şekilde hazır tutuyordu. Raphael arkalarından gitti.

“Nereye gidiyorlar?” diye sordum yanımdaki meleğe.

“Kurulun karşısına çıkarılacak, sonra da hüküm giyecekler ve uzun, çok uzun bir süre kilitli tutulacaklar,” dedi savaşçı ve gülümseyerek uzaklaştı.

Ama o ‘uzun, çok uzun bir süre’ kelimeleri bana çok da kalıcı gelmedi. *Asla* dışarı çıkamamalarını, Anaita’nın tehdidini hiçbir zaman yerine getirememesini ümit ettim. O kadın beni herkesten daha fazla korkutuyordu.

Yalnız kalmıştım. Brecken’in yanına gitmeye çekiniyordum. Etrafını, ona parlak kapıya kadar eşlik etmek isteyen heyecanlı melekler sarmıştı. Onu götüreceklerdi... Onu gördükleri, onun yanında oldukları için çok mutluydular. Brecken benim varlığımı bile hatırlamıyor gibiydi. Ben de bu uzun süredir beklenen kavuşma anıyla meşgulken ondan bana ilgi göstermesini isteye-
nezdin.

Yine de bana bakmasını, gülümsemesini, el sallamasını falan bekledim.

Yapmadı.

Acınası ve reddedilmiş bir halde orada bekledim ama Brecken, arkasına bile bakmadan o parlak kapıdan geçip gitti. Gerçekler yüzüme vurulunca, kalbimdeki acımın yoğunluğu arttı. Brecken yoluna devam ediyordu. Elimi yumruk yaparak kalbimin üzerine basturdım ama acı geçmedi.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Savaş sona ermiş, iyiler kazanmıştı. Herkes evine gidebilirdi.

Tek bir sorun vardı.

Benim evim yoktu.

VEDA YOK

ALISA

Cok sayıda melek parlak kapıdan geçerek evlerine giderken, onlara öylece bakakaldım. Sıranın sonunda bekleyen meleğe döndüm. “Yani, kim bu Bretariel?” Melek mükemmel bir şekilde gülümsedi ve bana, Yüzüklerin Efendisi’ndeki elfleri anımsattı. Tuhaf zamanlarda hatırlanan şeyler oldukça komikti.

“O bir Gözcü,” dedi melek. “Tabiri caizse bizim tarafımız onu, Abaddan’ın ordularını yenmemize yardım etmesi için kiraladı. Bedel ödemesinin tamamlanması için başarılı olması gereken son bir görev vardı. Yaşamak. İnsan olmak. Ruhunu bir bedene yerleştirmek, bir aileye doğmak ve değerli olduğunu kanıtlamak. Bunları başardı.

“Bu, her şeyden öte, onun esas niyetini kanıtlamış oldu, çünkü geçmişe dair hiçbir şey hatırlayamayacaktı. Her insanın doğduğunda başına gelen şey ona da olacak, hafızası silinecekti. Bu koşulları kabul etti ve hayatı boyunca sürekli izlendi.”

Cevap veremedim. Karşımda duran adama aptal aptal göz kırptım. “Ah.”

Bazı melekler etrafı temizlemek için kaldı. Azmettiriciler ya-
kalanmıştı ama salonda hâlâ baş edilmesi gereken yardımcılar
vardı. Boş boş dolanıyor, bön bön bakıyorlardı. Nerede oldukla-
rını hatırlamıyor gibiydiler.

Olaylar sırasında Jill'in nereye gittiğine dikkat etmemiştim
ama biraz gezinince onu, Brecken'in tutulduğu hücreye yakın bir
hücrede saklanırken buldum. Bir köşeye sinmiş, gözlerini sıkıca
kapatmıştı, ağzının üstündeki elleri titriyordu. İçime bir tiksinti
dalgası yayıldı. Bunu hak ediyordu. Deliliğinin onu esir aldığı-
nı anlamıştım. Dibe vurmuştu. Bir an için, bu akşam korkunç
şeylere tanıklık eden ve katılan bu zavallı şeye sempati duydum.
Cehennemde ona özel hazırlanan bir köşe olup olmadığını me-
rak ediyordum. Ne de olsa, ölümsüzlüğü tatmaya çalışırken Bre-
cken'in kanını çalmıştı.

Jill hafifçe kımıldanarak yukarı baktı. Gözleri korkuyla açıl-
mıştı. Beni görebileceğini sanmıyordum, bu yüzden olduğum
yerde kalarak onun o acınası haline baktım. Birisinin onu izledi-
ğini biliyor gibi odaya bakınıyordu.

Bütün bu saçmalığı o başlatmamış olabilirdi ama o da küçük,
itaatkâr bir yardımcıydı ve emirleri uyguluyordu. Şeytani olduk-
larını fark etmiş olması gereken emirleri. Ona mükemmel, son-
suz bir cehennem azabı diledim.

Koridordan geriye doğru yürürken kardeşimin atıldığı hücre-
nin önünde durdum. Bu olanların hiçbirini görmemişti. Rapha-
el'i, Anaita'yı, şeytani tarif kitabını okuyan Lamia'yı... Bütün bu
eğlenceyi kaçırdığı için çok seviniyordum. İçeri girince onu da
köşeye sinmiş, başparmağı ağzında, korkunç şeylere tanık olmak-
tan beyni haşlanmış biçimde görmek istemezdim.

Onu yumru yumru olmuş, lekeli karyolada, dizleri yukarıda, kafası sallanırken görünce rahatladım. Kilitli kapıdan geçerken biraz zorlandım ve yanma oturdum. Keşke onunla konuşabilmemin bir yolu olsaydı. *Gerçekten* konuşabilmemin. Ona, onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek ve intihar ettiğim için özür dilemek istedim.

“İstersen sana biraz zaman verebilirim,” dedi kapıdan bir ses.

Kafamı kaldırdım. Kapıda, parlak, kızıl saçlı, çok güzel bir melek duruyordu. Beyaz cübbesi uçuşuyordu.

“Ne?”

“Kardeşinle konuşmak istiyorsun, değil mi?” Başını yana eğdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Konuşabilirsin. Kısa süreliğine.”

135

Meleğin bana söylediklerini sindirmem bir saniyemi aldı ama kadının parlak, mavi gözleri boşa ümitlenmediğimi gösterdi. Kadın başını sallayarak odadan çıktı. Kardeşime döndüm. Aptal, harika ağabeyime. Saçları keçe gibiydi, yağlanmıştı. Yanağında kara bir is lekesi, gözlerinde de derin bir hüznü vardı. Elimi elinin üstüne koydum ve yüzüne şefkatle baktım.

Başını çevirdi, gözlerini kırıştırdı, kaşlarını çatı. Loş ışıktaki odaklanmaya çalışıyordu. Bir saniye sonra, hızlı bir soluk alarak, “Alisa?” dedi.

Başımı salladım, gözlerim gözyaşı kıvılcımlarıyla yanıyordu. Gözyaşları gerçek olmasa da, his aynıydı. Ona yaklaştıkça yüreğim kabarıyor gibiydi. “Sadece bir dakikamız var.”

“Burada ne işin var?” Sonra da sorduğu sorunun ağırlığını fark etti. Utançla yüzünü çevirdi, sesi titredi. “Çok özür dilerim.”

Elimi, bütün sevgimle başında gezdirdim. “Hayat zor olabilir, biliyorum. Bazen geriye dönüp bakmak ve yaptığımız seçimlerin sonuçlarını görmek yıllar alıyor. Sorun yok. Anlıyorum. Gerçekten.”

Vücudunu döndürerek gözlerimin içine baktı, ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Sen yaşıyor musun?”

Sorusu o kadar masum ve saftı ki, beni güldürdü.

“Evet. Yola devam ediyoruz, Derek. Bir süredir seni izliyordum. Neden Lamia ve Jill’le birlikte olduğunu anlamaya çalışıyordum.”

Başını eğdi, öne arkaya salladı. “Bilmiyorum. Her şeyi berbat ettim. Tek istediğim... Ne istediğimi bilmiyorum.”

Gülümseyerek bu anı hiç unutmamasını ümit ettim. “Sadece hatalarından ders al. Ve, Derek?” Her zaman hatırlayabilmesi, başka kötü tercihler yapmaktan korunabilmesi için ona derin, kâhince ve güçlü tesiri olan bir şeyler söylemek istiyordum, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Ben de kalbimden geçeni söyledim. “Seni çok seviyorum. Seni öyle çok seviyorum ki, canım yanıyor. Senin ve ailemizin acı çektiğini görmek beni tekrar tekrar öldürüyor. Sebep olduğum acı için çok özür dilerim. Lütfen... lütfen affet beni. Eğer geri gelebilseydim... Yani, geri gelebilmek için her şeyimi verirdim.”

Derek bana baktı. Bu anın büyüğü gözlerinde parlıyordu. Başını salladı. “Anlıyorum. Ve seni *affediyorum*. Keşke hâlâ burada olsaydın. Her zaman yani. Eskisi gibi.” Gerçekten ağlayacak gibi duruyordu. Bildiğim kadarıyla, öldüğümünden beri hiç ağlamamıştı.

“Keşke.” Ona yaklaştım, aşına olduğum parfüm ve ter kokusunu içime çektim. “Seni izlemeye devam edeceğim, uslu dur.” Kıkırdayarak yanağından öptüm. İçimdeki bütün sevgiyi tek bir öpücükle ona sunmaya çalıştım.

“Annemle babama bunu anlatabilir miyim?” diye sordu.

“Elbette. En başından beri seni izlediğimi bilmelerini isterim. Tabii büyükannem ve Natty’nin de. Olduğum yerde mutluyum. Gerçekten. Onlara bunu söyle.” Bu sözler kısmen doğrudu. Her ne kadar bilmediğim bir yere doğru yola çıkmak yerine, gerçek bir bedenle onların yanında olmayı ve hayatımı yaşamayı istesem de, onların da hayatlarına devam etmelerini, içlerinde biriktirdikleri acıyı dışarı vurmalarını istiyordum. Benim sebep olduğum acıyı. “Onlardan çok özür dilediğimi de söyle.”

337

“Söyleyeceğim.” Uzun zamandır bu kadar mutlu ve memnun görmediğim yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerinin etrafındaki stres çizgileri gevşedi, ağzının sert ifadesi yumuşadı. “Çok mutlu olacaklar.”

“Annemle de daha fazla kavga etmek yok.”

“Kavgayı gördün mü?”

“Ah, evet. Gördüm.”

Başını salladı. Anılarda kaybolmuş gibiydi ama az önceki kadar utanmıyordu. Aramızdaki o akım, o rahat arkadaşlık hissi geri gelmişti.

“Eh, gitsen iyi olur.” dedim. “Eve gitmen gerek.”

Derek pantolonundaki tozları silkeledi. Ayaklarının altındaki siyah cübbe ezilmiş, kırılmıştı. “Sen nereye gideceksin?”

“Elbette ki cennete!” dedim sahte bir gösterişle, yüreğim sıkışarak. Bu konudaki gerginliğimi ona göstermeyecektim. “Benim için endişelenmeyin. İşler her zaman yoluna girer.” Hücrenin girişine doğru ilerledim. Kapı sessizce açıldı. Derek gitmekte özgürdü. Ona kapıyı açmış olan melek onun varlığını unutmuştu.

Parmaklarımı öperek ona el salladım. O anda hissettiğim şeyler ümitsizlik, yalnızlık ve belirsizlikti.

TAM ZAMANINDA BRECKEN

Geçmişim zihnimde dupduru bir anıydı şimdi. Uzun zaman önce etrafımı saran melekler ve şeytanlar, öfkeli muharebeler, Anaita, Andras, Raphael, şu anda burada olan herkes birdenbire aklıma geldi.

Az önceki öldürölüşüm sonrasında bedenim acıyor, yanıyor, zar zor hareket edebiliyordum. Çelik kılıçların gürültüyle çarpışması, sonsuz ölümün çığlığı... Asla unutamayacağım bütün o haykırışlar burada tekrar ediliyordu. Bütün bunlar ve sürekli zihnimde yankılanan, dünyadaki gözaltı süremde başarılı olamadığım düşüncesi benim kaldıracabileceğimden çok fazlaydı.

Ölümsüzken bana bu şans bir kere verilmişti. Artık bitmişti. Verdiğim sözleri, iyiyi kötüye tercih edeceğimi, lanetli ruhumun bu sayede günahlarından arınacağını hatırlıyordum. Görünen oydu ki, arka arkaya pek çok hata yapmıştım. Arka arkaya pek çok başarısızlık. En sonunda istediğim şeyi alacağımı nasıl düşünmüştüm? Tanrı'yı, cenneti, melekleri, sonsuzluğu...

Yüreğim kederle doldu. Bunca zaman ve çabadan sonra arkama dönerek teslim olmaktan başka bir şey istemiyordum ama

onun yerine, arkama döndüğümde Anaita'nın ağırlığı altında böcek gibi ezilen Alisa'nın mücadelesini gördüm.

Anında acımı unuttum ve uzanarak Anaita'nın bileğini kavradım. Şaşkınlık ve korkuyla gözlerime baktı Anaita.

"Yeter!" diye fısıldadım. Tıpkı yıllar önce o kül rengi savaş alanında yaptığım gibi. Anaita o zaman da benim insafıma kalmış durumdaydı. Kılıcım onun hemen tepesinde dururken, ayaklarına kapandığını hatırlıyorum. Onu o zaman öldürmeliydim.

Düşüncelerim bugüne kaydı. Alisa'ya. Yüzündeki ebedi ölüme teslimiyet ifadesine. Hiçbir şeyi durduramasam da *bunu* durduracaktım ama Alisa bunu anlayacak mıydı? Gerçeği öğrendikten sonra beni olduğum gibi kabul edecek miydi?

Bu kadar lekeli, bu kadar... yaralı birini kim isterdi ki?

Ona bakamıyordum. Henüz değil. Gözlerindeki o suçlamayı görmeye katlanamazdım. Ona, kim olduğumu söylediklerinden emindim. Raphael söylemediyse bile, Anaita söylemişti.

Anaita, Alisa'yı alıp götürdü, onlara engel olmak için hiçbir şey yapamadım. Güçlkle yataktan indim ve yere yattım. Hareket edemeyecek kadar zayıf olduğumdan, melek savaşçıların yanıma gelerek beni kaldırmasını bekledim. Savaş sona erdiğinde bana eşlik etmelerine izin verdim. Beni muhafızımdan ayırmalarına izin verdim.

YENİDEN TEK BAŞIMA

ALISA

Derek gittikten sonra koridorun aşağısına, Brecken'ın tutulduğu odaya baktım. Onun oldukça önemli, şeytandan dönme bir melek olduğu gerçeği beni sersemletti. Bunu nasıl anlamaz, nasıl görmezdim? Aurası pek çok insanınkinden daha parlaktı, bense bunu onun auraları ve ruhları görme yeteneğine bağlamıştım.

Yaptığımız bütün konuşmaları ve nasıl da aptal bir genç kız gibi davranmış olduğumu düşündüm. Ve Raphael'in beni kullanmış olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Gerçeğin bu kısmı göğsümü alev alev yakıyor, bana bir nevi mide yanması yaşıtıyordu. Dünyaya muhafızdan çok, bir casus olarak gönderilmiştim.

Brecken ne olduğumu başından beri biliyordu. Belki de anıları silinmiş olduğu için tamamen algılayamamıştı ama bir şekilde biliyordu. Gizli bir ajan olduğumu fark etmeyen bendim.

Bana daha fazla ihtiyaç olmadığını bildiğim için gözlerimi kapadım ve gidebileceğim tek yer olan *Idir Shao*'u düşündüm.

Ne kadar üzücü.

**

Idir Shao'daki yatağında oturmuş, düşünüyordum. Uyuyamayacak birinin yatağının olması çok saçma değil miydi? Beni bu yerle ilgili rahatsız eden her şey tek tek aklıma geldi. Sahte güneş ışığından, burada çalışanların sürekli neşeli olmasından ve sahte gökyüzünden *gerçekten* nefret ediyordum. Bizi budala mı sanıyorlardı? Bunların gerçek olmadığını bilmek bana kendimi kesinlikle iyi hissettirmiyordu.

Bir diğer sorunsa, sevdiklerimden hiç kimseyi görmemiş olmamdı.

342

Raphael'i bulup onun melekler ordusuna Brecken'i kurtarmasını söyleyenin Natty olduğunu *öğrenmiştim* ve ben, başladığım yere geri dönmüştüm. Sadece daha yoksun, daha depresif ve her zamankinden daha yalnızdım. Olmasını beklediğim hiçbir şey yoktu. Yatağa uzanarak sinir bozucu tavana; tavşan, kedi yavrusu ve civciv şeklinde süzülen bulutlara bakmaya başladım. Uzanıp her birinin kafasını koparmak istiyordum.

Brecken'i tarifsiz bir acıyla özlüyordum. Yüreğim bomboştu ve ağlamak istiyordum ama ne kadar denesem, ne kadar istesem de o arındırıcı gözyaşları asla dökülmüyordu.

Duvara dönerek gözlerimi sıkıca kapattım. Buradan gitmeye *zorlanana* ya da ev arkadaşlarım gelene kadar böyle yatacaktım. Onların nerede olduğunu merak ettim. Onlar nasıl muhafız olmuşlardı? Deedre bile? *Bunun* filmini izlemek isterdim doğrusu.

"Hayır," dedi arkamdan bir ses. "O, Ruh Hapishanesi'ne gitmeyi tercih etti."

Hızla arkama döndüğümde Raphael'in, Shana'nın yatağında oturarak bana baktığını gördüm. Kısa süre önce gördüğüm intikam almak isteyen meleğe değil, eski yol göstericime benziyordu. Ona bu kez çok farklı bir takdirle baktım. Uzun, dalgalı saçları omuzlarımdan aşağı dökülüyor, yeşil gözleri hüznle bana bakıyordu.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bazıları öyle yapıyor."

"Shana ve Cinder da muhafız mı peki?"

"Evet, ikisi de öyle. Ve iyi iş çıkarıyorlar." Döndü, sağ ayağını sol dizine koyarak öne uzandı, yoğun bakışları içime işledi. "Sen de iyi iş çıkardın, Alisa."

Homurdandım ve duvara dönme isteği duydum ama bunu yapmak yerine, içim utançla dolmuş bir halde kafamı öne eğdim. "Yani muhafızlığını yaptığı kişiye âşık olanlar artık bağışlanıyor mu? İyi bari."

Raphael gülerek başını salladı. "Çok şakacısın."

"Hayır. Kötümserim. Ya şimdi ne olacak?"

"Gel. Sana birini göstermek istiyorum." Elini uzattı. O güçlü, savaşçı ama kibar elini.

Çekinerek, "Bilemiyorum, Raphael," dedim. "Kimseyi göreceğim halim yok." Başım önümde, yüreğim bomboştu. Burada kalmak, ağlamak... ve dondurma yemek istiyordum.

"Bu kişiyi görmek isteyeceksin."

O kişi büyükannem olmalıydı. Bana veda etmeye ve beni, Ruh Hapishanesi'ne afili biçimde göndermeye gelmiş olmalıydı. Çıkardığım bunca sorundan sonra yanıma geldiği için memnun

olmalıydım. Fakat onun yerine, bu hisse direndim. Onun acıyan gülümsemesini görmek istemiyordum.

Belki de o kadar kötü olmazdı. Belki de işğa yakın, katrandan, sisten, Bay Roland gibi insanlardan uzak bir yer verilirdi bana. Onu daha önce affetmem gerekirdi ama buna hazır değildim. Bu işlerin böyle yürümesi çok komikti.

“Tamam.”

Raphael kolumu koluna geçirdi ve gözlerini kapadı. Bir saniye sonra bürosundaydık. Öğle güneşinin sahte ışıkları, uzaktaki duvarın üstündeki pencerelerden içeri giriyordu.

“Biraz bekle.” Ellerini geniş göğsünde kavuşturdu ve gülümse-di. Fazlasıyla mutlu gözüküyordu.

44

“Ne?” diye sordum kızgınlıkla.

Kapı çalındı ve tokmak çevrildi. Yanımdan bir hava akımı geçerken, olup bitenleri ağır çekimde izledim. Beyaz bir ışık belirdi, sonra çıplak bir ayak içeri adım attı, arkasından da bir adam girdi, yani, bir genç.

“Brecken!” Şaşkınlıkla nefes verdim. Farklı duygular birbirini kovaladı. Şaşkınlık, mutluluk, endişe, coşku, kaygı ve sonra yine mutluluk ve şaşkınlık. Ona doğru koşmak, ellerimi boynuna dolamak ve onu öpmek istiyordum ama gerçekten hareket edemiyordum.

“Şey, benim biraz işim var.” Raphael bana göz kırptı, sonra kapıyı arkasından kapadı. Brecken ve ben yalnızdık.

Brecken’in o mükemmel, tanıdık yüzüne, yavaşça kırılan gözlerine, çarpık, masum sırtısına, hayali bir şarkı çalar gibi kalçasına vurduğu parmaklarına bakarken ne diyeceğimi bile-miyordum. Bileklerine kadar uzanan beyaz bir cübbe giymişti,

yalınayaktı. Brecken buradaydı işte, eksiksiz ve mükemmeldi. İçimde duyduğum coşku bana işkence etmeye başladı.

Bir adım attı, dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. “Şaşırdın mı?”

Bana şimdi dokunursa bunu gerçekten hissedeceğimi biliyordum. Ben hayalet olmayacaktım, o da insan olmayacaktı. Ayaklarım gitmek istediği yönü biliyordu, ona doğru yöneldim.

“Gitmeden önce seni son bir kez görmek istedim.”

Karşısında durdum, yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Gırtlığımdaki yumru çözüldü. “Gitmek mi?”

Brecken aramızdaki mesafeyi ölçtü, gözleri soru sorar gibiydi. “Evet. Seni görmek istedim.”

345

Çok yakındık. Uzanıp onu öpmek istiyordum. Bu düşünceyle ürperdim ve Brecken da aklımı okumuş gibi gülümsedi. Elini uzattı. Sıcak, sert ve mükemmel dokunuşu, tıpkı düşündüğüm gibi, çok gerçekti. Beni kendine çekti ve gözlerini kapadı.

Zamanın akışı yavaşladı. Brecken’in kollarında, onu tamamen hissediyordum. Bacaklarıma değen bacak kaslarını, sert göğsünü, sırtımda gezinen ellerini... Ellerimi onun boynunda gezdirirken parmaklarım karıncalandı. Gülmeme engel olamadım. “Burada olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadım kulağına.

“Fazla kalamayacağım,” dedi, soluğu boynuma degecek şekilde. “Dünyadaki görevimi sonlandırmam lazım. Ancak ondan sonra, istediğimiz gibi birlikte olabiliriz. Tüm bunları, seni unutmama gerek yok. Bu hatıraları saklamama izin veriliyor.”

“Ama neden dönmen gerekiyor? Burada kalamaz mısın?”

“Bu benim kefaretim, Alisa. Bunu tamamlamam gerek. Dünyaya geri dönerek, yarı normal bir insan olarak normal bir hayat yaşamam ve bir şeyleri değiştirmeye çalışmam gerekiyor.” Bana baktı. Gözlerindeki aşk, bana hediye idi. “Lamia’nım söylediği doğru. Ben sürgün yemiş bir meleğim. Yanlış takıma girdim ve şimdi de bu hatanın bedelini ödemem gerekiyor.” Hüzünle, utançla gülümsedi ve ona değen parmaklarım sayesinde bu can yakıcı duyguları ben de hissettim.

“Beni Raphael kurtardı. Bende kurtarılmaya değer bir şey gördü. Bana yeniden başlama şansı verildi.”

“Vay canına. Bu... anlaşılması bile zor bir şey.” Brecken’a baktım. Uzun zamandır tanıdığım Brecken’ın yüzü artık parlıyordu ve gülümsemesi, daha önce hiç görmediğim bir mutluluk yayıyordu.

“Başaracaksın,” dedim. “Sen cennete aitsin.”

Brecken eğilip bir arada olan ellerimize baktı, parmaklarımda başparmağını gezdirdi. Bu yumuşak dokunuş içimde ona sarılma isteği uyandırdı. Onu bırakma, gönderme düşüncesine katlanamıyordum. Benim Ruh Hapishanesi’ne gönderileceğimi biliyor muydu? Birlikte olabileceğimizi nasıl düşünüyordu? Bunu söyleyerek onu üzemezdim, bu yüzden sustum.

“Gitmem gerek,” diye fısıldadı, “ama şunu bil ki her gün, her an seni düşüneceğim. Nasıl olduğunu Raphael’den öğreneceğim ve ben... seni seviyorum.”

Bunları daha önce alçak sesle bile söylememişti. Bu sözcüklerin gücü ılık, nemli bir sis bulutu gibi üstüme çöktü, ruhumdaki her bir çatlağı ve yarığı doldurdu, yüreğimi iyileştirdi, şüphemi ümide çevirdi.

Beni seviyordun!

Hayatım boyunca sevilebilecek biri olmak için uğraşmıştım, bu yüzden tacize bile uğramıştım ama Brecken'ın sözleri ve köşulsuz sevgisi, zihnimden o istenmeyen anıları silip attı.

Bir kez daha boynuna sarıldım ve onu kendime çekerek harika kokusunu içime çektim. Orman ve erkek gibi kokuyordu. Bunun son olacağını anlayarak ona iyice sarıldım. Geri çekilerek gözlerime derin derin baktı, sonra öne uzanarak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Elleri sırtımda gezinirken, parmaklarını kübbemi kavradı. Boynundaki kollarımı ona daha çok doladım, parmaklarım boynundaki havayla karıncalanıyordu. Daha önce kimseye böyle bir tutkuyla, böyle bir üzüntüyle, sihrin yakında sona ereceğini bilerek bağlanmamıştım.

Geri çekildiğinde, kalbimdeki korkuyu onun yüzünde de gördüm. "Gitmem gerek."

347

"Biliyorum." Dudaklarım boynundaki yumuşak teni sıyırdı, tenini delip geçen dişlerden dolayı oluşan yaralar iyileşmişti. "Beni bekleyecek misin? Gidip başka bir muhafıza âşık olmaya caksın, öyle değil mi?"

"Bundan şüphelen mi var?"

Parmaklarımı dudaklarına değdirerek yüzünü; gözlerinin etrafındaki kırışıkları, çilleri, ifadesindeki her ayrıntıyı ezberledim. "Seni sonsuza kadar bekleyeceğim."

Birbirimizin gözlerine baktık. İkimiz de gözlerimizi ayırmak, başka yöne bakmak istemiyorduk. Bir aradaki ellerimiz, acı dolu kalplerimiz veda etmeyi reddediyordu. Bu acı tatlı anda kalmayı çok istiyordum ama kapı çalındı ve Raphael içeri girdi.

"Gitme vakti, Bretariel."

"Tamam." Brecken son kez dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Söylediklerimi sakın unutma. Ve eğer mahalleme gelecek olursan..."

“Geleceğim.”

Geri çekilirken kolları hâlâ bana uzanıyordu. Bu kalp ağrısı bizi ikiye bölüyordu. “Sana veda etmeyeceğim.” Benden ayrılmak ona fiziksel bir acı veriyormuş gibi yüzünü ekşitti. Yeniden birlikte olmamıza ne kadar vardı? Kefaretini benden önce ödeyebilecek miydi? Ona veda etmeye hazır değildim!

Raphael elini Brecken’in omzuna koydu, başını gönülsüzce bana doğru salladı ve parlak bir ışık altında yok oldular.

Birdenbire, yalnız kalmıştım.

GELECEĞİN GETİRDİKLERİ

ALISA

Raphael'in odasında, geri geleceğini bilerek bekledim. Brecken gittiğine göre, ben de gitmeye hazırdım. İdir Shaol'da benim için hiçbir şey kalmamıştı. Veda edilecek, özlenecak kimse yoktu.

Raphael döndü zaman, beni beklerken bulduğuna şaşırmadı. Beni dışarı ya da cehenneme göndermektense, ki kurallara uymadığım için bunun olacağını düşünüyordum, içeri girerek kapıyı kapadı. Gergin bir şekilde kararını bekledim, çünkü gitmemem gerekirken Brecken'in yanma geri gitmiş, Natty'yi de kuralları çiğnemesi için ikna etmişim. Yaptığım yanlış seçimler aklıma ilk gelenler oldu.

Raphael koltuğa oturdu, bana da yanındaki minderi işaret etti. Böyle bir anda, benim hakkımda karar vermek için fazla sakın duruyordu.

"Sana, uzun zamandır hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim."

Ona baktım, nefesimi tutarak bekledim... Mecazi anlamda yani.

Elimi tuttu ve gözlerime öyle bir yoğunlukla baktı ki, bir an paniğe kapıldım. Kötü bir şey olacaktı. Çok kötü. İşte o an gelmişti. Var olmayan yüreğim âdeta boğazımda atıyordu. Ruh Hapishanesi'nin sıcak, yapışkan katranının beni dibe çektiğini hissedebiliyordum.

“Sana bir seçenek sunacağım,” dedi, metanetli ifadesini hiç kaybetmeden.

Efendim? Ne? “Seçenek mi?”

Yavaşça döndü, soluğunu burnundan verdi, odayı pırl pırl parlatan pencerelerden dışarı baktı.

Kalp atışlarım hızlandı. Elim koluna dayayarak öne doğru uzandım. “Seçenek mi?” diye tekrarladım.

“Bence buna hak kazandın.”

Gözlerine baktım. Ümitlenmeye cesaretim yoktu ama tek yapabildiğim de buydu. “Ne demek bu?”

“Değerini kanıtladın,” dedi.

Bir sevgi dalgası üstümde okyanus gibi yükseldi, titreşen ruhuma kıyıya vurur gibi vurdu. Geleceğimle ilgili bütün o korku ve isteksizlik, bu birkaç kelime sayesinde silinip gitti.

“Büyükannen ve arkadaşın Natty'yle birlikte Behişt'te kalabilir... ya da dünyaya bir muhafız olarak geri dönebilirsin.”

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. “Sen ciddi misin?” Bu, gerçek olamayacak kadar güzel bir haberdı ve kollarımı boynuna dolamak üzereyken, Raphael beni durdurdu.

“Brecken'in muhafızı olarak değil, Alisa. Buna onun kadar ihtiyaç duyan birinin muhafızı olarak.”

Geri çekilerek yüzüne baktım, sözlerinin önemini kavramaya çalıştım. Geri gidip de nasıl Brecken'la birlikte olamazdım? Bir anlığına orada hareketsiz durdum. Zihnim bu ikilemi çözmeye

çalışırken tarifsiz bir acı yüreğimi dağlıyor, hançer gibi parçalara ayırıyor, yırtıp atıyordu. “Ama neden?”

Raphael, sorum karşısında şaşırılmış gibi kafasını kaldırdı. “Çünkü bazı gereklilikleri yerine getirmesi gerekiyor, Alisa. Dışarıdan müdahale olmadan.”

“Benim içinde yer alamayacağım ne yapması gerekiyor böyle?” Paramparça olmuştum. Neredeyse dizlerimin üstüne çöküp yalvarmaya başlayacaktım. Bize bunu yapamazlardı. Bir kural falan olmalıydı.

Tam işlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, Raphael, “Brecken’in normal bir insan hayatı yaşaması gerekiyor. Aile kurması... karısı ve çocuklarının olması,” dedi.

Çarpılmışımdı. Konuşmak bir yana, söyleyecek mantıklı bir şey düşünemiyordum bile. Kafamı kaldırarak gözlerine baktığımda, onun samimi olduğunu anladım. Yalan ya da şaka değildi bu. “Ciddi olamazsın,” diye fısıldadım yalvararak. “Lütfen şaka yaptığını söyle bana.”

351

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Görünüşe göre Brecken’in hakkında verilen karar taşınmazdı bile. Buna nasıl katlanacaktım? Brecken’in yaşlandığını, evlendiğini, çocuklarının olduğunu bile bile nasıl başka birinin muhafızı olacaktım? Bu çok acımasızcaydı. İkimiz için de.

“Brecken biliyor mu?” diye sordum son sözlerini hatırlayarak. Beni bekleyeceğini, yeniden birlikte olacağımızı söylemişti.

“Henüz değil,” dedi Raphael. “Ama öğrenecek. Ona yakında söyleyeceğim... zamanı olduğunda.”

Pencereden dışarı bakarken aklımdan milyonlarca düşünce geçti. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Kaçabilir miydik? Buradan çıkabilir miydik? Yine de, içimde bir yerlerde bunların aslında mümkün olmayacağını biliyordum.

“Onu bu mutluluktan mahrum eder miydin?” diye sessizce sordu Raphael. “Bir aile kurmaktan?”

Cevap veremedim. Ne söylememi istediğini biliyordum ama söyleyemedim.

Onun yerine, en iyi yaptığım şeyi yaptım.

Koştum.

